RUTH OWEN

Amintește-ți că mă iubești

Traducerea și adaptarea în limba română de
NICU APOSTOLESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Lumina înceţoşată dimprejur păru să fluctueze în intensitate, dar se stabiliză imediat. Contururile deveniră tot mai clare şi, în cele din urmă, luară forma unei figuri cu bonetă albă. O faţă încurajatoare, binevoitoare, zâmbitoare.

– Perfect, răsună vocea, de astă dată mai aproape. O să-ţi revii. Vei fi în ordine!

Glasul şi chipul nu se potriveau. Julia închise ochii o clipă, apoi îi redeschise şi se concentră asupra bărbatului în halat alb, care stătea în partea cealaltă a patului. Era mic şi vânjos, cu păr de culoarea nisipului, pieptănat cu grijă peste chelie. Îi ţinea încheietura mâinii, cercetându-i pulsul. Dădu din cap, o privi din nou şi zâmbi satisfăcut.

– Ei bine, câteva ceasuri ne-ai dat motive de nelinişte, dar s-ar părea că ţi-ai revenit. O să te punem pe picioare fără întârziere. Cum te simţi?

– Ciudat. Era o şoaptă nesigură. Cred că nu… Vocea ei se stinse şi o cută îi apăru pe frunte. Unde mă aflu?

– La spitalul Otterbridge General, răspunse el energic. Ai fost adusă după accident.

– Accident… ?

– Nu-ți amintești? Ei bine, se mai întâmplă, în astfel de cazuri. Ai un cucui destul de urât.

– La cap? Ridică mâna încet, atinse bandajul de la tâmplă și o lăsă să cadă înapoi. Doare puțin. Vocea continua să fie ezitantă, iar gândurile păreau să se deruleze cu încetinitorul. De când sunt aici?

– De vreo șapte ceasuri. Deocamdată, ajunge cu vorba, doamnă Mannering. O să ai suficientă vreme după ce te vei odihni.

Nu-l mai asculta. Doamna Mannering? Cine era doamna asta? Probabil se strecurase o greșeală. Ceața din minte începuse să se disperseze, deși încă nu-și amintea nici un detaliu al accidentului.

– Gardner, reuși să îngaime, tot mai conștientă de greutatea cu care-și mișca maxilarul. Julia Gardner. Nu doamnă, domnișoară.

Doctorul și sora schimbară o privire rapidă, înainte de a-și redobândi atitudinea controlată. Își reveniseră iute, dar nu destul încât să-și ascundă deruta. Chiar în starea aceea de buimăceală, pentru Julia lucrurile erau clare. Avusese loc un accident cu mai multe victime și se petrecuse o confuzie privind numele. Vina era numai a ei. De câte ori o implorase tatăl să poarte la ea un act de identitate? Tata! Încet, dar sigur, mintea ei începea să lucreze din nou. Tata murise de doi ani, în urma unui infarct, la doar câteva zile după ce ea împlinise douăzeci și unu de ani. De la vârsta de opt ani, nu-l avusese decât pe el. Chiar după doi ani, durerea nu se estompase.

– Nu te mai chinui, o sfătui doctorul, urmărindu-i pe chip succesiunea emoțiilor. După câteva ceasuri de pierdere a

cunoștinței, este normal să-ți revii ceva mai lent. Relaxează-te și lasă lucrurile să se aranjeze de la sine. Făcu un semn sorei. Am să-ți dau un somnifer. Când te vei trezi, ai să te simți mult mai bine.

Julia spera că așa va fi. Deocamdată, era cam ametită.

– Figura mi-a înțepenit, șopti ea. O să-mi rămână… cicatrice?

– Nu, răspunse el cu hotărâre, zâmbind încurajator. Senzația se datorează contuziilor. Soră, adu o oglindă. Chestiunea asta se poate rezolva pe loc.

Oglinda îi fu așezată în fața ochilor. Văzu o figură palidă, contrastând cu vânătaia ce se întindea de la ureche până spre bărbie, pe partea stângă. Pe obraz existau câteva zgârieturi superficiale, iar tâmplele îi erau înfășurate cu grijă într-un bandaj alb, care-i împingea în sus câteva șuvițe de păr blond. Restul era familiar: ochii albaștri, nasul mic și drept, buzele ușor tremurânde și bărbia exprimând hotărâre.

Înghiți medicamentele aduse de soră, abia acum mai liniștită, cu toate asigurările anterioare ale medicului, și se lăsă pe pernă. Avea o mulțime de întrebări, dar pentru moment efortul îi părea prea mare. Cum spusese doctorul, va fi suficient timp mai târziu. Se lăsă cuprinsă de somn.

Când se trezi, soarele după-amiezii inunda încăperea în lumină. Inevitabil, urmă o nouă scurtă perioadă de adaptare la situație. Abia după câteva clipe deveni conștientă de o prezență străină. Întoarse capul cu precauție și observă un bărbat stând în fața ferestrei înalte. Nu era doctorul. Purta un costum gri și avea părul bogat, cu nuanțe de lemn de tec, din punctul ei de observație. În vreme ce-l studia, necunoscutul se întoarse, cu o expresie ciudată pe chip.

– Bună, Julia, spuse el liniștit.

Îl privea nesigură. Nu-l mai văzuse până acum, dar el i se adresase cu un familiarism care demonstra că o cunoștea. Nu era un bărbat frumos, aprecie ea; avea trăsături prea puternice. Și nici nu-i părea cine știe ce amabil, dacă se lua după aspectul gurii. Exprima fermitate și hotărâre… aproape cruzime.

Fu scuturată de un fior.

– Îmi pare rău… ezită ea. Nu-mi amintesc… Te cunosc?

Ochii căprui se îngustară și, o vreme, celălalt se mulțumi s-o privească intens.

– Nu-ți mai amintești? întrebă el, în cele din urmă.

– Nu știu nimic despre accident, dacă la asta te referi. Ai fost implicat?

– Așa s-ar zice. Răspunsul sunase ciudat.

– În cazul ăsta, poți să-mi spui ce s-a întâmplat. Deocamdată, n-am avut ocazia să întreb pe cei de aici.

Urmă o nouă pauză lungă, înainte ca el să vorbească din nou.

– Ai căzut din mașină. Noroc că tocmai încetinisem, altfel ai fi murit cu siguranță. Îi urmărea atent reacțiile. Este o mașină nouă. Probabil voiai să deschizi fereastra și ai atins din greșeală alt buton. S-a mai întâmplat.

– Eram în aceeași mașină cu tine? continuă ea, perplexă.

– Da. Părea să-și caute cuvintele, deși nu s-ar fi zis că i se poate întâmpla să rămână fără replică. Ne întorceam spre casă de la o petrecere. Era târziu și erai obosită. Eu…

– Nu pricep… Ridică o mână tremurătoare spre buzele uscate. Simți inelul de aur de pe deget și îngheță.

O verighetă gravată cu flori de crin. O privi cu ochii larg deschiși.

– Ți-am pus chestia aia pe deget acum trei luni. Glasul lui vădea emoție. Mă numesc Ross Mannering, Julia. Sunt soțul tău.

– Nu! Imposibil. Nu sunt măritată. Ochii ei trecură de la inel la figura lui, lăsând să se vadă senzația de panică. Numele mau este Julia Gardner. Nici nu te cunosc!

– Gardner era numele de fată. Ne-am căsătorit la Caxton Hall și am petrecut luna de miere în Austria, apoi am venit direct aici, în Hampshire. Nu-ți mai amintești cât de încântată ai fost de casă? Spuneai că seamănă cu casa de turtă dulce din Hansel și Gretel – că-ți vine s-o mănânci. Ba chiar…

– Oprește-te! Cu degetele lipite de buze și cu ochii strâns închiși, continuă: nu-i adevărat! Nu se poate! Mă cheamă Gardner. N-am fost niciodată în Austria. Ce-i asta?

– Ușurel. Veni la marginea patului și-i cuprinse mâinile. Liniștește-te. Se așează pe marginea saltelei. Privește-mă, Julia. Deschide ochii și uită-te la mine!

Se conformă, luptându-se cu pornirea de a-și retrage degetele. I se părea că visează. N-avea cum să fie adevărat. Era imposibil! Dar în același timp, pricepuse deja că nu era un simplu vis. Întreaga lui ființă n-avea nimic de-a face cu visele. Mințea! Habar n-avea de ce, dar mințea cu siguranță. Ce fel de femeie ar fi putut să-și uite bărbatul, sau propria nuntă?

– În ce dată suntem? întrebă el, iar ea se încruntă, nesigură.

Dată? Ce conta data, în situația de față? Încercă să raționeze. Accidentul se întâmplase probabil ieri, în vreme ce se întorcea de la serviciu -vineri… da, cu siguranță vineri 13. Asta era ușor.

– Este sâmbătă, 14 iunie, declară ea și observă expresia indescifrabilă din ochii lui.

Când vorbi din nou, glasul lui suna puțin altfel.

– Pe 13 iunie ne-am cunoscut. Am căzut de acord că a fost un noroc să nu fim superstițioși. De astă dată, pauza fu scurtă. Astăzi este 26 septembrie.

În intervalul imediat următor, bătăile inimii ei părură să umple încăperea.

– Nu te cred, spuse ea răgușit.

– Vei fi nevoită să accepți. Iată… Dădu drumul mâinii ei și se întinse spre scaunul de lângă pat, ridică un jurnal împăturit și-i prezentă prima pagină. Poți citi cu ochii tăi.

Era adevărat. N-avea cum să mai conteste. Încercă să priceapă toate semnificațiile. Undeva, cumva, pierduse trei luni din viață. Trei luni în care fusese măritată cu bărbatul din fața ei. În care trăiseră împreună ca soț și soție. Privi spre mâna care o atingea din nou pe a ei, spre degetele prelungi și puternice. Soț și soție.

Nu încercă s-o oprească să-și retragă mâna și s-o ascundă sub pătură. Expresia de pe figura lui nu se modificase, dar Julia observă o contractare slabă a mușchilor maxilarului.

– Îmi pare rău, declară ea cu disperare. Nu pot… Îmi este greu să… Făcu un mare efort pentru a-și opri tremurul mâinilor și a-și pune gândurile într-o oarecare ordine. Ai spus că ne-am căsătorit acum mai bine de două luni. Dar dacă ne-am cunoscut abia pe 13 iunie…

– A fost ca o tornadă. Scoase din buzunar o tabacheră de oțel și o deschise, dar o închise la loc fără să scoată țigara. Mă aflam în oraș

cu afaceri și am făcut o vizită la firma unde lucrai. Tocmai avea loc o petrecere dată în onoarea uneia dintre colege, care se măritase și urma să plece. În seara aceea, te-am invitat la cină. Șase zile mai târziu, ne-am căsătorit.

Nimic nu-i suna cunoscut. Vineri fusese o zi obișnuită de muncă, la agenția de asigurări unde lucra pe post de secretară. Într-adevăr, nu-și mai amintea la ce oră plecase de la birou, dar asta putea fi pus pe seama loviturii la cap. Se foi pe pernă, în plină confuzie. Aseară cel puțin așa se părea -fusese de fapt cu trei luni în urmă. Trebuia să accepte realitatea. S-o ia de la capăt. O petrecere de adio, pentru una dintre fete, spusese el. Asta nu însemna nimic. Două dintre dactilografe erau logodite, dar nu fusese vorba despre vreo căsătorie, deși după știința ei ambele se dădeau peste cap să pună deoparte bani pentru casă. "Concentrează-te", își impuse cu disperare. "Concentrează-te!"

Zgomotul ușii care se deschidea veni ca o adevărată ușurare. De parcă doctorul era un vechi prieten. Îl cunoștea. Cel puțin, știa cu ce se ocupă. Îl văzu mutându-și privirea de la ea la bărbatul de alături și sesiză un soi de înțelegere tacită. Apoi, doctorul înaintă și-i luă mâna ca să-i verifice pulsul, afișând o atitudine vioaie și încurajatoare.

– Nu trebuie să te lași demoralizată, doamnă Mannering. Amnezia temporară este comună, după asemenea lovituri. Uneori durează numai câteva ceasuri, dar perioada se poate extinde la câteva zile.

– Există și cazuri în care memoria nu mai revine? întrebă ea, iar doctorul ezită.

– Cred că da… dar sunt foarte rare. Ți-e foame?

– Nu.

– Așteaptă numai să simți aroma puiului cu smântână. A fost gătit special pentru tine. Peste câteva zile, ai să pleci de aici ca nouă, vei vedea. Privi spre celălalt bărbat. Cred că soția dumitale ar trebui să se odihnească acum, domnule Mannering. Ar fi bine să te întorci mâine dimineață.

– Bineînțeles. Își recuperă pardesiul lăsat pe spătarul scaunului și se întoarse din nou lângă pat. Zâmbetul lui avea o notă forțată. Trecem noi și peste asta, Julia. Nu-ți face griji. Noapte bună.

Când se aplecă s-o sărute, Julia se încordă, însă el se mulțumi să-i atingă ușor obrazul. Doctorul îl conduse afară, lăsând ușa întredeschisă. Auzea zvonul vocilor, deslușea glasul celui care pretinsese că-i era soț, dar nu înțelegea ce spuneau. Însă era simplu de ghicit. Neputincioasă, rămase cu ochii pe tavanul imaculat până la întoarcerea medicului.

– Nu trebuie să te îngrijorezi, declară el cu hotărâre. Creierul are ciudățeniile lui. Uneori, refuză să-și amintească ceva, până ce încetează orice presiune.

– Aici nu-i vorba despre un singur lucru, replică ea. Este un pachet întreg. Cum se face că-mi amintesc ziua în care el spunea că ne-am cunoscut și, totuși, nu-l mai recunosc? N-are logică!

– La întrebarea asta n-am răspuns. Ceea ce putem spune deocamdată, este că mintea ta refuză să recunoască anumite evenimente legate între ele. Se opri, zâmbi și adăugă vioi: trebuie să-i dăm mai multă vreme. Vreau să încerci să mănânci, apoi sora o să-ți dea un sedativ. Întoarse capul pe jumătate ca să urmărească sunetele de pe coridor. Iată că vine, dacă nu mă înșel. Acum, vrei să-mi promiți că ai să încerci să te relaxezi?

– Da. Oricum, nu prea avea ce să facă. Când am să mă pot ridica din pat?

– Hai s-o luăm pe rând. Vom vedea cum te mai simți dimineață. Am să trec pe aici la prima oră, doamnă Mannering.

Doamna Mannering. Doamna Ross Mannering. Mai bine să încerce să se obișnuiască. Numai că nu-și dorea să fie ceea ce aparent devenise, își spuse ea destul de incoerent. Nu voia să fie măritată cu un bărbat absolut străin.

***

Noaptea fu agitată. Trezită la șapte, Julia își petrecu următoarele câteva ore zăcând în pat și încercând să hotărască ce avea de făcut. Personalul se arăta de o amabilitate desăvârșită, dar n-o putea ajuta în această chestiune. Trebuia să se descurce singură.

La nouă, când apăru și doctorul Stewart, reușise să-și stăpânească emoțiile. Isteria n-ar fi fost de nici un folos. Răspunse cu un zâmbet la salutul doctorului, iar el dădu din cap aprobator.

– Asta-i ideea! N-are sens să te lași demoralizată. Înainte de orice, hai să ne uităm la rănile alea.

Bandajul fu înlăturat, iar rana de la tâmplă apăru. El atinse ușor locul cu degetele și se arătă satisfăcut. Nu era cine știe ce, așa că nu vor mai bandaja rana.

– Va rămâne o cicatrice slabă, vreo câteva săptămâni, adăugă el. Va fi acoperită de păr. Ți-ar plăcea să stai la fereastră vreo două ore?

– Foarte mult, se repezi ea, nerăbdătoare să scape de statul în pat. Continuă, după o scurtă ezitare: Știți cumva când o să vină domnul Mannering?

– Dimineață, când am vorbit la telefon, zicea ceva de ora zece. Sunt convins că va fi bucuros să te găsească pe picioare, simțindu-te mult mai bine. O măsură din priviri și continuă cu blândețe: probabil că nici pentru el nu-i foarte ușor, doamnă Mannering. Parcă s-ar lovi de un perete gol.

Nici pe departe atât de gol ca cel pe care-l înfrunta ea, își spuse Julia, strângând pumnii.

– Trebuie să-l primesc singură? întrebă ea cu disperare. N-ați putea să fiți de față?

– Îmi pare rău. N-ar fi înțelept. Este soțul tău. Aveți de discutat lucruri care nu privesc pe nimeni altcineva. În ochii lui se citea simpatia. Crede-mă, înțeleg ce simți, dar va trebui să înveți să-i acorzi din nou încredere. Poate că, discutând împreună, amintirile îți vor fi stimulate.

– Da. Nu credea una ca asta și era convinsă că nici el. Dacă ar fi fost o amnezie temporară, efectele ei ar fi fost normal să dispară după o noapte de somn. Dar, într-o privință, avea dreptate. Trebuia să accepte ideea că Ross Mannering îi era soț. Trebuia!

După plecarea doctorului, sora o ajută să coboare din pat și să îmbrace un pardesiu care se asorta cu cămașa ei de noapte. Părea scump și-i venea perfect. Julia apucase să arunce o privire etichetei și pricepuse imediat că nu și-ar fi putut permite prețurile firmei. În afara unei ușoare nesiguranțe a picioarelor și a durerii din maxilar, se simțea destul de bine.

Privind limbile ceasului de perete, își spuse că era necesar să fie în formă. Avea o mulțime de lucruri de lămurit.

Priveliștea n-o atrăgea. O curte îngustă, un zid înalt de beton și acoperișurile orașului, dintre care răsărea o clopotniță ascuțită.

Otterbridge, așa spusese doctorul, plasat undeva în Hampshire. Era singura certitudine, dar ezită să-i ceară amănunte sorei. Cu cât vorbea cu mai puțină lume despre situația ei dificilă, cu atât mai bine.

Rămasă singură, își îndreptă atenția spre noptiera de lângă pat. Cercetă cu vinovăție conținutul primului sertar. O mică trusă cosmetică, un ruj și o cutiuță de pudră, pe care le recunoscu, un flacon de parfum, aproape sigur franțuzesc, cu pulverizator, foarte pe gustul ei, chiar dacă nu se potrivea cu posibilitățile financiare, o batistă mică, curată și călcată cu grijă, purtând într-un colț inițiala "J", precum și o trusă de baie. Nici un ajutor. Nimic evocator, care să-i stimuleze amintirile pierdute.

Îi venea greu să admită realitatea, dar era obligată s-o accepte. Verigheta de pe deget, lucrurile pe care le purta, parfumul scump, toate astea făceau parte din cele trei luni pierdute. Ce bine ar fi fost să-și amintească ceva, cât de neînsemnat, petrecut între acea vineri din iunie și momentul când își recăpătase cunoștința aici, în camera asta, cu douăzeci și patru de ore în urmă!

Brusca bătaie în ușă o făcu să tresară. Închise în grabă sertarul și se strădui să-și învingă tremurul, în vreme ce Ross Mannering își făcu apariția. Îl privi apropiindu-se, observându-i umerii largi, mișcările economice, dând în vileag putere și sănătate. Vârsta era greu de ghicit. Treizeci și patru? Treizeci și cinci? N-ar fi putut spune.

– Cum te simți? întrebă el de la capătul patului.

Văd că ți-au scos bandajul.

– Da. Nu prea știa despre ce să-i vorbească. Ce-ai putea spune unui bărbat cu care ai trăit, dar pe care nu-l recunoști? Doctorul Stewart zicea că o vreme voi avea cicatrice, dar că va fi ascunsă de păr. Își feri ochii. Îți mulțumesc pentru flori. Sunt minunate.

– Mă bucur că-ți plac. O studie câteva clipe. Te superi dacă iau loc?

– S-ar părea că nu mai avem alt scaun, replică ea, cercetând din nou încăperea.

– Mă voi mulțumi cu marginea patului.

Se conformă, iar asta îl aduse mai aproape de ea. Dacă o va atinge, își zise ea temător, va țipa. Totuși, avea tot dreptul s-o atingă, s-o țină-n brațe, s-o sărute chiar. Îi era soție. Dacă va continua să-și repete acest lucru, poate i se va părea mai normal.

– Nici o grijă, spuse el cu o ușoară grimasă, n-am să mă apropii mai mult. Trebuie să discutăm, Julia.

– Într-adevăr. Scăpă un gest de neajutorare, apoi își lăsă din nou mâinile-n poală. De unde începem?

– Cred că ar trebui să-ți povestesc despre mine. Făcu o pauză. Mă ocup cu afaceri imobiliare și am o firmă cu sediul în Southampton. Casa se află cam la șaisprezece kilometri de aici, spre vest. Părea să atingă punctele unei liste întocmite în minte. Îl cunoșteam de ceva timp pe fostul tău șef, Bill Grieves, și ne ajutam reciproc cu câte un pont de afaceri. Așa am ajuns să-l vizitez în vinerea aceea.

Vineri.

– La petrecere, spuse ea încet. Nu-ți mai amintești numele colegei care pleca?

El se încruntă, gânditor.

– Probabil că l-am auzit când îi dedicați toasturi, dar… Scutură din cap. Este important?

– Cred că nu. Numai că nu-s capabilă să-mi amintesc despre vreo petrecere de rămas-bun.

– Se tot schimbau niște glume. Am înțeles că fata -sau logodnicul ei -câștigase din niște titluri de rentă. Îți este de vreun ajutor?

– Nu, recunoscu ea descurajată. Mă tem că nu. Îmi aduc aminte despre un weekend obișnuit. Jucându-se cu cordonul pardesiului, se decise să întrebe: De ce te-ai căsătorit cu mine?

Urmă o scurtă pauză, înainte ca el să răspundă:

– Nu te mulțumesc motivele obișnuite?

– Ba da, dar… nu reușea să-i înfrunte privirea… nu pari să fii… îndrăgostit.

– Nu? În tonul lui răzbătea o notă ironică. Ciudat, trăiam cu senzația că nu dorești nici un strop de emotivitate din parte-mi. Dacă mă apropii la mai puțin de un metru de tine, înțepenești. Dacă par detașat, se datorează faptului că mă aflu într-o situație greu de acceptat pentru oricare bărbat.

– Iartă-mă. Glasul ei era nesigur. Și eu depun eforturi. Nu mi-e ușor.

Făcu o mișcare involuntară în direcția ei, dar se controlă.

– Știu. Continuă să-mi pui întrebări. Voi încerca să-ți dau răspunsuri cinstite.

– Bine. Următoarea întrebare era necesară, dar îi trebui toată hotărârea ca s-o poată exprima pe șleau. Ne potriveam?

Se aplecă înainte, sprijinindu-și coatele pe genunchi.

– În caz că vrei să afli dacă aveam divergențe de opinii, atunci răspunsul este nu. Pe figura lui trecu o umbră de zâmbet. Ne asemănăm din multe puncte de vedere – nici unul dintre noi nu acceptă să se lase condus. Asta are darul să facă viața interesantă, uneori.

Julia înțelese că nu era adjectivul la care ar fi apelat ea. De la dispariția tatălui, trebuise să se descurce singură. I se părea normal să fi respins orice încercare a lui de a-și impune voința. Totuși, trebuia să-i fi fost clar încă de când îl cunoscuse că era un bărbat dominator -așa cum era vizibil și acum. Sau poate că puterea ei de observație fusese întunecată de sentimnentele pe care i le inspirase, destul de puternice pentru a o face să-l ia de bărbat atât de repede? Oare îl iubise cu adevărat, sau fusese convinsă să creadă că-l iubea? Își dădea seama că, în anumite condiții, l-ar fi putut considera extraordinar de atrăgător.

– Toate cuplurile trec prin perioade mai grele, continuă el. Și se zice că primul an este cel mai dificil. Nu te poți adapta peste noapte la traiul în doi. Zâmbetul trecător reapăru, iar el își ridică fruntea. Cea mai grozavă soluție de împăcare este patul dublu.

Obrajii ei palizi se colorară. Schimbă iute subiectul.

– Mereu ai locuit prin părțile astea?

– Nu, sunt londonez, ca și tine.

– De ce te-ai mutat?

– Au existat diverse motive. Ezitarea lui fu atât de scurtă, încât ar fi putut să fie rodul imaginației. În oraș, am avut un partener, dar m-am hotărât să mă lansez pe cont propriu. Părea o zonă promițătoare. M-am mutat acum cinci ani. O privi fix. Cam asta știai

despre trecutul meu, dar cine poate spune ce ai mai descoperit despre mine în ultimele trei luni. Trebuie să ne obișnuim cu ideea că s-ar putea să mai treacă vreme până ce-ți va reveni memoria -răbdare și tutun. O vom lua de la început, măcar acum știu cum să te abordez.

Își simți gâtlejul uscat, iar o venă începu să-i pulseze pe tâmplă.

– Nu-i chiar așa de simplu, nu? N-ai cum să aștepți de la mine să… continuu ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Care ar fi alternativa?

– Habar n-am. Încerca să rămână calmă. Dar trebuie să existe. Ai putea să trăiești cu cineva pe care nu-l recunoști?

– Aș încerca, în speranța că memoria va reveni. Inspiră adânc. Julia, ești soția mea și sunt responsabil pentru tine. Ce fel de soț aș fi dacă aș accepta ceea ce-mi sugerezi?

– Nu știu ce am sugerat. Nu-s sigură de nimic, cu excepția faptului că nu pot fi de acord cu situația asta. Îmi ceri să-ți redevin soție, ca înainte. Cum…

– Nici vorbă. Folosise un ton tăios. Vreau să te întorci lângă mine, dar n-am să-ți impun nimic. Cândva, ți-am câștigat iubirea și am s-o fac din nou.

– Te-am iubit? scăpă ea întrebarea și observă strâmbătura lui.

– Dacă nu, te-ai prefăcut extrem de convingător. Îmi dau seama că n-am cum să te oblig să te întorci acasă când vei fi externată de aici – adică, din punct de vedere legal – dar n-am de gând să te ajut să devii independentă. Faptul că ne-am petrecut împreună trei luni, trebuie să aibă o semnificație și în ochii tăi. Nu vrei să-ți amintești?

– Ba da, sigur că vreau. În ciuda eforturilor, vocea îi tremura.

Aș da orice să-mi amintesc lucrurile pe care mi le-ai povestit pentru început, m-aș mulțumi și cu un singur amănunt. Dar nu pot. Nimic nu-mi sună cunoscut. Îmi pare rău dacă te-am rănit… dar n-am ce face!

– Prea bine. Glasul lui era liniștitor. Nu te mai necăji. Nu vreau să te îmbolnăvești. Putem redeschide subiectul altă dată, dacă dorești.

– Da. Se agăță de soluția oferită, nedorind să se mai gândească la faptul că problema n-avea cum să se rezolve în timp. Ar fi bine.

Ochii lui continuau s-o fixeze.

– Mai vrei să afli ceva? Mi-a scăpat vreun aspect?

Erau multe lucruri pe care ar fi vrut să le cunoască, dar se îndoia că el ar putea-o ajuta. Prea puțini oameni se cunosc pe sine suficient de bine, sau sunt destul de cinstiți ca să se autoanalizeze. Cum spusese, singura metodă de a afla din nou totul despre el era să se întoarcă acasă, să locuiască împreună. Iar asta era o decizie pentru care nu se simțea încă pregătită. Trebuia să cugete, să analizeze posibilitatea de a nu-și mai recăpăta niciodată memoria. Era oare posibil să învețe din nou să-l iubească? Ciudățenia relației lor actuale n-avea să facă apropierea și mai dificilă?

– Nu, răspunse ea, nu cred.

– Atunci, mai bine plec. Pari obosită. Se ridică în picioare. Am să mă întorc deseară. Ai nevoie de ceva?

Ea scutură din cap, lipsindu-i încrederea în propriul glas. Îi simțea privirea insistentă, dar nimic pe lume n-ar fi putut-o determina să ridice ochii.

– Încearcă să te odihnești, reluă el după un minut interminabil. Am auzit că astă-noapte n-ai prea dormit.

Plecă, lăsând în urmă o dâră de after-shave, copleșind-o cu un irațional sentiment de deposedare. El era singura ei legătură cu cele trei luni pierdute. Unica legătură.

Capitolul 2

Drumul trecea prin centrul orășelului Otterbridge. Ajuns acolo, Ross viră la dreapta, accelerând imediat ce părăsiseră zona cu restricție de viteză și ținând acul în dreptul gradației de cincizeci de mile pe oră, până ce părăsiră localitatea pentru a intra în Marlow.

Câteva clipe mai târziu, în vreme ce treceau prin centrul atrăgător, el spuse:

– Stăm destul de departe, dar poți apela oricând la Mini, dacă trebuie să ajungi aici. În zona asta, este necesar ca fiecare să aibă propria mașină.

– Nu știu să conduc, declară Julia și-i simți privirea cercetătoare.

– Ba știi. Te-am învățat. Cam nerecomandabil, dar după numai șapte săptămâni ți-ai luat permisul. Pun pariu că n-ai uitat și asta.

Ea avea îndoieli. N-avusese nici o senzație de familiar privindu-l cum conducea. Își mușcă buza. Nu se așteptase că-i va fi ușor, dar lucrurile se dovedeau chiar mai dificile decât își imaginase. Trebuia să învețe o mulțime de amănunte. Măcar dacă ar fi reușit să se

convingă că nu era vorba de un coșmar, din care urma să se trezească până la urmă!

Părăsiseră satul și parcurgeau o alee îngustă, flancată de copaci. Ross trase pe marginea drumului, în ceea ce semăna cu un refugiu, opri motorul și păstră tăcerea o vreme, înainte de a i se adresă cu asprime:

– Ești speriată ca un pui de mâță. De ce te temi – că n-am să-mi respect cuvântul?

– Nu, se grăbi ea să nege. N-am ce face. Te rog, încearcă să mă înțelegi.

– Fac eforturi, crede-mă. Dar și tu trebuie să-ți dai silința. Se opri, alegându-și cuvintele cu grijă. Trebuie să ai încredere în mine, altfel n-are nici un rost. Înțelegi?

– Pricep. Și am încredere. Dar tu știi cum stăteau lucrurile între noi, pe când eu pot doar să-mi imaginez. O să trec peste… senzația asta de necunoscut, dar nu mă ajuți deloc dacă vei continua să mă presezi astfel.

– Logic, zâmbi el mâhnit. Bine, să zicem că n-am spus nimic. Vârî mâna în buzunar și scoase tabachera argintie. Vrei o țigară?

– Te rog. Bucuroasă să schimbe subiectul, se aplecă spre flacăra brichetei și apoi se sprijini de spătar, în vreme ce el făcea același lucru. Fumul avea un efect liniștitor, activitatea însăși netezea asperitățile dintre ei. Simți că se relaxează nițel, iar emoția începe s-o părăsească. Ross se străduia să-i arate compasiune și înțelegere, cu toate că nici pentru el situația nu era ușoară.

Întoarse capul atât cât să-i vadă profilul ferm, gura bine definită, bărbia pătrată cu gropiță pronunțată în centru. Sărutase acele buze,

fusese îmbrățișată de brațele care acum stăteau pe volan. Nu i se părea posibil să uite asemenea experiență.

– Mai avem mult? întrebă ea și-i văzu nelămurirea din ochi. Până la casă, vreau să spun.

– Nu prea. Ezită o clipă, apoi introduse din nou mâna în buzunar. Înainte de a merge mai departe, trebuie să-ți dau ceva.

Julia rămase cu ochii pe cutiuța pătrată pe care i-o pusese în palmă și simți un nod în gât.

– Deschide-o, veni îndemnul.

Se supuse, dar nu-i veni să atingă solitarul ce sclipea pe culcușul de catifea neagră. Nu era al ei. Aparținea alteia. Unei persoane care-l alesese cu ochi strălucitori.

– E minunat, reuși să îngaime și închise cutiuța. Îmi pare rău nu-s în stare. Nu te superi dacă deocamdată am să-l las înăuntru?

– Ba da, răspunse el. M-ar deranja. Îi luă cutia din mână, scoase inelul și i-l puse pe deget, cu gesturi ferme, dar calde. Dacă vrem s-o luăm de la capăt, atunci trebuie să respectăm amănuntele. Ăsta este primul cadou pe care ți l-am făcut. Îl purtai tot timpul. Îi eliberă mâna, declarând pe un ton egal: te iubesc, Julia. Să nu uiți. Acum, să mergem acasă.

Cam după vreo jumătate de milă, se angajară pe o alee îngustă, flancată de șanțuri destul de adânci. Julia își zise că i-ar fi fost imposibil să conducă noaptea o mașină atât de mare pe un astfel de drum, chiar dacă era o șoferiță atât de bună cum spusese el.

Depășiră un cot al drumului și în față le apăru casa, retrasă în spatele unei jungle de trandafiri și azalee. Vița-albă îmbrăca pereții, iar ferestrele dormitoarelor se iteau de sub acoperișul de paie. Parcă

era o ilustrație dintr-o carte de povești, locul după care tânjea majoritatea oamenilor, fără să-l descopere vreodată – cel puțin, nu la un preț rezonabil. Julia se îndoia că arătase așa când fusese descoperit de Ross. Tocurile ferestrelor păreau noi. Involuntar, se pomeni calculând cu cât se majorau primele de asigurare pentru a acoperi riscul de foc reprezentat de acoperișul de paie.

Ducându-i valiza, Ross ocoli mașina și-i deschise poarta. Cu inima bătând să-i sară din piept, îl urmă spre ușa masivă de stejar și-l așteptă să vâre cheia în broască. Holul era spațios și pătrat, cu grinzi cam joase. Printr-o arcadă, Julia văzu parțial un salon mare, cu un șemineu din piatră neșlefuită, care ocupa în întregime un perete. Mai existau încă două uși, ambele închise și o scară din dulapi de lemn care ieșeau din perete și erau uniți la capătul celălalt de o balustradă ingenioasă, cu stâlpi subțiri, albi.

– A fost ideea ta? întrebă ea. Atrage ochiul.

– Sunt numai ideile mele, replică el, lăsând valiza pe dușumeaua ceruită. Am avut la dispoziție un an întreg să le pun în aplicare, cât a durat reamenajarea. Nu este dificil să găsești meșteri pricepuți prin preajmă, dar este o naivitate să încerci să-i scoți din ritmul lor. Se duse să deschidă ușa din capăt. Vino să vezi bucătăria. Sper că-ți place încă să gătești.

Julia îl urmă încet, studiind mobila din lemn de pin și echipamentul ultramodern. Speranțele i se stinseră rapid. N-avea niciun rost. Trebuia să accepte situația. În afară de admirație sau plăcere, nimic din ceea ce văzuse până acum nu-i stârnise senzația de cunoscut. Se simțea exact ca un posibil cumpărător. De fapt, trebuia să țină seama de mult mai multe lucruri.

– Îmi place să gătesc, spuse ea dintr-o dată și se întoarse. Aș putea să-mi văd camera?

– Îndată. Greu de spus la ce se gândea el. Încă n-ai vizitat grădina.

În clipa aceea, Julia nu-și dorea decât să rămână singură pentru o vreme, dar el descuia deja partea de sus a ușii tip grajd. Împotriva dorinței, îl urmă și rămase alături de el, admirând pajiștea lungă ce se extindea până la un eleșteu umbrit de sălcii. Exista o abundență de viață vegetală, iar spre dreapta începea crângul pe care-l străbătuseră venind. Sub cel mai apropiat copac, stătea un alsacian, cu urechile ciulite. Ross slobozi printre dinți o fluierătură, iar animalul se apropie în fugă, ridicându-se în două labe, peste partea de jos a ușii, pentru a-și vârî botul în mâna stăpânului, întâmpinându-l entuziast și zgomotos.

Julia se retrase instinctiv, în vreme ce capul animalului se întorcea spre ea. Manifestările câinelui nu se schimbară câtuși de puțin; doar ea simțea o reținere. O recunoșea, fără discuție. O știa suficient de bine încât să renunțe la binecunoscuta rezervă specifică rasei. Auzea cum zgârie cu ghearele partea de jos a ușii, în încercarea de a ajunge la ea. În clipa următoare întinse mâna, lăsând botul umed s-o atingă și s-o adulmece. Apoi îl scărpină ușor după urechi. Avea o blană groasă și călduroasă, constată ea pe când mângâia gâtul musculos.

– Destul, Shan, răsună vocea stăpânului, iar câinele se lăsă să cadă la pământ, privindu-i cu atenție și dând din coadă, în așteptare.

– Ți-a alungat îndoielile? întrebă stăpânul câinelui, iar Julia se îndepărtă de privirea aceea mult prea moralizatoare.

– Nu prea înțeleg ce vrei să spui.

– Așa este, dar nu vrei să recunoști.

În subconștientul tău persistă ideea că tot ce ți-am spus ar fi doar minciună, nu-i așa? -cu toate că nu-mi dau seama ce motive mi-ai putea atribui să pretind că mi-ai fi soție, când de fapt nu-mi ești.

– Prea bine. Îl privi cu onestitate. Poate că mi-a trecut prin minte așa ceva. Nu-i chiar atât de ciudat.

– Nici n-am spus că ar fi. Doream numai să fii convinsă în privința asta, atâta tot. Ai folosit bucătăria asta, Julia. Ai iubit această casă. Se sprijini de cea mai apropiată mobilă, cu mâinile în buzunarele pantalonilor. Ai plantat daliile de afară cu propriile mâini, ca și micsandrele de la intrare. Indiferent dacă-ți amintești sau nu, aici există o parte din tine și trebuie să accepți.

– Am făcut-o deja. Fu surprinsă de tonul egal al vorbelor ei. Cine ar putea refuza un asemenea loc? Este perfect.

– Ceea ce nu se poate afirma și despre arhitect. Se deplasă brusc. Spuneai că vrei să-ți vezi camera.

La etaj, o conduse într-un dormitor care dădea spre fațadă, o cameră spațioasă cu două ferestre, decorată în nuanțe odihnitoare de roșu și cafeniu.

Conștientă de faptul că era, aproape sigur, încăperea pe care o împărțiseră, își scormoni mintea în căutarea unor vorbe care să detensioneze atmosfera, fără succes.

– Vino jos când vei fi gata, spuse el ceremonios. Am să fac un ceai. Doamna Cooper a lăsat totul pregătit pentru cină.

– Doamna Cooper?

– Femeia angajată cu ziua. I-am spus că o salată și niște carne rece va fi suficient. Ce zici?

– Da, e bine. Ezită. Ce i-ai mai povestit?

– Doar generalități. Este o femeie drăguță și își va împlini sarcinile ca de obicei, dar trebuie să te pregătești pentru o doză de neînțelegere, poate chiar stânjeneală, dacă n-ai s-o recunoști.

– Ești sigur că o s-o dau în bară?

El ridică din umeri.

– Habar n-am. După doctorul Stewart, la amnezie nu există niște legi imuabile de evoluție. Un amănunt oarecare ți-ar putea declanșa revenirea. Sau s-ar putea să fie nevoie de altă lovitură la cap.

– Pare o idee promițătoare, murmură ea și schiță un zâmbet slab.

– O dată este arhisuficient.

După plecarea lui, închise ușa cu o senzație de ușurare și se sprijini de ea. Trebuia să găsească un model de comportament acceptabil, o fațadă în spatele căreia să se poată ascunde până se va acomoda cu situația asta imposibilă. Și trebuia să înceapă imediat, astăzi, altfel n-avea nici un sens să continue așa.

Deocamdată, traversă încăperea și deschise ușa dulapului. Printre hainele ei favorite, existau unele pe care nu le mai văzuse. Cedă unui impuls de moment, își deschise fermoarul rochiei de lână de culoarea chihlimbarului adusă Ross la spital și o înlocui cu una albastru-închis, pe care o avea de vreun an. Imediat, se simți ceva mai bine. Era din nou Julia Gardner -măcar pentru moment.

Pe măsuța de toaletă se afla o fotografie elegant înrămată, cu Ross și cu ea, ambii în costume de baie, în apropierea unui lac, în fundal observându-se niște munți. Brațul lui Ross îi cuprinsese umerii și amândoi râdeau de parcă ar fi auzit o glumă. Privind fotografia, Julia avu din nou senzația că este o intrusă, că trage cu ochiul prin lucrurile unei necunoscute.

Fu scuturată de un fior și se întoarse cu spatele. Lucrurile mergeau spre mai rău, în loc să se amelioreze.

Când coborî, Ross tocmai aducea de la bucătărie o tavă plină. Renunțase la haină și îmbrăcase un pulover subțire, care să-l apere de răcoarea după-amiezii de toamnă târzie, înfășurându-și în jurul gâtului o eșarfă. Privindu-l, își dădu seama că începea să se simtă nevoia unui bărbierit. În mod ciudat, asta avu un efect favorabil asupra ei. Chiar dacă și el observase schimbarea ei de ținută, nu făcu nici un comentariu.

În șemineu ardea focul, iar bușteniі începuseră să se transforme în jar. Julia luă loc într-un fotoliu acoperit cu rips auriu, așezat în apropierea măsuței pe care Ross lăsase tava.

Acceptă o cană și o duse la buze, bucuroasă că găsise ceva de făcut cu mâinile.

– Ce ne-am face fără convenienţele sociale? comentă Ross pe un ton sec, citindu-i fără efort reacțiile. E suficient de dulce?

– Da, aprobă ea și-și impuse să-l privească. Îmi închipui că te pricepi la asemenea detalii.

– În ceea ce te privește, da. Lucrurile mărunte sunt condiția succesului în căsătorie. Se așeză de partea cealaltă a mesei, într-un fotoliu identic, bău ceaiul din câteva înghițituri și împinse cana. Știu exact cum îți place cafeaua de dimineață, că-ți prăjești ochiurile pe ambele fețe și că preferi pâinea integrală. Știu cum arăți cu părul ciufulit și cu ochii cârpiți de somn, cum… O privea cu o umbră de zâmbet. Să continuu?

Ea scutură din cap.

– Am priceput. Ție, cum îți place cafeaua?

– Neagră și tare. Slănina crocantă, ochiurile simple, pâinea slab prăjită. Ziarul nedesfăcut și prefer să am suficientă vreme să citesc știrile sportive înainte de a pleca la muncă. Asta înseamnă că micul dejun trebuie servit la opt fix de luni până vineri. Clipi din ochi. Ce zici, te descurci?

– Înainte o făceam? zâmbi ea fără să vrea.

– Admirabil, îndată ce am stabilit ce are de făcut fiecare. Nu că ar fi fost ușor. Amândoi am fost singuri prea mult timp. O expresie indescifrabilă îi trecu pe chip. Mai dorești ceai?

– Îmi iau singură. Se aplecă după tavă. Dat tu?

– O cană-mi ajunge. Ai observat vreodată ce se depune pe ceainic?

– Ca nicotina? sugeră ea în vreme ce își lua servieta.

– Acum mai rămâne să-mi spui că fumez prea mult și voi începe să mă simt din nou acasă!

Zâmbetul ei se stinse brusc. Lăsă ceainicul, se ridică în picioare și se duse la fereastră.

– Shan stă tot timpul afară? întrebă ea după câteva clipe.

– Stătea, înainte de venirea ta. Are o cușcă adecvată și suficient spațiu. Tonul lui nu părea schimbat. Mai întâi i-ai permis să intre în bucătărie, apoi s-a extins până aici, seara, iar într-o zi, când ar fi trebuit să fiu la Londra, m-am întors pe neașteptate și l-am găsit în pat. Când l-am gonit, s-a repezit la mine.

– Nu mai spune!

– N-am mai insistat. Alsacienii stau în haită; aici era nevoie de un șef. Dacă-i lași în pace, profită. Majoritatea celor care-i iau ca animale de companie nu înțeleg toate astea.

Făcu o pauză. Iată, sfârșitul lecției! Sper că nu ți-e frică să rămâi singură cu el?

– Cred că nu. Pare să mă placă.

– Înțelept animal. Era un ton glumeț. Hai să inspectăm grădina, câtă vreme este încă soare. Plănuiai să faci o mulțime de lucruri înainte de sosirea iernii.

În ora următoare, dădură o raită prin grădină, conștienți încă de prăpastia dintre ei. Julia n-avea de ce să fie surprinsă de cunoștințele de grădinărit pe care le demonstra; fusese una din pasiunile tatălui ei și o moștenise pe vremea când locuiau la Harrow. Ross arăta o totală indiferență asupra subiectului. Grădinile sunt un loc de relaxare, declarase el râzând, în vreme ce reveneau spre casă.

După-amiaza lăsă locul serii. La ora șapte, mâncară ceea ce lăsase doamna Cooper, apoi Julia puse de cafea. Aducând tava de la bucătărie, găsi perdelele trase, iar Ross tocmai punea alt buștean pe foc.

– Se anunță o noapte rece, spuse el, căutând un post de radio cu muzică. Cam devreme pentru locurile astea. În mod normal, putem miza pe o climă blândă până în prima săptămână din noiembrie. În dulapul din cameră vei găsi pături suplimentare, dacă se face prea frig peste noapte.

– Mulțumesc. Julia turnă cafeaua, amestecă zahărul din propria ceașcă și adăugă: Neagră și dulce?

– Două cubulețe, răspunse el succint, așezându-se în același fotoliu pe care-l ocupase mai înainte. N-ai uitat cum se face o cafea bună, observă el cu satisfacție. Ai avut vreo dificultate să găsești cele necesare?

– Nu, recunoscu ea, pricepând pentru prima oară că așa stăteau lucrurile. Continuă să amestece încet în cafea, conștientă de privirea lui insistentă, dar nedorind s-o înfrunte. Dintre ei doi, Ross era de departe cel mai relaxat. Și-ar fi dorit să poată simula aceeași atitudine. Ce bine ar fi fost să întoarcă spatele problemelor care o sâcâiau.

– La ce oră vine doamna Cooper? rupse ea tăcerea.

– Opt și jumătate. De obicei, o întâlnesc pe alee. Aș putea să-mi mai iau o zi liberă, dacă vrei. N-am nimic presant.

– Ah, nu! Refuzul fusese prea grăbit. Se chinui să îndulcească tonul. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să mă descurc și singură. Iei prânzul în oraș?

– Dacă nu cumva sunt prin preajmă, caz în care am să te anunț la telefon. Ce ai să faci singură toată ziua?

– Nu știu. Încercă să adopte un ton ușor. Cu ce se ocupă oamenii la țară -adică, lăsând la o parte grădinăritul.

El ridică din umeri.

– Niciodată n-ai lăsat impresia că te-ai plictisi. După plecarea doamnei Cooper, îți rămâne compania lui Shan. Ai la dispoziție și mașina. Spuneai ceva despre închirierea unui cal de la ferma vecină. A fost surprinzător. Până atunci, habar n-aveam că te pricepi.

– Nu știu să călăresc. Adică, nu prea. Am încercat de câteva ori cu una din colegele de serviciu. Tatăl ei deține o mică fermă în Kent și am petrecut acolo câteva weekenduri. Rămase pe gânduri. Este o idee, dacă ar avea vreun animal foarte blând. E un exercițiu excelent. Reuși să-l privească-n ochi. Călărești?

– Nici n-am încercat vreodată. Mereu am știut că o mașină rapidă e mai pe gustul meu. Pe buze îi apăru un zâmbet trecător.

Doar nu-ți trece prin minte să mă cocoți pe cal?

– Nu, răspunse ea pe negândite, probabil că ești prea bătrân să te apuci acum să înveți. Roși, în vreme ce sprâncenele lui se ridicau întrebător. Voiam să spun, e prea târziu s-o iei de la zero. Nu te văd primind instrucțiuni de la altcineva.

– Nu? O privi insistent un timp. Ei bine, poate că ai dreptate. La treizeci și cinci de ani, un bărbat n-ar mai trebui să se complacă într-o asemenea situație. Ești sigură că ai să te descurci singură?

– Relativ. Măcar mi-am amintit că știu să călăresc.

– Ai să-ți amintești și șofatul, îndată ce vei ajunge în spatele volanului. Adică, instinctele vor reveni. Să faci o încercare, mâine, pe alee.

– Și dacă ajung în șanț?

– Atunci, vom fi nevoiți să te scoatem de acolo. Sau mă aștepți și încerci în prezența mea?

Pentru moment, Julia simțea că ar prefera să nu-și testeze deloc priceperea de șofer, dar asta ar fi sunat a lipsă de recunoștință. Dacă el spusese că știa să conducă, n-avea nici un motiv să nu-l creadă. Un lucru era foarte clar, n-avea să afle cât de bine se pricepea decât după ce va găsi curajul să se așeze în spatele volanului și să încerce.

– Voi aștepta, spuse ea în cele din urmă. Mă voi simți mai în siguranță știindu-te aproape, gata să intervii, dacă se dovedește că n-ai avut dreptate.

– Corect. Am să încerc să vin mai devreme. O privi cum își turna încă o porție de cafea și adăugă pe ton lejer. De ce nu te duci să-i dai drumul lui Shan înăuntru? Zgârie la ușă de vreo zece minute.

– Nu te deranjează? replică ea.

– Am renunțat, de ceva vreme, răspunse el sec. Când erai la spital, am continuat să-l las să intre, în ciuda convingerii că-i stă mult mai bine afară. Acum, își închipuie că ne-a păcălit pe amândoi. Deschide-i înainte să dea jos toată vopseaua.

Când deschise ușa, câinele aștepta fluturându-și coada. În trecere, o atinse cu nasul umed, lipăi pe hol și o așteptă să vină, înainte de a porni din nou spre salon. Dar o dată intrați, atenția îi fu imediat polarizată de Ross, până când o comandă scurtă îl trimise la locul lui de lângă cămin.

– Distrus, aprecie stăpânul, privindu-l cu un aer de resemnare și primi ca răspuns o fluturare a cozii argintii.

– Știe că nu crezi una ca asta. Julia se amuza pe seama bucuriei manifestate de câine.

Se aplecă și își plimbă degetele prin blana moale și scărpină urechea ce se lipise imediat de mâna ei. Este extraordinar cât sunt de sensibili la atmosferă.

– Și cât de bine știu s-o creeze, după cât se pare. Ross îi urmărea cu un zâmbet slab în colțul gurii. Probabil că ți s-a răcit cafeaua.

Julia își dădu drumul pe fotoliu, iar zâmbetul i se stinse. Față de câine se purtase cu o naturalețe de care nu se simțea capabilă cu Ross, iar el sesizase diferența. Nu putea întrevedea momentul când urma să se simtă la fel de nestingherită cu bărbatul din fotoliul opus. Circumstanțele fuseseră potrivnice. N-ar fi trebuit să accepte să revină, își apuse ea paralizată. Trebuia să existe și altă metodă de a rezolva problema.

– N-o să meargă, șopti ea. Probabil că ți-ai dat seama. Nu pot să mă prefac.

– Nici nu vreau. Singurul lucru pe care ți-l cer este să faci un efort cât de mic să-mi ieși în întâmpinare. Vorbise destul de potolit, dar în glas se simțea încă tensiune. Îți dai seama ce înseamnă să te cenzurezi de fiecare dată când îți trece prin minte că ești singur cu soția? N-am să pretind că partea fizică a relației noastre nu contează pentru mine. Ar fi cam ciudat. Dar între noi există mult mai multe, iar eu doresc întregul, nu doar o parte. Clar?

Ea își coborî privirea în poală și-și încleștă mâinile.

– În regulă. Mai vrei cafea?

– De ce nu? Îi întinse ceașca, o reprimi și continuă: pari cam obosită. Ce-ar fi să te culci mai devreme? Este greu să te dezobișnuiești imediat de programul de spital.

– Se pare că așa este. Să duc întâi tava la bucătărie.

– Las-o. Mai am câteva ziare de citit, o scrisoare de conceput. Ne vedem mâine.

– Bine. Se îndreptă spre arcada care dădea spre hol, se opri și se întoarse, privind spre bărbatul și câinele care rămăseseră lângă foc. Noapte bună.

– Noapte bună, răspunse el, fără să se uite.

Capitolul 3

Abia peste două săptămâni, Julia căpătă suficientă încredere în sine încât să încerce să conducă fără prezența lui Ross, care s-o salveze la nevoie. Două săptămâni în care avusese vreme să exploreze împrejurimile casei. Mersul pe pajiști sau de-a lungul aleilor complet necunoscute îi lăsa o senzație ciudată, aproape lugubră. Își dădea seama că mai trecuse pe acolo, dar în alte condiții. Acum, venise toamna. Înainte, probabil că n-avusese nevoie de jachetă.

O singură dată ajunsese în sat, conștientă de curioizitatea de pe chipurile trecătorilor, de șoaptele pe care le stârnea apariția ei. Doamna Cooper era singura lor sursă de informații, dar n-avea inima s-o judece prea aspru; era greu de presupus că ar fi putut păstra pentru sine o asemenea bârfă suculentă. Încercă să neglijeze faptul că devenise subiect de discuție și de speculații. Până la urmă, aveau să găsească altceva. Deocamdată, își impuse să se asigure că nimic nu lipsea din gospodărie.

Progresiv, zilele începură să capete o desfășurare rutinieră. Diminețile bătea împrejurimile însoțită de Shan, la prânz se întorcea acasă, iar după-amieziele și le petrecea în grădină. Citea mult, reluând lecturile din clasici, dar abordând toate domeniile literare reprezentate pe rafturile de lângă șemineu; gusturile soțului în materie de lectură erau foarte variate, pricepu ea.

Era un trai ușor, calm, dar și foarte solitar. Inevitabil, veni și vremea când începu să aștepte cu nerăbdare întoarcerea lui Ross, zgomotul motorului, ușa trântită și pașii lui hotărâți. Existau momente când uita circumstanțele relației dintre ei. Aproape, dar nu de tot. El îi rămânea încă străin, din multe puncte de vedere.

A doua vineri, după-amiază, se afla încă în grădină, când auzi o mașină intrând pe alee. O scurtă privire la ceasul de mână îi spuse că nu putea fi Ross, care trebuia să ajungă pe la șase. Oricum, și motorul suna altfel.

Cu inima bătându-i dureros, ascultă zgomotul, sperând să fie vorba despre o greșeală. Nu era pregătită să primească vizitatori. Nu în lipsa lui Ross. Sperase că el îi avertizase pe toți amicii comuni și miza pe delicatețea lor, care să-i țină departe de casă, până ce va fi gata să-i înfrunte. Poate că era cineva de care el uitase, caz în care ei avea să-i revină misiunea de a da explicații. Cum să înceapă? se întrebă ea, în vreme ce mașina se oprea în fața casei. Ce ar fi putut să spună?

Sunetul ascuțit al clopoțelului de la intrare o sperie, în ciuda faptului că-l aștepta. Rămase pe loc, întinzând mâna spre botul lui Shan, pentru a nu-l lăsa să latre. Dacă păstra liniștea, cel sau cei de afară ar fi putut să creadă că nu-i nimeni acasă și să plece.

Al doilea apel al soneriei veni după o lungă pauză. Julia trecu în revistă posibilele acțiuni. Auzi scârțâitul porții, declicul zăvorului care se închidea și sunetul pașilor pe alee. N-avea niciun rost să mai spere. Fusese găsită. N-avea cum să se ascundă.

Bărbatul care apăruse de după colțul casei era înalt, îmbrăcat sport și avea părul parcă ciufulit de vânt. Văzând-o, se opri, arătând surprins și nesigur. Apoi păru cuprins de teamă, în vreme ce Shan scăpase și se repezise spre necunoscut lătrând.

– Liniștește-te, bătrâne. Ușurel! Sunt prieten, nu inamic! Zâmbi în direcția Juliei, în vreme ce cu un ochi urmărea mișcările câinelui. Bună! Numele meu este David.

Ea îl privea împietrită, cu prosopul atârnându-i încă în mână. Nu era necesar și restul numelui; asemănarea era prea izbitoare. Cu opt-nouă ani mai tânăr ca Ross, dar straniu de asemănător cu el, vizibil chiar și de la distanță. De ce nu-i spusese Ross că avea un frate? Nu pomenise despre nici un fel de rude. Era absolut sigură.

Zâmbetul dispăru de pe figura lui bronzată și începu să pară stânjenit.

– Îmi pare rău, spuse el, credeam că mă așteptați. V-am scris cu două săptămâni în urmă, anunțând că vin în Anglia. N-ați primit scrisoarea?

– Nu știu, este posibil… declară ea nesigur. Ross n-a spus… M-ar fi anunțat.

– Vă era adresată vouă, amândurora. Era pus în încurcătură. Să avem toată încrederea că poșta o să ne încurce socotelile! Îmi displace să pic așa, neanunțat.

Julia își revenise complet.

– Nu face nimic. Va fi o surpriză minunată pentru Ross să te găsească aici. Iartă-mă că n-am răspuns la sonerie. Credeam că este altcineva.

– Nimic nu mă oprește, așa sunt eu. Am ocolit casa, sperând să găsesc o fereastră deschisă, sau așa ceva. Nu mă atrăgea drumul până în oraș, ca să-l caut pe Ross și să-i cer cheia. O urmă în bucătărie, închizând partea de jos a ușii în nasul lui Shan. Înapoi, cățel! Privirile lui aprobatoare făcură înconjurul camerei. Destule schimbări, de când n-am mai fost pe aici. Constructorii erau pe cale să termine când am plecat în Algeria. După ce ai stat toată viața la Londra, nu ți se pare cam prea mare liniștea de aici?

– Uneori, recunoscu ea, simțindu-se imediat vinovată de lipsă de loialitate. Dar am mașina, adăugă Julia repede. Vrei o cafea?

– Te rog. Se sprijinise de masă cu aceeași atitudine adoptată de fratele mai mare. Ross mi-a spus că faci o cafea mai bună decât oricare altă femeie pe care a cunoscut-o.

– Când l-ai văzut? întoarse ea capul brusc.

– Să-l văd? Ei bine, cam acum un an, înainte de a pleca în străinătate. O privea ciudat. Voiam să spun că mi-a povestit o dată, într-o scrisoare. Iat tu ai adăugat un post-scriptum referitor la declarațiile ambigue. Nu-ți mai amintești?

Pulsul ei se acceleră. Era momentul cel mai bun să-i spună adevărul, totuși cuvintele nu-i veneau pe buze.

– Nu, articulă ea, uimitor de fermă. Nu pot să pretind că mi-aș aminti. Ai călătorit cu avionul sau cu vaporul?

– Cu avionul. Am aterizat astăzi dimineață la Heathrow, am închiriat o mașină și am venit direct aici. Voiam să trimit o telegramă

de confirmare a sosirii, dar m-am luat cu altele și n-am mai apucat. Făcu o pauză. Te-am deranjat?

– Sigur că nu, se grăbi ea să-l asigure. Am fost doar surprinsă, atâta tot. Cât vei rămâne?

– Vreo lună. Plănuiam să stau aici câteva săptămâni și apoi să mă distrez nițel în oraș. Când am constatat că nu primesc răspuns, mi-am zis că n-a fost suficient timp, dar eram convins că Ross m-ar fi contactat cumva dacă planul nu-i convenea. Oricum, aș prefera s-o aud din gura ta. Pot să mă instalez în apartament, cu condiția să nu fie închiriat.

– Sunt convinsă că Ross ar prefera să stai aici, se repezi ea, ferindu-se de o întrebare la care n-ar fi putut răspunde cu siguranță. Avem trei dormitoare.

– N-am nevoie decât de unul. Vă rămâne încă unul liber, pentru cazul că vrei să-l pedepsești pe Ross.

Linguriță cu care amestecase cafeaua zăngăni pe pardoseală. Julia se aplecă s-o ridice, bucuroasă că putea ascunde roșeața ce-i năvălise-n obraji. Trei camere, adică trei oameni, dar desigur David credea că ei împărțeau dormitorul principal. Explicațiile trebuia să vină de undeva. Dar nu de la ea. Mai bine să-i spună Ross, când va reveni acasă. Era fratele lui. Trebuia să știe cum să-i prezinte situația.

– Te superi dacă bem cafeaua aici? întrebă ea, aducând cești și farfurioare din dulap. Este vremea să mă apuc de cină. Sper că-ți place peștele.

– Sigur. Nu-ți face griji din cauza mea, am să stau aici. Ca orice bărbat, presupusese automat că ea va fi capabilă să facă trei porții din peștele pentru două. Abia așteptam să mă reîntâlnesc cu bucătăria

britanică. Cantina din Izria este foarte bună, dar cartofii prăjiți devin cam monotoni când ai parte de ei din două în două zile.

Julia ar fi vrut să întrebe ce era Izria, dar asta ar fi putut-o da de gol. Era de așteptat că Ross îi dăduse toate detaliile despre fratele lui și despre preocupările lui. Se purta prostește, își dădea seama, dar nu conta. Orice ar fi fost de preferat decât să treacă din nou prin chinul de a-și explica situația, la fel de ireală pentru ea acum precum fusese și în urmă cu trei săptămâni. La întoarcerea lui Ross, lucrurile aveau să se lămurească. Până atunci, avea să țină cu dinții de această șaradă.

Lucrul se dovedi mai simplu decât își închipuise. Încurajat cu câteva întrebări atent formulate, David se apucă să-i povestească despre ultimii doi ani din viața lui, cu un umor care nu ascundea mulțumirea. Treptat, deveni clar că era inginer la o companie petrolieră, satisfăcându-și stagiul de trei ani în Orientul Mijlociu. Viața în deșert părea o problemă de rutină, plictisitoare, cu toate că uneori lucrurile puteau scăpa de sub control, devenind chiar periculoase, atunci când politica și lăcomia își vârau coada. O dată, fuseseră rupți de restul lumii vreme de trei săptămâni, până când șeicii locali își rezolvaseră neînțelegerile.

– Suntem la douăzeci de mile de cea mai apropiată așezare, continuase el. Și nu-i vorba de vreun oraș grozav, crede-mă! Rânji. Kenal îmi amintește de Marlow într-o mulțime de feluri -cu excepția mirosului. Cam același ritm de viață. Dacă vrem ceva mai acătării, trebuie să petrecem șase ore pe drum. Cam ca aici, numai că la o scară ceva mai mare și în mijlocul deșertului. Sunt uimit că ai rezistat atât de mult. N-aș fi acordat unei fete de la oraș mai mult de câteva

luni. Nu te supăra, probabil că este un loc numai bun pentru a întemeia o familie.

Julia se concentră asupra tigăii cu sos pe care o ținea deasupra focului. Adăugând parmezan, spuse cu grijă:

– Probabil că ai să-ți cauți fostele prietene când vei ajunge la Londra. Ai păstrat legătura cu cineva?

Înainte de a răspunde, el făcu o pauză, iar când vorbi, tonul se schimbase.

– Așadar, Ross nu ți-a spus?

– Ce să-mi spună? replică ea, cu o ezitare abia vizibilă.

– Despre Lou și despre mine. Am fost logodit cu o fată care s-a măritat cu altcineva. Această slujbă s-a ivit exact la momentul oportun. Înainte de a trece zece zile, părăsisem țara.

– Îmi pare rău. Nu voiam să-ți zgândăresc rana.

– Nu-i nimic. A trecut multă vreme. Veselia lui părea puțin forțată. Credeam doar că Ross ți-a povestit, deși nu exista nici un motiv s-o fi făcut, dacă stau să mă gândesc. Trecutul este mort și îngropat. Nu-l pot blama pentru atitudine. Trase aer pe nări, apreciativ. Nimic nu se compară cu bucatele de acasă! Când trebuie să apară Ross?

– Peste vreo cincisprezece minute. Deschise cuptorul și scoase cratița aburindă, așezând-o pe plită cu o ușoară încruntare. În ultima lui afirmație exista ceva ce o deranjase. De ce să fi vrut Ross să dea uitării trecutul? Ce conținea acel trecut?

Amestecă peștele și ciupercile cu sosul de brânză, presără un praf de boia de ardei și puse cratița la loc, în cuptor. Până să pună masa, Ross urma să vină și mâncarea va fi gata. Dacă va trebui să-l aștepte salivând, atunci așa va fi. În cele câteva săptămâni de la accident,

învățase că lui îi plăcea să aibă masa pusă cât mai repede după ce intra în casă. Dacă era un obicei, sau doar o metodă proaspăt adoptată de a destinde atmosfera, dându-le amândurora ceva de făcut, n-avea cum să știe. Oricare ar fi fost motivul, rezultatele erau bune.

Îl lăsă pe David în bucătărie și trecu în sufragerie. După câteva clipe, el apăru în cadrul ușii și spuse după o scurtă pauză:

– Ce spui, te-ai supăra dacă am da drumul la radio? În Izria, ascult toată ziua, chiar și când am de lucru de-a lungul conductei. M-am obișnuit să-l aud ca pe un zgomot de fond.

– Ești invitatul meu, replică ea. Radioul este în salon.

David se făcu nevăzut. După o scurtă pauză, sunetul izbucni, un cântec fără melodie, modern, care-ți spărgea timpanele. Julia tresări, se gândi fugitiv și nostalgic la concertul de Liszt pe care-l ascultase ceva mai devreme și care stătea încă pe platanul picupului și se consolă cu gândul că fiecare avea gusturile lui.

– Poți să-l dai puțin mai încet? strigă ea.

Îndată, zgomotul se estompă. David veni la ușă.

– Scuze.

Ea îi zâmbi.

– Nu-i nimic. Cum stătea în prag, lăsa senzația de copilaș neajutorat. Cedă unui impuls de moment și-l întrebă: chiar îți place așa ceva? Observă cum pe figura lui apărea o expresie de surpriză.

– Adică, muzica pop? N-aș putea zice că m-a preocupat întrebarea asta, răspunse el după câteva clipe de gândire. În Algeria n-avem decât asta și programele locale. Fluieră fals câteva note din melodia care tocmai era difuzată. După cum ai ghicit, muzica nu este punctul

meu forte. Doar că nu suport prea multă liniște. Am avut multe plângeri privind calitățile mele de tenor de baie. Cineva mi-a spus o dată că răgetele mele seamănă cu chemarea unui elan în călduri!

Julia izbucni în râs, apoi auzi ușa de la intrare trântindu-se și redeveni serioasă.

– Iată-l și pe Ross, spuse ea.

David se întorsese deja, întâmpinând cu un zâmbet larg pe cel care venea din hol.

– Bună! Surpriză! Julia mi-a spus că n-ai primit scrisoarea mea.

– Se pare că nu. Tonul era plăcut, dar se putea observa o ușoară rezervă. Mă bucur să te văd, Dave. Când ai sosit?

– Azi-dimineață. Am ajuns aici acum vreo oră. Zâmbetul de pe figura lui Dave era destins, natural. Aveai dreptate în privința cafelei. O face grozavă. Nici cu gătitul nu stă rău, după aromele care vin de la bucătărie. Îmi lasă gura apă de vreo jumătate de ceas.

Ochii ei albaștri întâlniră privirea fermă a celor căprui și trecură mai departe. Julia clătină ușurel din cap. Era conștientă de uimirea prost ascunsa a lui David, generată de lipsa de entuziasm a fratelui în a-și întâmpina soția după numai patru luni de la căsătorie și încercă să-i schimbe impresia, arborând un zâmbet fericit.

– Cina e aproape gata. Ce-ar fi să beți un păhărel până pun masa?

– Bună idee. Cu o licărire în ochi, în vreme ce ea încerca să treacă, Ross îi cuprinse talia și o sărută pe tâmplă. Ai avut o zi bună?

– Ca de obicei, reuși ea să răspundă, înăbușindu-și cu greu impulsul de a-l respinge. Îi înfruntă privirea. Tu și David aveți o mulțime de povești de depănat.

– Da, aprobă el, cu siguranță. Expresia era impenetrabilă.

Îi dădu drumul, în vreme ce urmărea zâmbetul puțin nesigur al fratelui. Tot whisky, Dave, sau pustietățile ți-au schimbat gusturile?

– Whiskyul este perfect. Îi aruncă o privire Juliei. N-ai nevoie de ajutor?

– Mulțumesc, mă descurc. În zece minute va fi gata.

Ajunsă în bucătărie, se sprijini de ușă și inspiră cu nesaț. Simțea încă amprenta buzelor lui Ross și căldura degajată de brațele lui. Din ziua când o adusese acasă de la spital, era prima lui încercare de a o atinge, ba chiar primul semn că-și dorea așa ceva. Desigur, asta-i ceruse timp, totuși, se întreba cât de profunde fuseseră sentimentele lui dacă reușea atât de ușor să le ascundă. Și de ce făcuse o excepție în seara asta? Ca să ascundă în fața fratelui adâncimea prăpastiei dintre ei? Dar va fi nevoit să-l pună la curent, până la urmă.

Își dorea să poată descâlci ghemul propriilor sentimente.

Când reveni să-i cheme la masă, radioul fusese oprit. Zece minute fuseseră absolut insuficiente pentru a ataca subiectul cu delicatețea necesară, era convinsă, așa că se pregătise să înfrunte reacțiile probabile ale lui David. O singură privire îi fu suficientă să priceapă că el rămăsese la fel de ignorant în ce privea adevărata stare de lucruri. La întrebarea nerostită, Ross îi răspunse cu o privire complet lipsită de expresie. Dacă tot rămăsese pe seama lui, o va face când și cum o să-i convină, ghici Julia. Până atunci, era obligată să-i cânte-n strună.

Greu, ba chiar imposibil, să evite instaurarea unei atmosfere apăsătoare. Conștientă de inevitabilitatea ieșirii la lumină a adevărului, Juliei îi era mai dificil ca niciodată să joace rolul în care fusese distribuită. De mai multe ori, surprinse privirea cercetătoare a

lui David, trecând de la unul la celălalt, în vreme ce o cută îi apăruse între sprâncene. Era clar că observase ceva, cu toate că nu te puteai aștepta să fi ghicit adevărul. Privind situația retrospectiv, Julia pricepu că i-ar fi fost infinit mai ușor dacă spunea adevărul de la început. Mai ușor și mai normal. În definitiv, ceea ce păţise nu era rușinos. Sau poate că da?

Îi lăsă pe bărbați să savureze câte o a doua ceașcă de cafea și se duse să pregătească încăperea pentru oaspeți. O făcu pe îndelete. Când reveni în salon, Ross era singur.

– S-a dus până la mașină să-și aducă valiza, îi explică el. Plănuiește să-și petreacă următoarele câteva săptămâni cu noi, din câte am înțeles.

– Așa zicea. Se opri, nesigură. Nu… încă nu i-ai spus?

Sprâncenele lui se ridicară.

– Din felul cum te-ai purtat după venirea mea, am dedus că nu voiai să-i spun. Dacă ești atât de dornică să pui cărțile pe masă, de ce nu l-ai informat de la început?

– Fiindcă, replică ea, mi-au fost necesare câteva minute să-mi revin din șoc. Până când și-a făcut apariția după colțul casei, habar n-aveam că ai un frate. Nu l-ai pomenit niciodată.

– N-avea nici un rost. El se găsea la câteva mii de kilometri distanță și, după câte știam, nu erau șanse să apară prea curând. Am considerat că-ți ajunge un necunoscut. Buzele lui se subțiaseră. Dar se pare că lucrurile stau altfel, nu-i așa? Ești mai relaxată în prezența lui Dave.

– Relaxată! Vocea îi tremura. În ultimele câteva ore parcă aș fi jucat șarade. După tine, asta este liniștitor?

– M-ai înțeles greșit. Voiam să spun că prezența lui, ca bărbat, nu prezintă nici o problemă, în vreme ce în fața mea parcă ai sta mereu în gardă, temătoare să nu spui sau să faci ceva ce ar putea fi interpretat drept încurajare. De la accident, a fost prima oară când ai râs, prima dată când mi-ai adus aminte de femeia cu care m-am căsătorit. Foarte bine, sunt fericit că cineva a reușit să te trezească la viață, dar nu aștepta scuze fiindcă nu-mi convine că fratele meu a izbândit acolo unde eu am dat greș. Nu sunt atât de altruist.

Ea își simțea palmele umede.

– N-a fost chiar așa, spuse Julia pe un ton grav. În ultimele două săptămâni, te-ai purtat atât de impersonal. Nu știam dacă…

– Erai nesigură în privința sentimentelor mele poate că descoperisem că nu te iubeam chiar atât de mult, asta voiai să spui? Continua s-o privească, ținându-și mâinile în buzunare și reluă cu asprime: țin la tine. Ceea ce nu pot suporta este expresia din ochii tăi la cea mai mică aluzie emoțională. Pot să discut cu soția despre cărți, despre muzică, despre orice altceva, dar nu despre noi înșine. Greu să accepți așa ceva.

– Îmi pare rău. Nu știa ce altceva ar fi putut să adauge. Ce facem cu David?

– O să-i spunem, presupun, răspunse el după o scurtă pauză. Nu văd altă soluție.

– Ce să-mi spuneți? David stătea sub arcadă, cu valiza în mână. Peste trăsăturile bronzate se așternuse o expresie preocupată și relativ neliniștită. N-am tras cu urechea. Am auzit involuntar. Privirea lui se mută de la unul la celălalt și lăsă valiza să cadă pe pardoseală. Am picat într-un moment nefericit, nu-i așa?

– Poate că nu. Ross se duse la măsuța de cafea, luă o țigară din pachet și o aprinse. Suflă fumul cu putere și vorbi pe un ton egal: cu câteva săptămâni în urmă, Julia a suferit un accident. Și-a pierdut cunoștința pentru vreo două ore. Când și-a revenit, nu mă mai cunoștea, nu-și amintea casa asta, precum și toate evenimentele din ultilele trei luni. O amnezie parțială, au declarat medicii. A cărei durată nu poate fi precizată. Acum se află aici doar fiindcă n-avea unde să se ducă.

Julia întâlni privirea uimită a lui David și se întoarse. În expunerea lui Ross,cuvintele sunaseră reci, clinice. Iar ultima parte era falsă. Adică, relativ. Se afla acolo fiindcă dorise cu disperare să afle câte ceva despre acele luni lipsă -încă dorea. De parcă ai fi citit un roman din care lipseau primele trei capitole, lăsându-te să-ți imaginezi începutul din ceea ce urmase. Era o necesitate de înțeles.

– Și ce aș putea să fac? întrebă David, după o pauză lungă. Din ton, era vizibil că făcea eforturi să se adapteze rapid. Adică, vreți să plec, sau pot să rămân? Trebuie doar…

– Să stai. Răspunsul venise de la Ross, cu un glas gâtuit dar hotărât. Un al treilea ar putea să se dovedească de bun augur pentru amândoi. Simte-te ca acasă, Dave. Am să scot câinele la plimbare.

Julia aștepă să audă ușa de la bucătărie închizându-se și scâncetele nerăbdătoare ale lui Shan, înainte de a spune fără inflexiuni:

– Camera ta este a doua pe dreapta. Am să mai prepar niște cafea.

– De ce n-ai spus nimic? întrebă David.

– Nu știu. Ridică din umeri. Probabil că a fost o reacție instinctivă. Îmi doream să revin la normalitate.

– Nimic anormal în amnezie. Cunosc un individ care și-a pierdut complet memoria după ce a căzut de pe o scară rulantă. Nu-și mai cunoștea nici soția și copiii. Tabula rasa. Apoi și-a revenit dintr-o dată.

– Mulțumesc, David, spuse Julia încetișor.

– Este adevărat, protestă el. Vorbesc serios.

– Nici nu mă îndoiesc. Dar nu cred să se întâmple la fel și în cazul meu. Își duse mâna la frunte. Cel mai greu mi-a fost să accept că s-a petrecut ceva și că am uitat.

– Îmi imaginez. Scutură capul cu o mișcare bruscă, nerăbdătoare. Ba nu, la dracu! Nu pot! Nimeni nu cred să fie în stare, dacă n-a trecut prin așa ceva.

– Ești foarte… înțelegător.

– Fiindcă nu mă afectează direct, replică el. Îmi este mult mai ușor. Îndată ce Ross a venit, mi-am dat seama că ceva nu este în regulă, dar speram să fie o simplă neînțelegere conjugală.

Râsul ei nu reflecta pic de veselie.

– Mi-aș dori să fi fost doar așa ceva!

Lăsând valiza acolo unde era, David înaintă în cameră.

– Vrei să discutăm? Nu-ți pot oferi o soluție miraculoasă, dar sunt gata să te ascult.

– Ce ar fi de discutat? Într-o dimineață, m-am trezit și am descoperit la capul patului un străin care pretindea că este soțul meu. Sfârșit.

– Cred că sună mai mult a introducere. Probabil că dorești să afli mai multe, altfel n-ai mai fi aici.

Julia îi aruncă o privire.

– S-ar părea că mă înțelegi mai bine decât fratele tău.

– Ți-am spus -Ross este prea implicat. Vreme de trei luni, a fost un om fericit, iar acum a pierdut totul. Sigur că nu-i convine.

– Oare? izbucni ea. Chiar a fost fericit? De unde știi?

– Din scrisori. N-a… Se opri, stânjenit. Înțeleg ce voiai să spui cu acceptarea. N-a fost nici o scânteie? Măcar un licăr de recunoaștere?

– Nimic. Doar dacă… ezită ea… doar dacă punem la socoteală ușurința cu care găsesc lucrurile fără să mă gândesc, încă din prima zi -de când m-am întors. Nu-mi dau seama dacă e vorba despre memorie, sau se datorează faptului că fiecare obiect se află la locul lui, exact acolo unde te-ai aștepta să-l găsești, ca femeie.

Rânjetul lui era molipsitor.

– Bărbat fiind, n-aș zice că femeile sunt niște creaturi logice, dar e doar o părere personală. Cum au reacționat ceilalți?

– Habar n-am, spuse Julia, simțind că-i fuge tot sângele din obraji. N-am mai văzut pe nimeni. Nu vreau vizitatori. Nu încă.

– Izolarea în casă n-o să te ajute.

– Nimic nu-mi va fi de folos. M-am împăcat cu gândul. Nu suport ideea să fiu obiectul privirilor și bârfelor, atâta tot.

– Dacă te închizi în tine, vei stârni mai multe bârfe.

Cât despre priviri… probabil că ești obișnuită să fii în centrul atenției, zâmbi el. Bill Grieves s-a priceput întotdeauna să-și aleagă secretara!

– Uneori, am impresia că ar fi fost mult mai bine dacă-mi pierdeam memoria în întregime. Este atât de ireal că-mi amintesc totul până în ziua în care Ross spune că ne-am cunoscut. De parcă aș fi fost smulsă din propria viață și vârâtă cu forța în pielea altui personaj.

David ridică o figurină de porțelan de pe etajera aflată lângă cotul lui și începu s-o întoarcă pe toate fețele.

– Te-ai gândit să te întorci la Londra și să încerci să-ți descoperi trecutul începând de acolo? Bill te-a prezentat lui Ross. N-ai de unde să știi…

– Da, recunoscu ea, mi-a trecut prin minte. Problema este că, o dată ce aș părăsi locul acesta, nu cred că m-aș mai întoarce vreodată. Luă ibricul de pe masă. M-am lăudat că mai fac niște cafea.

– În clipa asta, mi-ar prii ceva mai tare. Ce părere ai?

– Am senzația că dacă încep, s-ar putea să nu mai știu când să mă opresc. Dar simte-te ca acasă.

Julia duse tava la bucătărie, dădu drumul la apa fierbinte și începu să spele ceștile. Își vedea reflexia în fereastră, acoperind siluetele negre ale copacilor profilate pe cerul doar puțin mai luminos. Se gândi la Ross, care se plimba singur prin întuneric, însoțit doar de Shan. Oare avea să vină o vreme când să se încreadă din nou în el? Deocamdată, între ei exista cel mult o relație precară. Și ce efect va avea prezența lui David?

Capitolul 4

Când Ross reveni în casă, trecuse de zece. Pe figura lui exista obișnuita expresie enigmatică. Julia prepară cafea și sandvișuri, bău o jumătate de ceașcă și se retrase în propria cameră, pretextând că era obosită. Își închipuise că bărbații aveau să-și mai petreacă cel puțin o jumătate de ceas discutând, așa că rămase surprinsă să-i simtă urcând după numai zece minute. Pe palier răsună un murmur de voci, apoi se lăsă liniștea. După câteva clipe, auzi o bătaie în ușă și vocea fermă a lui Ross:

– Julia, trebuie să discutăm ceva.

Puse jos peria cu care-și pieptăna părul, se ridică din fața oglinzii și deschise. Ross se sprijinea cu o mână de toc, iar privirea lui trecu repede peste halatul bleu și se opri pe figura ei.

– Ai încredere să mă inviți înăuntru, sau preferi să coborâm din nou la parter?

Înainte de a schița vreo mișcare, îl privi lung. Apoi el intră repede, iar ea închise ușa. Sprijinindu-se de tăblie, el întrebă:

– Ce părere ai despre prezența lui David? Dacă nu-ți convine să rămână, trebuie doar s-o spui. Poate oricând să se mute în apartament.

– Ce apartament? întrebă ea, încercând să câștige timp.

– Cel de la sediul firmei. L-am folosit și eu, când am venit aici, apoi a fost închiriat, vreun an. Acum, e liber.

– Nu-ți era mai convenabil? întrebă ea. Adică, să locuiești atât de aproape de birouri, mai ales că erai singur. Locul ăsta pare atât de izolat.

– Ideea era să folosesc apartamentul pe timpul săptămânii, iar în weekend să vin aici. Când un client m-a rugat să am grijă de Shan, fiindcă el urma să se întoarcă la oraș, am reconsiderat situația. Apartamentul micuț nu se prea potrivea cu un pui de alsacian extrem de vioi. L-am convins pe domnul Cooper să limităm săptămâna de lucru la cinci zile și m-am mutat aici permanent. Adăugă, cu deliberare: dar întorcându-ne la întrebarea inițială, ce spui despre David?

Julia se întoarse lângă măsuța de toaletă și luă din nou peria, cântărind-o în mână.

– E fratele tău.

– Ăsta este un fapt, nu un motiv. Ross o privea în oglindă. Nu există altă cale decât să fim sinceri unul cu celălalt.

– Oare este vreodată cineva complet cinstit cu ceilalți? murmură ea, iar expresia lui se modifică subtil.

– Dacă n-o facem, de multe ori avem motive temeinice. Nu mai tergiversa, Julia. Decizia îți aparține.

– Dar tu, ai vrea să rămână?

– Sunt de acord cu orice ne-ar da o șansă să revenim la o viață cât de cât normală, își manifestă el nerăbdarea. Ai nevoie de o formă de distracție și nu te văd procurându-ți-o de una singură. Ți-ai pus în minte s-o eviți cât mai mult și pe doamna Cooper.

– Ar trebui să fie mulțumită.

– Cum adică?

– Vreau să spun că, oricum mă crede clientă de balamuc.

– Hei! Glasul lui își pierdu asprimea. Este prima oară că te aud lăsându-te pradă autrocompătimirii.

Regretând deja scăparea, Julia încercă s-o dreagă.

– Poate că am exagerat. Numai că am surprins-o de câteva ori privindu-mă de parcă nu știa cum am să reacționez.

– Ei bine, dacă i-ar fi fost teamă de tine, n-avea decât să plece. Probabil că ești unica parte interesantă din viața ei.

– Asta cu siguranță mă liniștește!

– Încetează, Julia! Traversă încăperea și, cu mișcări domoale, o întoarse cu fața spre el, prinzând-o ușurel de coate. Dacă vrei, vom găsi o înlocuitoare. Nu știam că femeia asta îți provoacă asemenea senzații.

Era conștientă de apropierea lui, de izul masculin al pielii și al părului, de atingerea ușoară a mâinilor. Un singur pas ar fi dus-o în brațele lui. Făcu pasul – dar înapoi – și observă că figura lui devine din nou dură.

– Nu, nu-i nevoie, se grăbi ea să spună. Erau simple copilării. Și desigur, David trebuie să rămână.

– Desigur. La prima ei mișcare, brațele lui căzuseră pe lângă corp. Se întoarse să plece. N-am să te mai reții. Noapte bună.

Ușa se deschise și se închise după el. Julia se lăsă să cadă pe scaun, începu din nou să-și pieptene părul, dar renunță imediat, constatând cât de tare-i tremura mâna. La baza gâtului îi pulsa o venă și simțea o suferință profundă. Se ridică brusc, își scoase halatul, stinse lumina și se vârî în așternuturi.

La opt, când se trezi, în aer plutea o aromă de costiță prăjită. Când ajunse în bucătărie, David tocmai răsturna omleta într-o farfurie, stând cu ochii pe laptele care era pe cale să fiarbă.

– Bună, o întâmpină el degajat. Voiam să-ți aduc micul dejun la pat, dar dacă tot ai coborât, ocupă-te de cafea până termin aici. Vrei roșii?

– Cred că am să mă mulțumesc cu ouăle. Îl urmări o vreme cu un surâs în colțul gurii, în timp ce el întorcea feliile de roșii în tigaie. Ești expert.

– Pentru un bărbat? rânji el. Dacă încerci, te perfecționezi cu timpul, sau cam așa ceva. Am trăit singur prea mult timp ca să mai accept gătitul la întâmplare -al meu sau al altuia. Vreau să spun că nu mă încumet la un Cordon Bleu, dar deosebesc carnea de oaie de cea de miel de la cincizeci de pași. Merit o mică recunoaștere, nu-i așa?

Julia ridică de pe masă capacul de staniol al sticlei de lapte și i-l întinse cu seriozitate.

– Poftim o medalie.

– Mulțumesc, intră el în joc. Neluând în seamă urmele de smântână de pe capac, îl lipi pe pieptul pulovărului lui de lână. Totuși, cred că meritam unul auriu. Niciodată n-am suportat să fiu al doilea. Când aveam nouă ani, mi-am jurat că o să-l ajung pe Ross la înălțime, înainte de a termina școala și așa a fost. De atunci, diferența

dintre noi n-a fost niciodată mai mare de jumătate de centimetru. Ce spui despre acest exemplu de voință?

– De unde știi că lucrurile n-ar fi evoluat oricum așa?

– Nu știu. Dar dacă am învățat ceva în cei douăzeci și șase de ani de viață, este să-mi arog merite de câte ori am ocazia. Asta amplifică interesul oricărei biografii. Îi zâmbi, bine dispus. Ar trebui să râzi mai des. Îți stă bine.

Aducându-și aminte de prezența lui Ross la etaj, Julia deveni serioasă.

– Copii fiind, erați apropiați? întrebă ea.

– Destul cred, ținând seama de cei nouă ani care ne despart. Îi sunt profund dator. Când a murit tata, ne-a lăsat fără o para chioară. Ross m-a întreținut la facultate și m-a ajutat să obțin slujba de acum. Dacă aveam ocazia, probabil că aș fi devenit un adevărat pierde-vară. Asta obișnuia să spună mama. Glasul lui era degajat. Pentru ea, Ross era pe primul loc. Așezând roșiile pe farfurie, adăugă: îl chemi tu, sau mă lași pe mine?

În clipa aceea, ușa de la intrare se deschise. Ross rămase în prag, cu sprâncenele ridicate sardonic, studiind figurile celor doi.

– De ce să mă cheme? întrebă el și se aplecă să-și scoată pantofii. Cam friguroasă, dimineața asta. Mi-au înghețat picioarele. Vreți să-mi aruncați papucii? Sunt sub masă.

Înainte de a se apleca după papuci, Julia opri filtrul de cafea.

– Nu știam că ai ieșit.

– Așa se pare. Vorbise fără vreo intenție. Câinii sunt niște ființe foarte pretențioase. Cum văd, am venit la țanc.

– Dave a gătit, declară ea, iar privirea lui se întoarse spre frate.

– Ești bun la casa omului. Gustul sper să fie pe măsura aromei. Mi s-a făcut o foame de lup. După ce se așează, continuă: ce spuneți de o plimbare la oraș, în dimineața asta? Am o întâlnire de afaceri la unsprezece, dar putem lua masa împreună.

– Excelentă idee. David răspunsese, folosind același ton degajat. La Luigi's? Mai e deschis?

– Da, din câte știu. Anul ăsta n-am trecut pe acolo.

– Un mic restaurant italian, situat pe o străduță laterală, aproape de centru, îi explică David. Pe vremuri, era extraordinar de popular; mâncarea era grozavă. Putem să încercăm, dacă vrei.

– De ce să nu vrea? Întrebarea suna nonșalant, dar în expresia lui Ross se simțea inflexibilitate. E vorba doar despre o masă.

– Iar schimbarea nu poate decât să-mi facă bine. Cu un mic efort, reuși să pară dezinvoltă. Va trebui să-mi arăți orașul, David. Cine știe, poate am să recunosc ceva!

– Orbul condus de chior! Nu stau prea bine cu memoria. Poate că ar fi mai bine să angajăm un ghid. Ai vreo sugestie, Ross?

– Vă descurcați voi, veni răspunsul. E vorba doar de vreo două ceasuri.

După ce terminară de mâncat, Julia spălă farfuriile și le puse în suport să se scurgă. Apoi se duse sus să se schimbe. Alese un taior mulat de tweed pe care-l avea de ani de zile, își puse un pulover și își aranjă părul. În vreme ce se farda, simți că abia aștepta escapada, savurând gândul că va părăsi casa pentru scurt timp, cu David pe post de tampon între ea și Ross. Ultimul avusese dreptate: în prezența fratelui, reușea să se relaxeze. Constatarea avu darul s-o încurajeze.

Se urcară în Consul, lăsând în garaj decapotabila închiriată de David. Ross îi lăsă în centru, stabilind să se întâlnească la ora unu, la Luigi's, după ce David se convinsese că localul mai exista, dând un telefon înainte de plecare. Pe trotuar, lângă David, după ce mașina se pierdu în traficul dimineții, Julia avu o senzație copleșitoare de ușurare. Peisajul înconjurător nu-i sugera nimic, dar dintr-o, dată asta nu mai conta. Se întoarse zâmbitoare spre însoțitor.

– Încotro?

– La cumpărături? sugeră el și izbucni în râs, văzându-i reacția. Credeam că tuturor femeilor le place să hoinărească prin magazine.

– Nu generaliza, replică ea. Este o vreme minunată. Hai să ne plimbăm.

Și așa procedară, umblând kilometri întregi. Mergeau agale și discutau. Julia se pomeni povestindu-și amintirile din copilărie, râzând de aspirațiile unei fetițe de doisprezece-treisprezece ani.

– Eram atât de dezorientată, spuse la un moment dat. Prea mare pentru păpuși, dar încă insuficient maturizată pentru alte preocupări.

Spre norocul meu, aveam un tată capabil să-mi înțeleagă și să-mi suporte toanele. A reușit să compenseze deplin lipsa mamei.

– Nu i-a trecut prin minte să se recăsătorească?

– N-a vrut. Ne aveam unul pe celălalt, și ne era suficient.

– Ai fi acceptat ideea unei mame vitrege?

– Ți-am spus, nu s-a pus problema. Eram mulțumiți de situație.

Ajunseseră lângă poarta docului șapte și sala de baluri Mecca. De comun acord, cotiră la stânga și merseră în tăcere un timp, înainte ca Julia să întrebe:

– Ți-ai dorit întotdeauna să ajungi inginer, David, sau a hotărât Ross pentru tine?

O privi cu atenție.

– Ce te face să întrebi așa ceva?

– O vorbă pe care ai spus-o azi-dimineață, că-i ești dator. În glasul tău… ei bine, se simțea un soi de ranchiună.

– Chiar așa? Nu mi-am dat seama. Era vizibil mâhnit. Cred că întotdeauna l-am invidiat pe Ross, fiindcă era mai mare. După moartea tatei, am cam luat-o razna. M-am înhăitat cu cine nu trebuia și am ajuns să am necazuri cu poliția. Ross s-a pus chezaș pentru mine și, după aceea, s-a asigurat că mă țin de treabă. Ridică din umeri. Avea douăzeci și trei de ani față de cei paisprezece împliniți de mine. L-am ascultat, fiindcă avea dreptate, dar nu mi-a făcut plăcere. Abia în ultimii ani am ajuns să înțeleg cât de mult a făcut pentru mine.

– Dar în sinea ta, continuă să nu-ți convină că-i ești dator, se hazardă ea, iar el izbucni în râs.

– Hei, oprește-te cu psihanaliza! Nu-s chiar atât de complicat.

– Iartă-mă, zâmbi ea crispat. Dacă are cineva nevoie de psihanaliză, aceea sunt eu.

– Cum adică? Ai suferit o lovitură la cap și ți-ai pierdut parțial memoria. Asta nu înseamnă că ai fi într-o dungă. Conform spuselor lui Ross, doctorii sunt de părere că ai să-ți revii complet.

– Așa mi-au declarat de când m-am trezit în spital. Cred că în privința asta au la fel de puține speranțe ca și mine -sau ca Ross. Rămase cu ochii la pavaj, încercând involuntar să evite fisurile, ca în jocurile copilăriei. Și ce ți-a mai spus?

– Ce altceva să-mi mai povestească? Nu este omul care să-și discute problemele personale. Ezită. Nu e nevoie de cine știe ce spirit de observație ca să pricepi că nu mai locuiți împreună decât cu numele. Probabil că este extraordinar de stresant.

– Pentru Ross?

– Pentru amândoi. Ești sigură că nu vă stânjenesc?

– Sunt convinsă. Ridică privirea și-i zâmbi. Ești… se opri să asculte bătăile unei pendule. Doar nu s-o fi făcut deja ora unu?

– Ba da, confirmă Dave, privindu-și ceasul de la mână. Și suntem destul de departe de Luigi's. Ar trebui să luăm un taxi.

Mai ușor de spus decât de făcut. Când ajunseră în sfârșit în fața restaurantului, trecuse aproape o jumătate de oră. Ross stătea singur la o masă, cu o băutură dinainte.

– Scuze, își ceru iertare David. Ne-am plimbat până la docuri și am uitat de trecerea vremii. Ai comandat?

– Nu încă. Ochii lui Ross se fixaseră asupra Juliei. Pari mai bine dispusă. Este clar că ți-a făcut bine. Vreți să beți ceva, înainte de masă?

Intenționa să refuze, dar se răzgândi brusc.

– Aș vrea un Martini, te rog.

– Whisky pentru mine, zise David, așezându-se și privind împrejur. Nu s-a schimbat prea mult. Sper că și mâncarea va fi la fel de bună. Să vedem, ultima dată când am fost aici …

– Erai cu Lou, completă faratele lui, pe un ton egal. O aduseseși aici pentru un weekend prelungit. Mai ai vești de la ea?

– Ah, am primit o ilustrată, de undeva de prin Italia, pe la sfârșitul lui septembrie. Vorbele erau degajate, dar se simțea o ușoară tensiune în glas. Era acolo într-o călătorie de afaceri.

– Cu soțul?

– Nu, singură. Din ultima ei scrisoare, am dedus că mariajul lor scârțâie.

– Zău? Păcat. Ai de gând s-o cauți?

Două perechi de ochi căprui identici se înfruntară.

– M-am gândit s-o fac. Oricine poate greși.

– Sigur. Zâmbetul lui Ross era cinic. Și este foarte confortabil să ai întotdeauna un înlocuitor la îndemână, pentru orice eventualitate.

– Nu-i corect. Nu ea mi-a sugerat să ne întâlnim.

– Nu, ei bine, probabil că va trebui să duci muncă de lămurire, nu-i așa? Nu fi fraier, Dave. Ți-a fost mult mai bine după ce ți-a dat papucii.

– Așa ai spus și atunci. Buzele lui David erau crispate. Problema ta este că încerci să mânjești și să discreditezi toate brunetele după… Se opri, i se aprinseră obrajii și aruncă o privire stânjenită spre Julia. O deranjăm pe soția ta. Ce-ar fi s-o lăsăm pe altă dată?

– Putem s-o lăsăm definitiv. Ai dreptate. Ești destul de mare să iei decizii. Ridică paharul și-l goli. Apoi îl puse pe masă, privind nerăbdător împrejur. Unde dracu a dispărut chelnerul ăla?

Când, în cele din urmă, mâncarea sosi, se dovedi excelentă. Dar Juliei nu-i era foame. În mașină, îi lăsă pe cei doi bărbați să stea în față și se așeză pe bancheta din spate înainte ca cineva să poată protesta. Durerea intensă de cap o făcuse să se încrunte. Își sprijini ceafa pe tetieră, simulând că ațipise, pentru a evita efortul unei conversații.

– Scuze pentru ieșirea de adineauri, i se adresă David lui Ross, pe ton coborât, după câteva minute. A fost o lovitură sub centură.

– Te-am provocat. Ross schimbă viteza și adăugă calm: las-o baltă.

Poate că ei erau în stare să uite incidentul, dar nu și Julia. Lui Ross nu-i plăcuse logodnica fratelui său, era foarte clar. De ce? Fiindcă-i amintea de cineva? O femeie pe care o iubise și care-l lăsase cu buza umflată? Își simțea gura uscată. Oare chiar dorea să afle?

Weekendul se scurse normal. Sâmbătă plouă toată ziua, obligându-i să rămână în casă. După prânz, Ross dispăru în cămăruța din hol pe care o folosea ca birou, pretinzând că avea de întocmit niște acte legate de întâlnirea de ieri. Întinși leneș în fața buștenilor din cămin, Julia și David discutară generalități, până ce ajunseră și la chestiuni mai intime.

– Crezi că ai să mai rămâi în Orient după terminarea acestui contract? întrebă ea. Sau a fost un simplu pas în carieră?

El zâmbi, cu mâinile prinse sub cap, într-o atitudine de completă relaxare.

– Deocamdată, sunt o rotiță relativ lipsită de importanță într-un mecanism foarte complex. Când va veni vremea, am să iau o decizie, dar nu sunt mânat de planuri ambițioase.

– Asta este o abordare destul de negativă a lucrurilor.

– Posibil. Dar poate fi privită și ca o metodă de protecție împotriva dezamăgirilor. Nu poți rata dacă nu-ți propui nici un țel.

– Metoda o include și pe Lou? întrebă ea, precaută.

El nu-și schimbă poziția, dar trecură câteva clipe înainte să răspundă.

– Nu m-am prea gândit la problemă, ca să spun adevărul. Ross m-a luat prin surprindere ieri. Nici nu știu dacă mai am vreun sentiment pentru ea.

– Îi scrii?

– Ea îmi scrie, iar eu răspund. Este o diferență. Pe vremuri, am fost destul de legați și acum are nevoie de un confident. Se opri, apoi adăugă pe ton egal: sau ești de aceeași părere cu Ross?

– Nu pot emite judecăți despre o persoană pe care n-o cunosc. Din cine știe ce motiv, i se uscase gâtlejul și tâmpla începuse să-i pulseze. Nu ne-am întâlnit, nu-i așa?

– Cu Lou? Se gândi puțin. Cred că e posibil, dar improbabil. De ce?

– Nu știu… Ridică o mână și începu să-și apese tâmpla, zâmbindu-i nesigur. Doar că numele ei pare să aibă o rezonanță ca atunci când, abia sculat din somn, nu reușești să-ți amintești ce visai. Scutură din cap. Dacă ne-am fi întâlnit, Ross mi-ar fi spus. Până ieri, nu l-am mai auzit pronunțându-i numele. Înțeleg că… nu-i prea plăcea.

– Din cauza felului cum a întrerupt relația. Cred că o scrisoare era cel mai la îndemână mijloc. Ridică din umeri. De fapt, noi nu ne-am potrivit niciodată. Știam lucrul ăsta de la început, dar n-am vrut să-l accept. Lou are nevoie de un bărbat care s-o înfrunte. Eu nu eram în stare.

– Pare cam dură, aprecie Julia cu blândețe, iar el zâmbi chinuit.

– Așa spune și Ross, dar mai fără menajamente. Vorbele lui au fost: e pusă pe căpătuială. Se opri, ascultând. Parcă se aude o mașină.

Într-adevăr. Julia deslușì zgomotul motorului. Se ridică și își consultă ceasul. Trei și jumătate.

Ora cea mai potrivită pentru vizite, în ciuda vremii. Familiara senzație de panică puse stăpânire pe ea.

– Nu te speria. Glasul lui David demonstra înțelegere și simpatie. Sunt doar oameni.

Pe hol se deschise o ușă. Julia se apropie de Ross, care-și aranja cravata înaintea unei oglinzi cu ramă alămită.

– Se apropie o mașină pe alee, spuse ea.

– Știu, replică el ferm. Sunt Peggy și Mike Ashley -cei mai buni prieteni ai noștri, probabil. N-au să stea mult.

– Da, dar…

– Dar ce? Cândva, tot va trebui să începi să primești vizite și cu cât mai repede, cu atât mai bine. Privi spre ea și tonul i se domoli. Prea bine, la început o să fie puțină stânjeneală, oricât ne-am strădui s-o evităm, dar o să treacă. N-ai putea să faci un efort, măcar de dragul meu?

– S-ar părea că nu-mi dai șansa să aleg, nu-i așa? spuse ea cu asprime și observă cum trăsăturile lui se opacizează din nou.

– Nu, ei bine, s-ar părea că este cea mai bună soluție în privința ta.

Se auziră niște portiere trântite și pași pe alee. Fără s-o mai privească, Ross se duse la ușă și o deschise, făcând loc celor două figuri zâmbitoare, înghesuite sub aceeași pelerină bărbătească.

– Am uitat umbrela, explică Peggy, scoțând la iveală o mulțime de cârlionți roșcați și o figură pistruiată, îndrăzneață și atrăgătoare. Plouă cu găleata! Privirea ei trecu de la Ross la Julia și deveni doar nițel mai serioasă. Bună, Julia. Mă bucur să te văd.

Julia înghiți în sec și își dori cu ardoare să descopere la cei doi ceva cât de cât familiar. Fără efect.

– Bună, răspunse ea.

Desigur, Ross avusese dreptate. Primele clipe erau mai dificile. David nu-i cunoștea pe nou-veniți și, pe timpul prezentărilor, Julia avu vreme să-și împrospăteze amintirile privind cele povestite de Ross despre vizitatori. Mike lucra în afaceri imobiliare și era un bărbat masiv de vreo treizeci și ceva de ani, care părea la locul lui pe un teren de rugby -impresie confirmată când începu o relatare entuziastă a jocului ce avusese loc cu o zi în urmă. Aparent, Peggy avea trei-patru ani mai mult decât Julia și administra un butic în Southampton. Deborda de vitalitate.

– Doar n-o să pierdem toată după-amiaza cu povești despre meci, exclamă ea, privind în sus a disperare. Ce n-aș da să am un bărbat care să stea acasă sâmbăta! N-ai idee, i se adresă ea lui Ross, prin ce trebuie să trec. Am fost obligată să angajez pe cineva să-mi țină locul când se joacă în deplasare.

– L-ai putea lăsa să se ducă singur, zâmbi Ross.

– Nu prea cred! Prea multe tentații. Când l-am luat, am jurat: la bine și la rău.

– Cum rămâne cu celelalte porunci, cu cinstirea și cu supunerea? vru să știe soțul, iar doamna pufni.

– Niciodată n-am jurat așa ceva. A fost vorba despre un parteneriat. Egalitate în toate!

– Da, iar unul va fi mai egal ca celălalt! Mike se întoarse iar spre Ross. Cum spuneam, aproape prinsesem mingea și mă găseam la doar cinci metri de eseu, când gorila de fundaș a venit și…

– Nici o șansă, spuse Peggy, resemnată, adresându-se Juliei. Iar Ross este la fel de rău, dacă-l încurajează. Îți mai amintești weekendul din iulie când am… Se întrerupse, mâhnită. Apoi adăugă: îmi pare

rău. Din când în când, reușesc să dau buzna ca elefantul printre porțelanuri.

– Nu contează, o asigură Julia. Termină ce voiai să spui. Zâmbea puțin nesigur. Weekendul în care…

– Păi, am organizat un picnic la Emery Downs și indivizii ăștia s-au apucat să joace crichet cu o șleahtă de băieți, lăsându-ne cu buza umflată. Ca să spunem adevărul, Ross putea să joace cu o mână legată la spate și tot ar fi fost mai bun decât Mike. Se întoarse spre David, care era așezat lângă Julia, pe canapea. Și tu joci crichet?

– Nu la fel de bine ca Ross, deși am cunoscut și eu momente de glorie, răspunse el. Am auzit că cei din sat au câștigat din nou cupa ligii locale, anul ăsta?

– Și numai datorită căpitanului. O irosire de timp, desigur. Ar fi putut avea o carieră, dacă ar fi depus mici eforturi în tinerețe.

– Ceea ce n-a făcut și ar proceda la fel dacă i s-ar ivi din nou ocazia, puse Ross lucrurile la punct. Nu joc decât în timpul liber. Văzând că Peggy voia să răspundă, adăugă: fă-o dacă ai curaj!

– Voiam doar să spun că modestia te caracterizează, continuă ea cu inocență prefăcută.

De ce ești atât de suspicios?

Ascultându-i, Julia simți o gheară în piept. Acesta era cu totul alt Ross decât cel pe care-l cunoscuse în ultimele săptămâni. Când o privise cu aceeași afecțiune tolerantă pe care i-o arăta lui Peggy? Când mai fusese la fel de relaxat ca în clipele astea? Conștiința nu-i dădea pace. Dar când îi dăduse ea vreun motiv?

Își mușcă buza, se uită spre el, întâlni privirea ochilor căprui și simți că roșește. Oare putea ghici ce gânduri îi treceau ei prin minte?

Asta să fi fost intenția lui, să-i provoace gelozia, flirtând astfel cu o femeie foarte atrăgătoare?

Se ridică în picioare.

– Mă duc să pun ceainicul pe foc. Trebuie să fie aproape patru.

Peggy o urmă în bucătărie, dar se opri nesigură în prag.

– Pot să te ajut?

– Dacă dorești, reuși Julia să zâmbească. Probabil că știi unde sunt lucrurile.

– În general, da. Interveni alt moment de ezitare, înainte ca Peggy să continue. Nu-s faimoasă pentru tact, așa că am să vorbesc pe șleau. Suntem amândoi nefericiți pentru ceea ce ți s-a întâmplat, Julia, și dacă putem să te ajutăm cu ceva, nu trebuie decât să spui. Poate că nu-ți amintești, dar eram prieteni -buni prieteni. N-am putea s-o luăm de la început?

O vreme, Julia rămase privind-o, cu ceainicul în mână.

– Știi, spuse ea în cele din urmă, ești prima persoană care nu încearcă să mă convingă că o să-mi revin. Toți ceilalți par obsedați de ideea că-i o situație temporară.

– Nu văd ce rost are să aștepți ceva ce s-ar putea să nu se întâmple niciodată. Viața este prea scurtă. Un zâmbet larg înflori pe buzele lui Peggy. Sunt regina clișeelor, cum ar spune soțul tău.

– Pari să te înțelegi foarte bine cu Ross. Nu asta voise să spună, dar cuvintele îi scăpaseră de pe buze înainte să-și dea seama.

– Într-adevăr. Privirea ei era directă. Dar să nu înțelegi greșit. Ross este sarcastic, dar se rezumă la atât. Chiar dacă n-aș fi moartă după bărbatul meu, n-aș avea nici o șansă cu Ross, câtă vreme ești prin preajmă.

– Îl cunoști de mult?

– Nu foarte. Cam de vreun an, de când Mike s-a lansat în afaceri. Ne-am stabilit prin părțile astea cu câțiva ani în urmă. Nu-i rău aici, nu?

– Încă n-am apucat să cunosc zona -adică, din nou. Ieri, am fost în Southampton și mi-a plăcut.

– Va trebui să ne mai întâlnim să luăm masa, așa cum obișnuiam. Vineri era marea noastră escapadă săptămânală. Mâncare, băutură și un carnet de cecuri bine garnisit. Ziua de pedeapsă, cum îi spunea Mike. Ți-ar plăcea?

– De ce nu? Julia se simțea mult mai liniștită. Cum putuse să fie atât de proastă încât să se teamă de acești oameni? Nu era de mirare că Ross își pierduse răbdarea și o pusese în fața faptului împlinit. Ar fi grozav.

– Bine. Peggy se deplasă rapid spre dulapul de bucătărie și începu să scoată cestile. Am să pregătesc tava.

Familia Ashley plecă la cinci și jumătate, după ce împrumută o umbrelă cu care să ajungă până la mașină în potopul de afară. Din ușa bucătăriei, Julia îi urmări cum dispar, extrem de conștientă de prezența masculină de lângă ea. Pentru întâia oară, începea să se simtă bine cu el, oarecum asigurată de afecțiunea lui. Nu fusese corectă. Nu-i dăduse nici o șansă. O iubea, iar ea îl iubise. Să fie atât de dificil să redescopere acel sentiment?

Capitolul 5

În săptămâna care urmă, Julia fu mulțumită de prezența lui David. Stătuse singură în casă destul. El se dovedea un musafir exemplar, ordonat și prevenitor, un companion în prezența căruia nu era deloc stresată. Ieșeau împreună la plimbări interminabile, făcuseră o excursie cu decapotabila pînă la Lymington, în gâfâielile fericite ale lui Shan, așezat pe bancheta din spate, râseseră în voie. Erau multe lucruri pe care Julia ar fi vrut să le cunoască despre Ross, dar nu avea curajul să întrebe. Dacă era să afle mai multe despre cel cu care se căsătorise, trebuia să apeleze direct la sursă.

Lucru mai ușor de gândit decât de realizat. Dacă avea vreo obiecție privind timpul pe care-l petrecea cu fratele lui, Ross reușise s-o mascheze perfect. Când rămâneau singuri, el făcea eforturi să păstreze o atmosferă cât mai impersonală. Julia nu știa cum să se descurce, cum să creeze un ambient mai relaxat, atât de necesar pentru o relație apropiată. Totuși, necesitatea de a merge mai departe sporea în timp, colorându-i zilele și dându-i motive de a se

foi în patul dublu, noapte de noapte. Înțelegea, sau avea impresia că înțelege, trupul își putea aminti lucruri pe care mintea le refuza, dar asta n-o ajuta. Nu putea accepta întâietatea poftei trupești, când toată viața fusese adepta iubirii romantice, urmate de dorință, căsătorie și împlinire, strict în această ordine.

Inevitabil, cu trecerea vremii, începu să descopere la David toate calitățile care păreau să-i lipsească lui Ross. Era bine dispus, un companion ideal, atent să nu-i rănească sentimentele și tot cinismul pe care probabil că-l acumulase în cei douăzeci și șase de ani era bine ascuns. În timpul plimbărilor, păreau să fie mereu pe aceeași lungime de undă. Este un partener perfect, își spunea Julia adesea, încercând să treacă peste sentimentul de frustrare. În mod ciudat, în asemenea momente își amintea ceea ce-i spusese cândva tatăl: "o femeie știe întotdeauna ce dorește de la un bărbat, înainte de a-l obține." Într-un fel, tatăl ei semăna cu Ross, își zise ea, privind lucrurile retrospectiv. Un bărbat care lăsa să se vadă prea puțin din ceea ce simțea și numai când era strâns cu ușa.

Peggy sună joi și o întrebă dacă voia să se întâlnească în oraș cu ea, a doua zi, la prânz. De astă dată, ezitarea Juliei fu aproape imperceptibilă.

Avea nevoie de schimbare și simțea că lângă Peggy putea redeveni ea însăși, pentru prima oară de la accident. În ultimele săptămâni, dusese un trai ciudat, neobișnuit. Cât de ciudat nu pricepu decât în momentul când se întâlni cu Peggy în holul unui mic hotel exclusivist.

– Nu l-ai luat și pe David? fu prima remarcă a lui Peggy. Mă gândeam că ai să te simți obligată, el fiind musafir.

– Nu, credea că ar fi fost în plus, replică Julia, zâmbind. Așa e el. Foarte înțelegător.

– Zău? Peggy săltă o sprânceană a neîncredere. Ce neobișnuit pentru un bărbat! Dă-i șansa asta lui Mike și n-ar avea nici o importanță că femeile s-ar simți mai bine singure. E total insensibil din punctul ăsta de vedere, iubitul meu purceluș! Ce-ai zice de un păhărel, înainte de a intra?

– Nu m-ar deranja un Xeres sec.

– Mereu gata de aventură. Remarca nu conținea nici urmă de maliție. După o dimineață în bucătărie, simt nevoia de ceva mai tare. Știi, când eram adolescentă -și n-a trecut chiar atât de mult de atunci, mulțumesc cerului -mă consideram norocoasă dacă aveam douăzeci de lire de spânzurat pe haine, într-un an. Acum, tinerii cheltuiesc suma asta într-o dimineață, fără să fie impresionați. Nu mă plâng, dar uneori am senzația că m-am născut cu cinciprezece ani mai devreme!

– Cincisprezece? întrebă Julia, sincer uimită. Fu răsplătită cu o privire strălucitoare.

– Ar fi trebuit să-mi țin gura, Am uitat că nu ești la curent Ross fiind un adevărat gentleman. Ce vârstă-mi dai?

– Vreo douăzeci și șapte, poate.

– Am treizeci și doi și, uneori, îi simt în întregime. Dar nu și astăzi. Făcu semn unui chelner, comandară și apoi se așezară comod pe scaune. Trebuie să-ți spun că arăți mai bine decât duminica trecută. Cu riscul să fiu considerată insensibilă, pe seama cui trebuie pusă realitatea asta, a lui Ross sau a fratelui?

– David este o persoană minunată, se eschivă ea. S-a purtat foarte bine cu mine.

– În mod sigur! Ești genul de femeie față de care oricare bărbat ar dori să se poarte îndatoritor. Personal, mi-a făcut impresia unui caracter cam insipid -comparându-l cu Ross. Un lasă-mă-să-te-las.

– Are un contract în Orient vreme de trei ani. N-aș zice că-i o dovadă de lene.

– Ah da, dar din ce cauză? O logodnă ruptă. Ar fi trebuit să se înroleze în Legiunea Străină. Măcar avea o aură dramatică! rânji Peggy. Nu ține cont de mine. Nu-s nici pe jumătate atât de cinică. Poți să-i spui mecanism de apărare. În zilele noastre, nu realizezi nimic purtându-te normal.

Julia râse.

– E chiar așa important să te identifici cu tânăra generație?

– Important? Este secretul succesului meu! Ai fi uimită de ce mi-e dat să aud în camera de probă.

– Ai cameră de probă în butic?

– Ăsta este celălalt secret al succesului meu. Copiii apreciază stilul. Până la cincizeci de peni, fac ajustări gratis, iar la prețuri mai mari percep un comision. Ai fi uimită să constați câtă lume îmi trece pragul. Scutură din cap. Să nu divagăm. Presupun că n-a intervenit nici o schimbare importantă?

– Nu. Julia era fericită de întrerupere, când apăru chelnerul cu băuturile comandate. După plecarea lui, privi spre Peggy și întrebă amuzată: pentru ce bem?

– Ce-ai zice să închinăm pentru viitor?

Un resort de destinse brusc în subconștientul ei.

– Prea bine.

Pentru viitor! Sper să meargă.

– Așa va fi. Peggy părea extrem de sigură pe ea, chiar dacă zâmbetul afișat era malițios. Dacă există voință, se vor găsi și mijloace!

Încă râdeau, când privirile lui Peggy se îndreptară spre ușă, iar expresia i se schimbă.

– O, Doamne, exclamă ea. Iată și neplăcerile, dacă nu mă înșel! Apoi îi spuse Juliei: se apropie o cunoștință comună, cu o strălucire periculoasă în ochi. Cu nițel noroc, o să reușim să blufăm. Vrei să te lași în seama mea?

– Da. Julia nu îndrăznea să se uite, deși oricum probabil nu l-ar fi recunoscut pe nou-venit. Nu suport gândul că voi fi nevoită să dau explicații.

– Eram convinsă. Expresia lui Peggy devenise fermă. Nu-ți face griji. Mă descurc eu cu Lester Connelly.

Bărbatul, oricum l-ar fi chemat, ajunse în spatele Juliei și se opri cu mâinile pe spătar. O voce masculină, sigură, calculată și foarte insinuantă spuse cu detașare:

– E multă vreme de când nu ne-am văzut. Asta este o modalitate sigură de a captiva un bărbat. Ce mai faceți zilele astea, frumoaselor?

– Suntem în formă și mulțumite. Peggy răspunsese pentru amândouă. Asta nu-i una dintre vizuinele tale obișnuite, Lester, nu-i așa?

– De unde deducem că, dacă ar fi fost, v-ați fi gândit de două ori înainte de a intra, replică el. Mor după tehnica ta, Peg. Este invincibilă!

– Am să recunosc un singur lucru, veni răspunsul calm, ești greu de descurajat. Ce cauți aici?

– Am întâlnire cu un client. Unul mai convențional, nu-i nevoie să mai adaug. Urmă o scurtă pauză, iar Julia îi simțea privirile sfredelindu-i ceafa. Deci, nu-s binevenit?

Făcu un efort să-și întoarcă încet capul și văzu un bărbat de înălțime medie, suplu, al cărui păr negru, ondulat și mustață dichisită păreau să-i rezume întrega personalitate. Poate că prezența lui Peggy îi dădu forța necesară; în glasul ei nu se simți nici urmă de tremur când spuse:

– Ce te face să crezi una ca asta?

Sprâncenele lui se ridicară, în vreme ce-i studia figura.

– Te-ai schimbat puțin de când ne-am întâlnit ultima oară. Te-ai răzgândit în privința mea?

– Nu-s sigură că am să mă răzgândesc vreodată, spuse ea adevărul.

– Bănuiam eu. Părea cumva iritat. Deși nu-mi place să accept, există femei pe care nu le pot înțelege!

Peggy pufni.

– Așa sunt majoritatea, cum nu-ți place. Du-te, băiete! Nu vrem să mai aflăm nimic despre persoana ta!

El se conformă ca un mielușel. În fața atitudinii ironice a lui Peggy, Julia știa că ar fi făcut la fel.

– Ce-a vrut să spună? întrebă ea, nesigură. S-a… întâmplat ceva ultima oară când ne-am întâlnit?

– Nu prea. Părea să caute o exprimare, evitând să fie greșit înțeleasă. Ultima dată când te-ai întâlnit cu Lester, l-ai încurajat nițeluș mai mult decât de obicei, atâta tot.

– Adică, am flirtat cu el?

– N-aș folosi un termen atât de tare. Numai că scumpul de Les se lasă furat de entuziasm. Adăugă cu franchețe: uite ce-i, a fost o noapte de rău augur. Sunt convinsă că n-ai vrea să ți-o amintești.

Julia se concentră asupra paharului de Xeres, simțindu-și pulsul luând-o razna.

– Dacă este vorba despre mine, atunci e clar că trebuie să aflu. Povestește-mi, Peggy. Te rog.

– Ei bine, ridică cealaltă din umeri, nu sunt prea multe de spus. Când ați apărut, era clar că tu și Ross avuseserăți o dispută -adică, mie mi-a fost clar; nu știu ce a crezut restul lumii. Când Lester și-a făcut numărul obișnuit, nu l-ai mai respins imediat, iar el, cum îl știm, a luat-o ca încurajare și te-a monopolizat tot restul serii. Asta a fost.

Julia digeră informația în tăcere câteva minute, înainte de a întreba:

– Și Ross? Cum a reacționat?

– De față cu toată lumea, n-a prea reacționat. Dar cred că a făcut-o când ați rămas singuri. Nu-l suportă pe Lester. De fapt, puțină lume îl acceptă. Nu pricep de ce mai este invitat la petreceri, poate doar fiindcă a făcut mereu parte din gașcă, dinainte de venirea noastră.

– Și când s-au petrecut toate astea?

– Adică, Ross nu ți-a povestit? se arătă mirată Peggy.

– Ce anume?

– Păi, accidentul a avut loc când vă întorceați de la petrecerea noastră. Ce ciudat! Aș fi crezut că…

Se opri, ridică din umeri și zâmbi. Dar cred că n-are nici o importanță.

Poate că așa-i apăreau lucrurile lui Peggy, dar Julia avea altă părere. În noaptea accidentului, se certase cu Ross, ba chiar de două ori, probabil. Ca urmare a primei discuții, îl încurajase pe cel care tocmai plecase, un bărbat față de care în mod sigur nu simțea nici o atracție. Trebuia să vorbească urgent cu Ross. Trebuia să afle ce se petrecuse între ei înainte de a ajunge la petrecere și după aceea, în mașină, pe drumul spre casă. Era o necesitate imperativă.

Fu ușurată să constate că Peggy nu face nici o încercare de a prelungi întâlnirea, acceptând minciuna că o aștepta David, ca s-o ducă acasă. De fapt, stabiliseră să se întâlnească abia la patru. La ieșire, își luă rămas-bun de la Peggy, promițându-i să păstreze legătura. Se sui în taxiul chemat de recepționerul hotelului, chipurile s-o ducă la întâlnire.

Biroul lui Ross nu era departe de centru, într-o clădire cu câteva etaje, situată pe o stradă comercială. Julia plăti cursa, cu inima deja bătându-i cu putere și rămase o vreme în fața celor două vitrine cu diverse anunțuri și oferte. Mai mulți oameni făceau același lucru. Mână-n mână, doi tineri studiau cu resemnare fotografia unui bungalou tip conac.

– Ne putem considera norocoși dacă vom găsi o casă la stradă pentru care să putem plăti ratele, murmură fata transpusă, iar tânărul îi răspunse cu o strângere de mână.

– Și ce-i rău în asta? Oricum, domnul Mannering a spus că o să încerce să ne găsească ceva la fel de drăguț.

Așadar, Ross era acolo. Julia nici nu se gândise că s-ar fi putut să nu fie. Impulsul care o mânase până aici începea să se estompeze, înlocuit de dorința de a amâna totul pe mai târziu. Continua să stea

acolo, nehotărâtă, când ușa se deschise și Ross își făcu apariția. O văzu imediat, iar figura lui dezvălui o emoție pe care Julia nu reuși s-o descifreze, înainte ca trăsăturile să revină la impasibilitatea normală.

– De ce n-ai intrat? Stai aici de mult?

– Abia am ajuns, scutură ea din cap. Era mulțumită că nu mai exista nimeni prin preajmă, care să-i observe stânjeneala, când adăugă: aș… aș dori să stăm de vorbă, Ross -dacă ai timp.

De astă dată, figura lui rămase inexpresivă.

– O să-mi fac timp, spuse el și se întoarse să redeschidă ușa.

Fata de la recepție ridică o privire zâmbitoare.

– Rapidă ieșire. Apoi ochii îi căzură pe Julia și zâmbetul păli un pic. Bună ziua, doamnă Mannering.

Ross își aruncă servieta pe un colț de birou.

– Sună la familia Fallow și spune-le că am să întârzii puțin, te rog, Chris. Dacă mă caută cineva, vom fi sus, în apartament.

Julia reuși să-i zâmbească fetei, în vreme ce trecea pe lângă ea și dispărea prin ușa din spate. Dincolo, era un birou normal, cu o masă de lucru mare, un scaun rotativ și o serie de fișete, așezate pe dușumeaua mochetată. Apoi urmară un coridor îngust, urcară un etaj și ajunseră în apartament.

Deși mic, era plăcut, constând dintr-o singură încăpere, cu un pat rabatabil, o baie și o bucătărioară. Julia pricepu imediat de ce fusese Ross obligat să se mute după ce luase câinele, cu toate că spațiul îi fusese absolut suficient ca burlac.

– Cafea? întrebă el, iar ea scutură din cap.

– Nu, am băut una cu Peggy.

Nu mai amână și se lansă direct: un individ, Lester Connelly, a intrat în restaurant pe când noi beam un păhărel de Xeres, înainte de prânz.

– Înțeleg. Era foarte atent. Și ce a urmat?

– Nimic. Peggy s-a descurcat de minune. Cred că n-a observat nimic. Dar…

– Dar… insistă el. Stătea la vreo doi metri distanță, cu mâinile vârâte-n buzunare, într-o atitudine pe care ea învățase s-o asocieze cu tulburarea interioară -un soi de calm impus, dacă exista așa ceva.

– … părea descurajat de faptul că atitudinea mea față de el se răcise de la ultima întâlnire. Inconștientă, își încleștase mâinile, frământându-și degetele. Peggy spunea că am ajuns la ei certați, în seara aia -tu și cu mine, adică -și că l-am încurajat pe acel individ. De ce nu mi-ai spus că în seara aceea am fost la familia Ashley?

– De ce? ridică el din umeri. Din același motiv pentru care ți-am ascuns multe alte lucruri. Când mi-ai dat ocazia?

– Dacă voiai, ai fi găsit-o, replică ea în defensivă.

– Deci, crezi că n-am vrut? Tonul lui era ciudat. Și după tine, ce motive aș fi avut să nu-ți povestesc asemenea lucruri, Julia?

– Habar n-am. Întregul episod își pierduse din importanță și trebuia să lupte contra dorinței de a lăsa lucrurile baltă. Se așeză pe canapea. Nu știu ce mi-a trecut prin minte când am venit aici. Eram șocată, presupun. Ideea că am putut să flirtez cu un asemenea bărbat… că…

– N-ai făcut nimic! exclamă el. Les Connelly are o imaginație prea bogată. Chiar dacă i-ai acceptat insistențele la petrecere, ar fi trebuit să-și închipuie că toana avea să-ți treacă.

– Dar nu-i vorba despre asta, replică ea sec. M-am complăcut în jocul ăsta doar ca să mă răzbun pe tine cel puțin, asta-i părerea lui Peggy. Ridică privirea spre el, stând în picioare, înalt și suplu, o prezență familiară și totuși străină. Simți un nod în gât. Din ce cauză ne-am certat în seara aceea, Ross?

– Nu știu sigur. Glasul suna egal și convingător. Îți ieșise și din fire, dintr-un motiv oarecare. Nu a fost o ceartă propriu-zisă, doar un început. Am pus-o pe seama toanelor feminine și am încercat să-ți fac pe plac, dar n-am reușit. În mașină, în drum spre Peg, ai sărit în sus pentru o remarcă banală, iar eu mi-am pierdut cumpătul. Nu-mi amintesc exact ce am spus, dar rezultatul a fost mica ta reprezentație cu Lester.

– Și după aceea?

Un mușchi zvâcni dintr-o dată pe figura lui.

– Pe urmă, ți-am făcut o scenă urâtă, recunosc. Dacă ar fi fost oricare altul, dar nu Les Connelly… Lăsă propoziția în suspensie. Ar fi trebuit să mă asigur că ți-ai legat centura de siguranță; întotdeauna eram nevoit să-ți atrag atenția. Tocmai ieșeam din cotitura de la Marlow când dintr-o dată ai alunecat într-o parte. Am încercat să te prind, dar era prea târziu. Vocea lui devenise aspră. Ora care a urmat nu prea îmi vine s-o retrăiesc, dacă nu te superi. Cred că am îmbătrânit cu zece ani.

– Ross. Fără să știe cum sau când se mișcase, Julia se trezi în picioare cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Ross, eu…

Orice ar fi vrut să spună rămase nerostit, fiindcă el o cuprinse în brațe, iar buzele li se întâlniră. Răspunsul ei fu instinctiv și prompt, întreaga tensiune acumulată pe parcursul ultimelor săptămâni

dizolvându-se în senzațiile momentului. Când pricepu ce se petrece, se desprinse din îmbrățișare și un val de roșeață îi năpădi obrajii. Nu acesta era răspunsul. Nu încă. Nu în felul ăsta.

– Julia. Ross îi prinse mâinile și o împiedică să se întoarcă. Nu fugi din nou. N-am să mă las amăgit de un sărut și nici tu n-o vei face. Îi săltă bărbia cu blândețe. Oare când am să te conving că sentimentele mele sunt mai profunde decât o manifestare trecătoare de pasiune? Te doresc, da, dar numai dacă sentimentul este reciproc. Crede-mă.

– Vreau să te cred, șopti ea. Nici nu știi cât de mult!

– Atunci, am depășit jumătatea drumului. Zâmbea. Într-un fel, ar trebui să-i fiu recunoscător lui Lester, fiindcă mi te-a trimis aici în după-amiaza asta. Altfel, poate că am mai fi ocolit subiectul luni de zile. Acum, că am ajuns aici, să nu dăm înapoi. Nu mă înstrăina din nou. N-aș mai putea suporta.

– N-am s-o fac. În acele clipe, era foarte aproape de a-și înțelege sentimentele inițiale față de el. Era un bărbat pe care oricare femeie ar fi putut învăța să-l iubească. De ce nu observase până acum?

– Când trebuie să te întâlnești cu Dave? vru el să știe. Ea îi răspunse, iar Ross își privi ceasul. Înseamnă că mai avem câteva ore la dispoziție. Trebuie să fac o vizită în Botley. Nu poate dura mai mult de câteva minute să stabilim detaliile afacerii, iar ținutul rural merită văzut.

– Mi-ar plăcea, zâmbi ea ca răspuns.

Destinația se afla cam la cinci minute de mers în afara orașului, pe un teren mic, dar bine întreținut și consta din bungalouri aparent recent înălțate. Ross opri în fața unui panou pe care se vedea anunțul "De Vânzare" și coborî din mașină promițându-i că nu va întârzia.

Pe Julia n-o deranja. În după-amiaza asta, se simțea împăcată.

Când reveni, zâmbea.

– Tocmai mi-a fost întărită încrederea în oameni, spuse el, pornind mașina. Oamenii ăștia au acceptat să taie din preț ca să nu dezamăgească un tânăr cuplu care n-ar fi putut plăti rata. De apreciat, dacă ținem seama că ar fi putut vinde proprietatea de zece ori, încă de când constructorii lucrau la amenajările exterioare.

– Este normal să te bucuri, privind din punctul de vedere al omului de afaceri? În felul acesta, nu scade și comisionul tău?

El ridică din umeri a nepăsare.

– O diminuare insesizabilă. Sunt niște tineri drăguți, familia Moore, și au fost cuceriți de casa asta. Reveni pe drumul principal și întrebă: mă gândeam, n-ar fi o idee bună să ne mutăm și noi mai aproape de oraș? N-ar fi greu să găsesc un cumpărător pentru casă. Ce părere ai?

Să se mute! Julia simți consternare.

– Nu-i după mine, spuse ea în cele din urmă. E casa ta.

– A noastră, o corectă el, fără să-și ia ochii de pe drum. Te-am inclus în acte imediat ce ne-am întors din Austria. Râse încet. Genul de prostie pe care o facem noi, bărbații, când ne chinuie dragostea. N-am să pretind că despărțirea n-ar fi dureroasă, dar va fi o suferință temporară. Dacă asta ne poate ajuta să depășim impasul actual, n-am să ezit. N-ai decât să spui o vorbă.

– Nu. Pronunțase cuvântul cu fermitate. Nu vreau să ne mutăm. Îmi place căsuța.

– Îți dai seama că iarna ai să te simți și mai singură acolo? zise el, privind-o scurt. Anul trecut, am fost înzăpeziți.

Nu te descurajează perspectiva?

– Nu. Încă nu putea privi atât de departe în viitor. Mai avea multe de rezolvat înainte de venirea iernii și deocamdată era mulțumită cu ritmul domol. Aveai dreptate cu privire la peisajul rural, schimbă ea subiectul. Este plăcut. Mai ai vreo vizită de făcut?

– Nu înainte de ora cinci. Mă gândeam să ne plimbăm o vreme. Bine?

– Perfect. Își lăsă capul pe tetieră și simți centura de siguranță strânsă pe talie. Se întâmpla des să petrecem asemenea după-amieze, când nu erai prea ocupat?

– Destul de des. Aveai obiceiul să apari la birou pe neanunțate, ca astăzi, și mă însoțeai în câte o vizită de afaceri.

– Nu te deranja?

-Asta-i ca și când m-ai întrba dacă nu mă deranjează că m-am însurat. Compania ta mă făcea fericit și era reciproc valabil. Îi aruncă o privire. Este prima oară când manifești interes pentru viața noastră din trecut, din ziua când ți-ai revenit, la spital.

– Știu. Își căută cuvintele, nedorind să risipească atmosfera. Mereu am avut o senzație ciudată, de parcă altcineva ar fi locuit înainte în căsuță. Cineva cu aceleași obiceiuri și fel de-a fi, dar totuși o persoană diferită. Întrebările despre viața acelei persoane mi s-ar fi părut… indiscrete. Mă consideri ridicolă?

– Nu. Cred că abia întrevăd prin ce ai fost obligată să treci. În față, apăruse o mașină. Ross o depăși, continuând cu blândețe: oricât te-ai strădui, este imposibil să te transpui într-o situație pe care nici n-o poți concepe. Citești despre asemenea lucruri întâmplate altora, dar când ești direct implicat, totul pare ireal.

Mi-e teamă că m-au preocupat mai mult propriile sentimente.

– Nu-i adevărat, protestă ea. Ai fost extrem de răbdător.

– Fiindcă n-am insistat în urmărirea drepturilor mele conjugale? Zâmbi și clătină din cap. Să nu crezi că n-am fost tentat. De multe ori, am cochetat cu ideea că o abordare în forță ar fi fost necesară pentru a sparge gheața. Însă a intervenit mândria. Nici unui bărbat nu-i convine să se simtă prea ușor uitat.

Drumul ajunsese în vârful unei coline. Ross ieși de pe carosabil și opri. Dedesubt, se întindea Southampton Water, urmat de Solent și de Portsmouth, mai spre stânga. De la înălțimea aceea, docurile arătau ca niște jucării, sub cerul cenușiu.

– Impresionantă priveliște, nu-i așa? Desigur, este mai clară într-o zi senină. Când insula este astfel acoperită de ceață, înseamnă că vine ploaia. Vârî mâna în buzunar. Vrei o țigară?

Julia acceptă. Cu o lună în urmă, stătuseră la fel împreună în mașină, iar mâinile îi tremurau din cauza tensiunii. Astăzi, exista încă o barieră între ei, dar în nici un caz insurmontabilă. Aveau o șansă. Chiar foarte promițătoare, dacă se mulțumeau să nu forțeze lucrurile. Câte femei avuseseră parte de a se îndrăgosti de două ori de același bărbat?

– Obișnuiam să-mi petrec vacanțele pe insulă, spuse ea după o vreme. Ciudat cum evoluează lucrurile. Adică, să copilăresc într-o zonă pe care amândoi o îndrăgim atât. Începi să te întrebi dacă nu există un strop de adevăr în ursită.

– Nu, glasul lui răsunase hotărât. Ne construim singuri viitorul.

– Nu cumva este același lucru?

– Nu cred. Înțelegerea este lucrul cel mai important.

Traiul poate fi modelat, dacă ajungem la cunoaștere în timp util. Își sprijini cotul pe volan, pe jumătate întors spre ea, cu țigara între degete. Avem toată viața înainte, Julia, și depinde de noi cum o vom trăi. Primul lucru pe care trebuie să-l acceptăm este că s-ar putea să nu-ți mai amintești niciodată primele trei luni ale mariajului nostru. Cu riscul de a părea glumeț, crezi că s-ar putea să dai uitării problema?

– Nu, răpunse ea cu blândețe. Dar, în timp, s-ar putea să accept situația. Nu mă presa Ross. Asta-i tot ce-ți cer.

– Nu-i mare lucru. Zâmbetul lui era ușor ironic. Probabil că-i mai mult decât merit. Strivi țigara în scrumieră și porni motorul. E vremea să ne întoarcem.

Capitolul 6

În zilele care urmară, Julia făcu eforturi să întoarcă spatele trecutului și să se gândească la viitor. Să-l cunoască pe bărbatul cu care se măritase, să permită sentimentelor care începuseră să înmugurească în ea să se dezvolte și să se maturizeze. În sinea ei, știa că existau încă întrebări care rămăseseră fără răspuns, dar se hotărâse să le elimine din preocupări și din suflet. Prezentul era de maximă importanță.

Vremea continua să fie rece, însă rezonabil de lipsită de precipitații. Ajutată de David, Julia curăță și aranjă straturile de flori și pregăti pământul pentru însămânțările de primăvară. În spatele sălciilor, făcură un foc și arseră frunzele moarte, dar a doua zi se treziră după o vântoasă de noiembrie, care reumpluse grădina de resturi.

– O absolută risipă de energie, aprecie Ross, la micul dejun. Grădinăritul, sub orice formă, seamănă cu una din cele șapte munci ale lui Hercule.

– Nu și dacă-ți face plăcere, replică David, aruncându-i o privire ghidușă.

– De când te-ai înscris la "verzi"?

– De când am cunoscut-o pe nevastă-ta. Felul în care ridicase fruntea aducea a înfruntare. Creșterea plantelor pe care le-ai semănat cu propria mână îți dă satisfacția lucrului împlinit. Tot efortul depus capătă un sens.

Ochii fratelui se îngustară puțin.

– Ar trebui să te însori și să faci copii, declară el. Îți dau mai mult de furcă decât plantele și deci satisfacția va fi cu atât mai intensă. Se ridică în picioare, fără să privească spre Julia. Trebuie s-o șterg. Trebuie să primesc un client la nouă și jumătate.

După plecarea lui, în bucătărie se lăsă. Ducând vasele la chiuvetă, Julia asculta zgomotul tot mai îndepărtat al motorului și simțea că, în fiecare dimineață, o dată cu plecarea lui, întreaga casă părea să fie văduvită de un ingredient vital.

– A venit vremea să dispar? întrebă dintr-o dată David, iar ea îl privi surprinsă.

– Credeam că rămâi până în weekend.

– Așa aveam de gând. Învârtea cana de cafea între degete, studiind modelele formate de zaț. Încep însă să am senzația că nu mai sunt binevenit -măcar din punctul de vedere al lui Ross.

– Ridicol! exclamă ea cu căldură. Sigur că vrea să mai stai.

– Da? Ridică privirea spre ea. Îl cunoști atât de bine?

Julia simți că roșește.

– Din ce în ce mai bine. Oricum, suficient cât să știu că nu se preface când vine vorba despre asemenea lucruri.

Dacă ar fi vrut să pleci, ți-ar fi spus-o verde-n față.

– Cum ziceam, e doar o senzație. S-ar putea să mă înșel. E foarte normal ca un bărbat să dorească să nu-și împartă soția cu nimeni. Împinse scaunul înapoi și se ridică. Prea bine, declară el vesel, să uităm povestea asta. Ce avem de făcut astăzi? N-are rost să ne mai ocupăm de grădină până nu se oprește vântul.

– Într-adevăr. M-am cam folosit de tine în ultima vreme, nu-i așa, David? Nu s-ar zice că este modul ideal de a-ți petrece vacanța.

– Mi-a făcut plăcere. A fost amuzant. În deșert nu există grădini. Tonul i se schimbă. De fapt, nu există aproape nimic, exceptând soarele și nisipul. Iar astea își pierd tot farmecul după prima săptămână.

– Trebuie să te întorci acolo?

– Nu-s obligat. Pot renunța oricând la slujbă. Ală soluție este să mă întorc și să-mi cer transferul. De curând, s-a deschis un șantier la Marea Nordului și am prins un zvon că ar avea nevoie de un inginer cu pregătirea mea. S-ar putea să fie o variantă interesantă. Pe de altă parte, dacă mă întorc, probabil am să rămân și am să intru într-un soi de rutină. Nu-ți dai seama de ceea ce pierzi, decât dacă ai un termen de comparație Se opri cu buzele țuguiate, puse în farfurie niște firimituri și reluă dintr-o dată: uite ce-i, dacă n-ai alte planuri, hai să vedem dacă putem închiria doi cai de călărie de la ferma aia din vecini. Mi-ar surâde un galop.

– Nu știam că te pricepi, păru ea interesată.

– Ca și-n bucătărie, nu pot concura cu experții. La sediu, avem câțiva ponei, aduși "în scopuri recreaționale, sau pentru urgențe" închei citatul. Este un exercițiu fizic excelent și te poți baza oricând

pe simțul lor de orientare pentru a reveni la bază. Dacă n-ai chef, trebuie numai s-o spui.

– Este o idee bună. A trecut o veșnicie de când nu m-am mai urcat pe cal. Mai mult decât îmi pot aminti. Lasă-mă să mă schimb și plecăm imediat. Dacă nu găsim la fermă, sunt convinsă că o să descoperim un grajd pe undeva.

Întâmplător, ferma nu-i dezamăgi. Închiriară o pereche de cai la un preț foarte convenabil.

– Sunt ai copiilor mei, li se destăinui fermierul. Nu prea are cine să-i încalece, fiindcă băieții nu-s aici. Trebuie să-i închiriez, ca să-mi scot o parte din costurile de întreținere. Este cam scumpă hrana lor. Julia luă frâiele murgului, iar David rămase cu bălțatul. La început, s-ar putea să fie cam năzdrăvani, fiindcă ieri n-au ieșit din grajd. Dar or să se liniștească repede. Champion trebuie ținut departe de trafic, i se adresă el Juliei. Nu-i prea place să fie depășit de mașini. Altfel, este un animal bun de călărie.

Julia nu era convinsă. Când îl luase de căpăstru, murgul își rostogolise ochii într-un mod prea puțin încurajator și era uriaș. Că animalul repartizat lui David era și mai mare, nu reprezenta nici o consolare.

David avusese de-a face cu căluți arabi, recunoscuți ca temperamentali, în vreme ce experiența ei se rezuma la un cal de opt ani, docil, care cu greu putea fi convins să galopeze ușor.

Nici vântul nu era de partea ei. Deși scăzuse mult în intensitate, era suficient de puternic încât s-o facă să lăcrimeze și destul de rece. Simțindu-i nesiguranța, Champion începu să-și ia nasul la purtare, îndată ce ieșiră pe drum. Se ferea de crengile îndoite de vânt, se

sperja de câte o portiță care scârțâia, o lua la goană sub pasagerele apariții ale soarelui.

– Ține-i frâul mai strâns, o sfătui David. Arată-i cine-i șeful.

– El este, replică ea jalnic. Iartă-mă, David. N-ai cum să te distrezi astfel. Nu mai sta după mine.

– Și să te las singură? Scutură din cap. Nu-s chiar așa dornic de galop. Oricum, probabil că se va liniști curând. Poate că-l deranjează apropierea drumului.

Când ajunseră la poteca din pădure, murgul dădea semne că s-ar fi potolit, iar Julia găsi curajul să-l urmeze pe David, mai întâi în trap mărunt și apoi chiar la galop. Aici, printre copaci, era mult mai cald. Pământul era acoperit cu un strat gros de frunze de culoarea ambrei la suprafață. Stratul mai profund degaja un plăcut miros de turbă, când era răscolit de copitele cailor. Cu excepția rarelor ciripituri ale păsărilor, atmosfera era liniștită, calmă.

– Unul dintre avantajele Angliei este că niciodată nu ești prea departe de lumea civilizată, remarcă David, în vreme ce se opriseră într-un luminiș să odihnească animalele. Deșertul este prea monoton și lipsit de viață. După o vreme, începi să fii convins că ai rămas singur pe lume. O privi zâmbind. Este o aiureală, nu-i așa? Cu greu poți explica asemenea senzații.

– Te înțeleg, spuse ea ezitant. Cred că trebuie să faci ceva ca să-ți schimbi viața, David.

Și cu cât mai repede, cu atât mai bine. N-ai putea să acționezi acum, înainte de a pleca de aici?

– Posibil. Nu părea prea sigur. Depinde de cât de repede pot fi înlocuit.

– Te-ai schimbat. În acea primă după-amiază păreai atât de entuziast -chiar și în privința vieții în deșert.

– Încercam probabil să mă conving singur. Problema este că am ales să plec din motive greșite. Rămânând pe loc, poate că ar fi durat mai mult s-o uit pe Lou, dar măcar aș fi avut o viață normală, cu rare incursiuni pe coclauri. Aveam o slujbă promițătoare pe atunci, dar nu m-am gândit la asta. Trase de căpăstru cu un gest hotărât. Gata cu discuțiile despre mine. Individul de la fermă spunea că are alt client pentru ora unsprezece.

Când ajunseră la drum, mai rămăseseră doar cinci minute. Din dorința de a nu-i face pe alții să aștepte și ținând seama că Champion nu mai dăduse semne de nervozitate, Julia deveni puțin prea neatentă. Mașina îi depăși cu o viteză moderată, dar zgomotul și deplasarea aerului se dovediră prea mult pentru murg. În vreme ce calul se lansa înainte, Julia încercă disperată să se agațe de oblânc, dar simți că picioarele îi ies din scări și văzu cum gardul viu vine spre ea. Când David ajunse alături, zăcea încă într-o poziție nefirească.

– Julia! strigă el speriat. Julia!

Se rostogoli într-o parte și se ridică în șezut, în vreme ce el o susținea cu un braț. Spuse, mâhnită:

– Dacă nu cad din ceva, reușesc să cad de pe altceva. Nu-i nimic, nu m-am rănit, dacă nu țin seama de mândrie. Cred că niciodată n-am să fiu… Îi întâlni ochii și zâmbetul îi îngheță pe buze. Când el o sărută, nu simți decât o confuzie generală.

– Îmi pare rău, șopti el, roșind. Știu că n-ar fi trebuit să fac așa ceva, dar nu m-am putut abține. Te-am văzut zăcând acolo și am crezut că… Of, Doamne, nu știu ce mi-a trecut prin minte! Dacă ai fi

pățit ceva… Strânsoarea brațului crescu în intensitate. Știam că sunt pe cale să mă îndrăgostesc de tine încă din prima zi, când am băut cafea în bucătărie. Ba nu, chiar mai dinainte. Din clipa când am ocolit casa și te-am văzut cu prosopul într-o mână și cu o dâră de pământ pe nas.

– Cred că… cel mai bine ar fi să mă ridic, spuse ea nesigur.

David îi dădu o mână de ajutor și continuă s-o privească fix, în vreme ce ea se scutura cu mișcări automate.

– Ești supărată că am îndrăznit? întrebă el.

– Nu. În sfârșit, îi înfruntă privirea. Cred că ești derutat. Cred că ești atras de mine, dar nu că mă iubești. Nu mă cunoști decât de vreo zece zile.

– Nu-i adevărat. Ross mi te-a descris în scrisori. Câte o propoziție despre ce ai spus sau ai făcut. Așa am aflat cât ține la tine. I-ai monopolizat gândurile.

O făcuse, își spuse ea, dar oare mai era valabil? Nu cumva Ross se străduia să reînvie un sentiment care începuse deja să se stingă înainte de accident? Îndoieli. Temeri. Toate continuau să fie prezente, în ciuda eforturilor ei de a le depăși.

– O să întârziem foarte mult, zise ea. Apoi reluă, împiedicându-l să intervină: nu, nu mai adăuga nimic. Te rog, David. Porni de-a lungul drumului spre locul unde Champion păștea nonșalant din gardul viu. Am să-l duc de căpăstru.

În cele din urmă ajunseră la fermă și aflară că cei care închiriaseră caii pentru următoarea oră nu apăruseră deloc. Un David timorat îi ținu portiera și porni motorul. Făcuseră mai bine de jumătate din drum, când vorbi fără s-o privească:

– Având în vedere ce s-a petrecut, cel mai bine ar fi să-mi strâng lucrurile și s-o șterg. Am reușit să încurc totul, ca de obicei. Nu voiam să-ți mărturisesc sentimentele mele.

– Poate că-i mai bine. Julia nu vedea nici o altă soluție logică. Fie că o iubea cu adevărat, fie că nu, simplul fapt că acele cuvinte fuseseră rostite schimbase complet situația. N-avea cum să se mai simtă la fel de relaxată în prezența lui, mai ales când rămâneau singuri. Când ai să pleci?

– Acum. Astăzi. Părea nefericit. Poți să-i spui lui Ross că m-am săturat de viața asta tihnită. O să accepte. Am să trec să-l văd, înainte de a mă întoarce pe șantier.

– Deci, ai de gând să te duci înapoi? întrebă ea, aruncându-i o privire.

– Da. Urmă o scurtă pauză, apoi continuă: istoria se repetă, s-ar putea spune. Motivul principal pentru care n-aș fi vrut să plec erai tu. În ultimele zile, m-am mulțumit să trăiesc exclusiv în prezent.

– Era valabil pentru amândoi. Julia își mușcă buzele, dorindu-și să poată reveni la situația dinainte cu aceeași ușurință cu care el o alterase. Trebuia să aibă încredere în Ross. Era obligată! Acest crez devenise esența vieții ei.

Imediat după-amiază, David plecă la Londra, după un rămas-bun stângaci și complexat.

– Sunt un idiot, declară el, înainte de a demara. Am stricat o relație specială. Dacă tăceam, am fi continuat să fim prieteni.

– Încă putem fi amici, replică ea, dar știu pe dată că nu în același fel. Se simțise atrasă de David, fiindcă în multe privințe semăna cu fratele lui, dar nu-i ceruse niciodată răspunsuri. Cum săteau lucrurile

acum, sentimentul de ușurare provocat de plecarea lui depășea regretul pentru pierderea unui companion plăcut. Totuși, era convinsă că avea să-i resimtă lipsa în zilele următoare.

După-amiaza trecu greu, într-o liniște apăsătoare, în ciuda vântului de afară. La trei, când sună telefonul, Julia se afla în bucătărie. Ridică receptorul cu precauție, iar glasul lui Ross îi stârni sentimente amestecate.

– Am fost invitați la cină, spuse el. Îți amintești tinerii despre care ți-am povestit vineri?

– Clienți recunoscători? întrebă ea, încercând să nu-și dea în vileag starea de spirit. Îl auzi râzând.

– Cam așa ceva. Îți place mâncarea chinezească?

– Foarte mult. La așa ceva am fost invitați?

– Asta le-am sugerat, când m-au întrebat. N-am vrut să-i refuz, dar nici să-i las să plătească mai mult decât își pot permite. Ne vom întâlni pe la șapte și jumătate. Îți convine?

– Da, este bine. Ezita, nesigură cum va reacționa el. Ross, David a plecat. Cred că s-a săturat de viața la țară. Zicea că o să stea la un prieten. Undeva, lângă Lancaster Gate. Îi furniza prea multe explicații și prea pripit. Își dădea seama, dar nu reuși să se înfrâneze. Spunea că o să te sune.

Urmă o scurtă perioadă de tăcere. În cele din urmă, Ross vorbi pe un ton egal:

– Ei bine, e de înțeles, cred. Oricum, urma să plece în weekend. Nu-ți puteai da seama dacă era o afirmație sau exprimarea unei bănuieli. Te rog, vezi dacă este în regulă costumul albastru. Parcă-mi amintesc o pată pe rever, ultima oară când l-am purtat.

– Mai ai și altele, reacționă ea imediat și pricepu că se purta ca o soție -o nevastă ușor exasperată de ideea tipică a soților că asta este menirea femeilor.

– Într-adevăr, replică el amuzat. Dar îl vreau pe cel albastru. Se asortează cu ochii tăi. Ne vedem pe la șase.

Lăsând receptorul în furcă, Julia surâse. Se privi în oglindă și observă că ochii îi străluceau. Scânteierea aceea i se datora lui Ross. De ce continua să se îndoiască de el? Dar de ce să se pretindă îndrăgostit de ea, când împrejurările fuseseră atât de favorabile pentru a curma relația? N-avea nici o logică.

Era prima oară când se aventura în camera lui, dincolo de prag. Doamna Turner se ocupa de spălat, de călcat și de pus lucrurile la loc. Se încrunta la fiecare tentativă a ei de a-i da o mână de ajutor la curățenie, considerându-le un fel de jigniri la adresa calităților ei de gopspodină. Julia păși pe covorul rustic și deschise ușa garderobului. Pulsul i se acceleră, în vreme ce-și plimba degetele peste tweedul unui sacou sport, de culoare tutunului, și se simți tulburată când își apropie obrazul. O singură dată îl văzuse pe Ross astfel îmbrăcat, în acel prim weekend. Cât de îndepărtat în timp îi părea.

În schimb, nu-l văzuse niciodată purtând costumul albastru. Nu-și amintea. Scoase umerașul și-l agăță pe ușă, astfel încât lumina să cadă direct pe revere. Da, în partea stângă se vedea o pată, o urmă roșie situată cam în dreptul locului unde ar fi ajuns buzele ei, dacă haina ar fi fost pe posesor. O privi îndelung, încercând din nou să răzbată prin negura ce-i bloca amintirile. Desigur, fără rezultat. Cele trei luni continuau să nu existe. Nu știa decât ceea ce i se spusese. Și poate că va trebui să se mulțumească doar cu atât.

Hotărâtă să se opună sezației de deprimare care începea să se facă simțită, înhăță costumul și coborî la parter. Sub chiuvetă exista o sticlă cu detergent pentru pete. Rujul n-avea cum să reziste.

În câteva minute, îndepărtă complet pata. Scutura haina ca să scape de izul specific, când observă o bucățică de hârtie căzută din buzunarul de la piept și se aplecă s-o ridice. Era o pagină de carnet un carnețel de dimensiuni reduse -și conținea un număr de telefon mâzgălit în grabă de o mână feminină. Privind bilețelul, Julia simți că e cuprinsă din nou de încordare. Și ce dacă? își zise ea cu asprime. Ross avea o groază de clienți și o parte dintre ei erau femei. Probabil că numărul de telefon era acolo de luni de zile.

Brusc, mototoli hârtia, vru s-o arunce la gunoi, apoi se opri și o netezi din nou. Nu-i aparținea, ca s-o poată arunca astfel. Trebuia să-l lase pe Ross să decidă dacă este de aruncat sau nu. Dar cum? Dacă-i înmâna bilețelul, putea să creadă că-l căutase prin buzunare. Poate că era mai bine să-l lase-n birou pentru a fi ușor de găsit.

"Și să-i urmărești reacția!" îi șopti un drăcușor, iar ea se așeză pe primul scaun. Trebuia să înceteze! N-avea destule pe cap și fără asemenea escapade ale propriei imaginații?

În cele din urmă, vârî bilețelul la loc în buzunar și puse costumul în dulap. Ajunsă în camera ei, scoase un taior de lână de culoarea ambrei și-l întinse pe pat, alături de lenjeria curată și de o pereche de colanți. Avea să facă un duș și să se îmbrace înainte de sosirea lui Ross, astfel încât să-i lase baia liberă.

Uitându-se la ceas, fu surprinsă să constate că abia trecuse de ora patru. Încă două ore până să vină Ross, adică abia peste o oră trebuia să înceapă să se pregătească. Se plimbă la întâmplare prin cameră, se

uită pe fereastră la copacii agitați de vânt și la cerul acoperit de nori întunecați și-și aminti că Shan nu fusese scos la plimbare, din cauza ședinței de călărie. Asta avea să-i umple următoarea oră.

Câinele o întâmpină cu entuziasmul celui care începuse să se simtă abandonat, luându-i-o înainte spre râul de unde era pompată apa din bazin. Ieșind de sub protecția arborilor, vântul o izbi în față, încercând parcă să-i smulgă hanoracul. Se intensificase din nou. Probabil că la noapte urma o nouă furtună, care ar fi dat gata și ceea ce mai rămăsese din tufele ei de trandafiri.

Julia nu dorise să se îndepărteze prea mult, dar Shan era de altă părere. De astă dată îi ignoră chemarea când veni vremea să se întoarcă, afundându-se din nou în întunericul tot mai dens, urmărind ceva. Îl urmă resemnată, conștientă că începuse să plouă. Al naibii animal, își spuse ea, de ce-și alesese o asemenea vreme să plece de capul lui? Fluieră din nou și-l auzi răspunzându-i cu gâfâieli agitate. Se îndreptă spre locul de unde venea zgomotul, împiedicându-se de mușuroaie și smocuri de vegetație, rugându-se să nu alunece cumva.

Când ajunse lângă el, Shan săpa o groapă pe malul râului, vârându-și botul din când în când și adulmecând. Julia îi vorbi cu asprime, îl trase și-i puse zgarda. Deja ploua tare, biciuindu-i figura și mâinile.

După ce încercase cu disperare să-și țină gluga strânsă pe cap, renunță. N-avea decât să i se ude părul. Înainte de plecare, o să-l spele și o să-l usuce cu foehnul.

Se întoarseră acasă uzi leoarcă. Julia luă prosopul câinelui și-l frecă temeinic, deschise ușa de la bucătărie, împingându-l pe Shan

înăuntru și simți că-și pierde echilibrul, de parcă altcineva ar fi împins-o pe ea.

Ross o prinse de cot, în vreme ce ea se împleticea peste preș, o susținu și o privi cu reproș, apărându-se de asaltul lui Shan cu cealaltă mână.

– Vrei să faci o pneumonie? întrebă el. N-ar fi trebuit să scoți câinele pe o astfel de vreme.

– Nu era chiar așa când am plecat, se justifică ea, ștergându-și picăturile de pe frunte. M-ai surprins deschizând ușa. De ce n-ai aprins lumina?

– Fiindcă abia intrasem cânt te-am auzit. O împinse cu fermitate prin hol. Du-te sus și intră direct în baie. Dă-mi haina, s-o pun la uscat.

Julia trase fermoarul și scoase mânecile, înmânându-i hanoracul, lăsă pantofii în prag și porni spre baie. Dădu drumul la apă caldă și începu să se dezbrace. Îl auzi pe Ross urcând și apoi răsună o bătaie în ușă.

– Când termini, vino în dormitor. Am o sticlă de coniac.

– N-am nimic, replică ea. Am mai fost udată de ploaie. Și nu-mi place coniacul.

– Nu mai comenta. O să-ți facă bine. Plecă înainte ca ea să mai poată spune ceva.

Peste cincisprezece minute, când intră în dormitor, el stătea la fereastră. Veioza de pe noptieră abia lăsa să i se zărească umerii largi, pe sub sacoul cenușiu-închis.

– O să fie iar furtună, observă el, fără să se întoarcă. Poate că ar fi bine să sun și să amân întâlnirea.

– Dar mergem cu mașina, protestă ea. Și spuneai că nu vrei să-i dezamăgești. Vocea îi răsuna de parcă și-ar fi pierdut respirația. S-ar putea să n-aibă altă seară liberă.

El se întoarse, îi trecu în revistă halatul de baie, fără să i se schimbe expresia.

– Te-ai spălat pe cap. Crezi că părul să va usca la vreme?

– Da, dacă folosesc foehnul. Ridică păhărelul cu licoare chihlimbarie de pe măsuța de toaletă și se strâmbă. N-am nevoie de așa ceva. Nu voi răci.

– Nu vreau să pățești nimic, replică el ferm. Dă-l peste cap.

– Parcă ai fi tata, zâmbi ea.

– Zău? Și el zâmbea, dar avea un ton ciudat. Atunci, consideră că sunt, și ascultă-mă. Nu-i decât o înghițitură de coniac.

Era purul adevăr, iar ea îi simți imediat influența lui energizantă. Puse paharul la loc.

– Așa da. Ross își scoase mâinile din buzunare și porni spre ușă. Ar trebui să mă schimb. Probabil că pe o asemenea vreme drumul o să dureze mai mult.

Rămasă locului, Julia se întrebă ce sperase de fapt. Trecuseră cinci zile de când o sărutase, în apartament. Cinci zile de când căzuseră de acord s-o ia de la capăt -sau măcar să încerce. Ce aștepta Ross? Ca ea să facă primul pas? Nu, își spuse, nu era genul de om care să fugă de inițiativă. Atunci de ce, cum de nu încercase s-o sărute acum, în seara asta, când ea avea atâta nevoie de o încurajare? Ross nu era un aiurit. Probabil că observase emoțiile care o chinuiseră în ultimele minute chiar dacă nici ea nu le putea discerne clar.

Când fu gata de plecare, efectul coniacului dispăruse de mult.

Era calmă și lucidă, așa cum nu se mai simțise de multă vreme. Ross coborâse deja și o aștepta în salon, răsfoind ziarul de dimineață în fața unui pahar de whisky. La intrarea ei, ridică ochii, privi vizibil aprobator taiorul, împături cu grijă jurnalul și-l aruncă pe canapea.

– Mai avem la dispoziție vreo cinci minute, declară el. N-ai vrea un Xeres?

– Nu, după coniac. Se aplecă să mângâie câinele. Sper să nu te îndepărtezi de foc în seara asta, băiete. Putem să-l lăsăm în casă, Ross? Măcar de data asta. Este o noapte groaznică și sunt sigură că n-o să facă deranj.

– Cu greu l-aș putea convinge să iasă, doar dacă l-aș lua pe sus, replică el degajat.

La coteț, Shan! În vreme ce câinele își lăsa iar botul pe labe cu o privire plină de reproș, Ross izbucni în râs. Un animal de calitate, care a devenit o zdreanță! Și cine-i de vină?

– Chiar tu, îl înfruntă ea, fiindcă ai cedat la insistențele mele. Dacă era atât de important să rămână afară, ar fi trebuit să-mi explici. Doar e câinele tău.

– Într-adevăr. Privirea lui căpătă o nouă strălucire. Dar face parte din bunurile comune. Se ridică în picioare, luă haina pe care ea o lăsase pe brațul canapelei și i-o ținu. A venit vremea să pornim, cu toată vijelia de afară. Până la mașină, ar fi bine să-ți prinzi părul cu o eșarfă.

Jill și Vincent Moore îi așteptau deja în barul hotelului. Erau tinerii pe care Julia îi văzuse vineri, în fața biroului. Amândoi erau cam de o vârstă cu ea, căsătoriți de mai puțin de doi ani și, pentru moment, locuiau împreună cu părinții ei.

– A fost bine pentru o vreme, dar ambele părți au început să-și piardă răbdarea, recunoscu Jill, încrețindu-și nasul. A trecut ceva vreme de când ne căutăm o locuință, dar nu speram să avem atâta noroc. Ochii ei se opriră asupra lui Ross, cu o bruscă expresie îngrijorată. Sunteți sigur că n-o să se răzgândească? N-aș suprta s-o pierdem.

– Nu vor da înapoi, o asigură el. Nu-s tipul acela de oameni. Unii sunt puși pe înșelătorii și gata să ridice prețul după ce au bătut palma, alții, ca familia Fallows, consideră că o înțelegere verbală este la fel de fermă ca un contract scris. Nu-ți mai face griji. Lucrurile stau așa cum trebuie.

– Bine, acceptă ea, zâmbindu-i. N-avea s-o facă, fiindcă ăsta-i era felul de a fi, să desfacă firul în patru căutând posibile necazuri, dar deocamdată păru satisfăcută de asigurare. Ați făcut atât de mult pentru noi.

– Ține de meserie. Datorați recunoștință doar familiei Fallows.

– Le suntem îndatorați, interveni Vincent și adăugă: numai că marea majoritate a agenților i-ar fi sfătuit să țină la preț ca să nu se diminueze comisionul.

– Da, bine… Ross ridică un braț, făcând semn chelnerului. S-o lăsăm, bine?

Petrecură o seară plăcută, deși subiectul de discuție se dovedi cam monoton. Julia ascultă planurile lui Jill privind mobila, covoarele și decorațiunile interioare, fiind de acord că asemenea lucruri constituiau sarea și piperul din viața unei femei. Se minuna că ea nu simțise nici un regret fiind lipsită de această plăcere. Parcă ar fi decorat ea însăși căsuța; gusturile lui Ross se potriviseră excelent cu ale ei. Asta era foarte important, în opinia Juliei.

– Știi, soțul tău m-a cam speriat la început, când am apelat la el, i se confesă Jill, cu o sinceritate provenită parțial din vinul băut și din fericirea ei exuberantă, pe când își împrospătau împreună machiajul în toaleta restaurantului. Adică, până a început să vorbească. Unii reușesc să te facă să-ți fie rușine că n-ai economisit suficient înainte de a te apuca să cauți o casă, dar el a discutat cu noi deschis. Nici prin cap nu ne trecuse să deschidem un cont la o societate de construcții ca să beneficiem de condiții avantajoase la contractarea unui împrumut și ca să avem dobânzi mai mici. Adică, nu prea te gândești dinainte la chestiunile astea, nu-i așa? Apoi a venit dezamăgirea când am aflat ce ipotecă ne puteam permite. Aproape că am plâns la birou, în ziua aceea, când ne-a spus că ne lipsesc două sute de lire. Sunt o groază de bani, oricum ai lua-o. Cu siguranță, nu mă așteptam ca familia Fallows să renunțe la prețul stabilit, când ar fi putut foarte ușor să vândă proprietatea altora. Își închise poșeta cu un țăcănit specific. Vorbesc cam mult, nu-i așa? Vin spune mereu că probabil am fost vaccinată cu un ac de gramofon!

Julia o urmă la masă, puțin nelămurită. Două sute de lire spusese, totuși Ross vorbise despre una singură. Era convinsă. Cine contribuise cu cealaltă sută? Ross? Nu, își zise ea, n-ar fi făcut-o. Nici un om de afaceri – în nici un domeniu – nu putea fi atât de filantrop.

Mai târziu, în vreme ce-și luau rămas-bun de la familia Moore, Ross își aminti că mai avea nevoie de niște date pentru contract. Le notă pe o foaie de hârtie ruptă din carnețel și dădu să vâre bilețelul în buzunarul de la piept, dar găsi cealaltă fițuică. Julia scăpă un ușor suspin când observă nonșalanța cu care el mototoli hârtia, aruncând-o apoi la coș, ca să facă loc noii notițe. Deci asta fusese tot.

Probabil că nici nu-și mai amintea al cui era numărul.

Când ajunseră la cotitura spre Marlow, ploaia încetase. Julia privea pe fereastră, iar gândul îi zburase spre seara aceea din septembrie, când portiera se deschisese, lăsând-o să cadă pe asfaltul ud. Fusese destul de bulversată, dacă reușise să confunde cu butonul ferestrei; erau foarte diferite. Apoi, mintea ei începu să lucreze în altă direcție. Era o treabă încheiată. N-avea de gând să-și mai chinuiască mintea cu ea.

– Nu mi-ai spus că familia Fallows s-a oferit să reducă prețul cu o sută? întrebă ea și observă privirea rapidă a lui Ross.

– Ba da. De ce?

– Jill Moore este convinsă că a fost vorba de mai mult. Așteptă vreo treizeci de secunde înainte de a se întoarce spre profilul lui dăltuit. Ai pus banii de la tine, nu-i așa, Ross? Ai contribuit cu cealaltă sută.

– Da, răspunse el la fel de imperturbabil. Am renunțat la comision. Pot să obțin o reducere de taxe.

– Încetează cu minimalizarea, replică ea încetișor. Cred că a fost un gest măreț, chiar dacă ai să recuperezi cumva pierderea. Obișnuiești să ajuți asemenea cupluri de tineri?

– Nu, și nici nu se va repeta prea curând, așa că renunță să mă consideri vreun fel de sfânt. Întâmplător, tinerii ăștia mi-au plăcut mai mult decât alții, atâta tot, voiam să-i văd reușind să ia casa. Sper că n-ai lăsat-o pe Jill să bănuiască intervenția mea?

– Bineînțeles că nu! Nici eu nu eram sigură.

– Vrei să spui că nu mă credeai capabil de acțiuni caritabile. Vorbise pe ton egal, dar contracțiile spasmodice ale maxilarului îl dădeau de gol. Poate că am făcut-o din calcul. Poate că doream să afli.

– Nu cred. Era clar că spune adevărul. După o insesizabilă ezitare, adăugă blând: povestește-mi cum ne-am cunoscut, Ross. Despre ce am discutat prima oară?

– Despre tine, mai ales. Trăsăturile lui fură îmblânzite de un zâmbet. Purtai o rochie albastră cu guler lat, alb. Toată seara mi-am dorit să te sărut. Asta-mi dăinuie în memorie.

– Și ai făcut-o?

– Cu prima ocazie -în fața apartamentului pe care-l împărțeai cu două prietene. Nici atunci nu erai prea dispusă să te dărui. Mi-au fost necesare încă patruzeci și opt de ore să te conving că nu-i necesar ca doi oameni să se cunoască de o viață ca să fie siguri de sentimentele lor. Opri mașina în fața porții, astfel încât farurile să lumineze întreaga alee până la ușă. Am să aștept să intri, înainte de a parca.

Julia întinse mâna spre clanță, îi simți atingerea pe cealaltă încheietură și se întoarse încet spre el, cu inima gata să-i sară din piept. Sărutul dură multă vreme, iar el părea să-i testeze răspunsul, înainte de a deveni mai pătimaș. Rămase tremurând, lipită de umărul lui. Pentru o clipă cât o eternitate, îi mângâie ușor conturul maxilarului, apoi se aplecă pe lângă ea și-i deschise portiera.

Așteptă ca ea să intre, înainte de a porni din nou motorul și de a duce mașina în garaj. Shan veni s-o întâmpine, dar rămase la piciorul scării, în vreme ce ea urca în dormitor. Se dezbrăcă și puse haina în dulap, cu grijă. Dedesubt, ușa de la intrare se deschise și se închise la loc. Se auzi sunetul familiar al zăvorului, o comandă scurtă adresată lui Shan, apoi Ross urcă și intră în încăpere.

Capitolul 7

Abia se lumina de ziuă, când Julia se trezi cu ochii pe tavan. Se întoarse cu precauție. Ross dormea cu fața cufundată-n pernă, cu un braț lăsat peste talia ei, cu trăsăturile complet relaxate. Astfel ciufulit, arăta mai tânăr, aproape ca un băiețel. Întinse mâna și îndepărtă ușor șuvița care-i căzuse peste ochi; îl simți mișcându-se și își reluă studiul, amintindu-și tandrețea și căldura cu care o copleșise peste noapte, pasiunea crescândă a sărutărilor și reacția ei copleșitoare. Era bărbatul ei și-l iubea. Acum, nimic altceva nu mai conta.

Mișcându-se ușor, cu infinită grijă, se eliberă din îmbrățișarea lui și coborî din pat. Găsi papucii și se duse până la fereastră, să spioneze atmosfera cețoasă de afară, copacii ca niște santinele ce străjuiau grădina.

Nici încălzirea centrală nu reușea să elimine umezeala rece din aer. Julia se înfioră, își strânse halatul în talie și, întorcându-se, îl văzu pe Ross sprijinit într-un cot, urmărind-o zâmbitor.

– Bună, spuse el moale și întinse mâna spre ea. Vino-ncoace.

Se apropie de el doritoare, prinzându-i mâna și lăsându-se cuprinsă în îmbrățișarea ce-i insufla o senzație de siguranță

– Vântul s-a potolit. Voi putea curăța grădina de frunzele moarte.

– Nu astăzi. Îi atinse obrazul cu vârfurile degetelor. Este o zi specială. Îmi voi lua liber și am să stau cu tine. Doar noi doi. Ți-ar plăcea să mergem undeva?

– Nu știu. Își sprijini fruntea pe pieptul lui și se cuibări, eliberată complet de sentimentul de jenă. Nu-mi doresc decât să fiu lângă tine. Ți se pare o aiureală?

– Cred că nu. De săptămâni întregi aștept să spui așa ceva. Apoi adăugă: nu regreți nimic?

– Ce -că m-am căsătorit cu tine? Izbucni în râs. Cred că a fost cea mai bună treabă pe care am făcut-o în întreaga mea viață. Singurul regret este că nu-mi amintesc momentul în care mi-au căzut ochii pe tine pentru prima oară -deși aș putea să iau în considerare clipa când m-am trezit în spital.

– Semn bun. Acum, poți glumi pe tema asta. O privi, cu o schimbare subtilă a expresiei, păru gata să spună încă ceva, dar se răzgândi. Îi prinse bărbia între degete și-i aminti, pus pe glumă: micul dejun, femeie, sau o să ne pierdem toată dimineața stând aici. Vom stabili la masă ce facem astăzi.

Julia punea costița în farfurii, când el coborî. Purta niște blugi tociți, un pulover alb, larg, și adusese o hartă a zonei.

– Ai fost vreodată la Stonehenge? o întrebă, desfășurând harta pe masă, fără să țină cont de ceea ce acoperea. Dacă-mi amintesc bine, putem lăsa mașina la Amesbury și continua pe jos. Avem varianta de a ne întoarce pe alt drum. Va fi o zi splendidă, după ce soarele

răzbește răcoarea dimineții. O vreme numai bună de mers. Privi spre ea cu sprâncenele ridicate întrebător. Ce spui?

– Sună bine. Nu-i prea păsa ce vor face, cu condiția ca senzația aceea de căldură și siguranță să dureze. Îi era suficient că urma să-și petreacă toată ziua cu el. Deocamdată, întregul ei orizont de preocupări era dominat de acea nevoie. Cu ce să mă îmbrac?

– Ceva călduros și confortabil -mai ales la picioare. Surâsul lui era degajat. Nu suport femeile care pleacă la drum îmbrăcate ca un manechin.

– Am făcut-o vreodată?

– Nu chiar. Cândva, ai avut ideea să urci un multe de 1500 de metri din Austria încălțată în sandale, dar te-am convins să renunți. O adevărată orășeancă, fata cu care m-am însurat!

– Termină cu zeflemeaua, replică ea. Înainte de a te muta aici, ai fost și tu orășean.

– Fizic, dar nu și spiritual. Nimic nu-mi plăcea mai mult decât să evadez din oraș în weekenduri.

– De unul singur? întrebă ea, împingându-i farfuria dinainte, după ce el strânsese harta.

– Da. O umbră vagă îi apăru în ochi. Pe vremea aia, nu exista nimeni pe care să vreau să-l am alături. Ridică tacâmurile, tăie costița ușor prăjită și declară: ăsta-i capotul pe care ți l-am luat din Austria?

– Se cheamă "rochie de casă", îl corectă ea. Mângâie gulerul galben-portocaliu. De ce mi-ai cumpărat-o?

– Fiindcă ți-a plăcut și-ți venea bine. Voiam să-ți iau alta, dar ai spus că este scandalos de scumpă și nu merită. Îmi amintesc cum m-am felicitat că găsisem o nevastă frumoasă și econoamă.

Una peste alta, au fost trei săptămâni frumoase.

Ea simți cum i se ridică un nod în gât. Vorbea despre luna de miere, perioada despre care cele mai multe cupluri își amintesc cu plăcere. Oare va veni vremea când și ei vor putea face același lucru? Acest blocaj mental n-avea cum să dureze tot restul vieții, desigur.

Inconștient, ridică mâna la locul de la tâmplă, la limita părului, unde se simțea încă cicatricea. Apăsă, de parcă ar fi putut astfel să-și reactiveze porțiunea de creier care refuza să funcționeze. Măcar dacă ar reuși să-și amintească!

– Julia. Ross se întinse peste masă și-i cuprinse între palme mâna care stătea încă lângă farfurie. Renunță. Arătai exact ca în ziua când te-am adus acasă.

– Îmi pare rău. Încercă să zâmbească și să-și regăsească dispoziția de acum câteva minute. Mi-am propus să nu mă mai gândesc, dar nu-i chiar atât de ușor.

– În cazul ăsta, va trebui să ne străduim să-ți ținem mintea preocupată cu altceva, spuse el cu hotărâre. Poate că n-ar fi rău să nu mai aducem vorba despre trecut. Acum, viitorul contează.

– Nu, își scutură ea capul. Nu acesta este răspunsul. Trebuie să accept situația. Amândoi trebuie s-o facem. De astă dată, zâmbetul ei era mai luminos. Întotdeauna mi-am dorit să văd Stonehenge. Cum ai ghicit?

Plecară la scurtă vreme după nouă și jumătate, Shan stând tolănit pe bancheta din spate. Ross nu plănuise să ia și câinele, dar acesta avea cu totul alte idei și se furișase în mașină neobservat.

– Am senzația că încep să-mi pierd autoritatea în casa asta, remarcă Ross înscriindu-se pe aleea de acces. Cred că a colindat

peste tot cu tine și cu Dave? Cum Julia nu-i răspunse imediat, întoarse capul și o privi. Nu-ți face griji, m-am cam lămurit de ce a plecat Dave așa brusc. Ești prima femeie cu care a avut de-a face în mai mult de un an. Era clar că o să înceapă să simtă ceva mai mult decât o simplă dragoste frățească. Vrei să-mi povestești ce s-a petrecut?

– N-ar fi cinstit față de David. S-a lăsat purtat de val, cum spuneai. A fost ideea lui să plece. Riscă să-i arunce o privire piezișă. O să vă întâlniți înainte de plecarea lui?

– Bineînțeles, dacă se decide să plece. Se încruntă. A spus ceva despre Lou?

– Nu. Probabil că-n acele clipe gândurile lui erau departe de Lou, își zise Julia. Încă o dată, percepu acea stânjeneală provocată de numele respectiv, de parcă undeva, cândva, însemnase ceva pentru ea. Cum arăta? întrebă ea, pe un ton lejer și se pomeni așteptând răspunsul cu un soi de premoniție.

Cu o întârziere de câteva clipe, care s-ar fi putut datora și atenției la drum, el spuse:

– Atrăgătoare. Înaltă, suplă și foarte atrăgătoare.

– Și brunetă, completă ea, făcându-l s-o privească.

– De ce mă mai întrebi, dacă Dave ți-a descris-o deja?

– N-a făcut-o. Se încruntă câteva clipe, apoi figura i se lumină. Eram la restaurantul Luigi's. La început, nu mi-am dat seama de unde știam că era brunetă. Întâmplarea îi revenise în minte foarte clar. Ross, ce-a vrut să spună Dave când a declarat că ești pornit împotriva brunetelor?

Un fel de suspin scăpă de pe buzele lui.

Opri mașina lângă gardul viu și privi prin parbriz câteva clipe înainte de a-i răspunde.

– Trebuie să-ți povestesc ceva, Julia. Nu-i cel mai potrivit loc și nici cel mai bun moment, dar trebuie să-mi ușurez conștiința. Te rog să mă asculți cu calm, fără să mă întrerupi și fără să tragi concluzii pripite.

Habitaclul părea să se fi îngustat dintr-o dată. Când vorbi, glasul ei suna dogit:

– Bine.

Ross se sprijini de volan, neîncercând să se apropie de ea.

– Există un singur mod de a descrie situația. Am mai fost căsătorit o dată. Cu mult timp în urmă -vreo opt-nouă ani. Enid a murit cu șase luni înainte de a mă muta aici. Am vrut să-ți povestesc încă de când erai în spital, dar doctorul Stewart m-a sfătuit să aștept până ce… lucrurile se vor mai normaliza între noi. Probabil că ar avea obiecțiuni și în situația actuală, dar de astă dată, vreau să afli de la mine.

Senzația claustrofobică începuse să dispară, dar Julia era cuprinsă de fiori.

– De data asta? șopti ea.

– Dacă ai fi știut că sunt la a doua căsătorie, nu te-ai mai fi măritat cu mine, continuă el. În primele seri petrecute împreună, mi-ai povestit despre tatăl tău, iar eu am priceput ce părere aveai despre "locul doi". Nu ți-ar fi plăcut ca tatăl tău să se recăsătorească, fiindcă asta ar fi însemnat că trebuie să-l împarți cu altcineva. În același fel, nu ți-ar fi convenit că am iubit cândva altă femeie.

Era adevărat? se întrebă ea. Oare așa ar fi reacționat?

Tata nu avusese decât patruzeci și ceva de ani când îi murise soția și era un bărbat foarte atrăgător. Dar sigur că…

– Intenționai să-mi spui după căsătorie? își auzi ea glasul, rupând tăcerea, iar Ross zâmbi strâmb.

– Așa plănuisem, numai că niciodată nu părea să fie momentul potrivit. Cum am mai zis, cred că primul an al oricărei căsătorii are parte de suficiente probleme.

– Dar am aflat? Asta s-a întâmplat?

– Nu sunt sigur. Nimeni, cu excepția lui David, nu știa despre ea -sau cel puțin așa am crezut. Vorbea cu precauție, alegându-și cuvintele. Dacă da, putem presupune că mintea ta a reacționat ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, chiar dacă asta însemna să blocheze toate amintirile conexe. Din cauza asta, doctorul Stewart nu m-a lăsat să-ți spun adevărul îndată. Spera că vei începe să-ți amintești singură.

– Nu-mi vine să cred, declară ea îndurerată. Chiar dacă aș fi aflat printr-o întâmplare… Închise ochii, iar vocea îi tremură. Ross, este imposibil să fi fost atât de dezechilibrată. Imposibil!

– Nimeni nu crede una ca asta. Întinse brațele și o trase mai aproape. E doar o teorie, o posibilă explicație. Întrucât destăinuirea mea n-a declanșat nici un fel de răspuns, este foarte posibil să fi fost o teorie eronată. Cel puțin, acum nu mai există secrete între noi. O îndepărtă puțin ca să-i poată vedea figura. Sau ne-am întors de unde am plecat?

Julia privi în ochii care o fixau și clătină încet din cap.

– Nu, spuse ea pe un ton cât mai ferm. N-are nici o importanță. N-am să-i acord atenție.

După o scurtă pauză, adăugă:

– Te-ar deranja să-mi povestești despre ea?

– Nu. M-am căsătorit când aveam douăzeci și șase de ani, cu doi ani înaintea accidentului de schi în care a murit ea. Lumea spunea că am avut noroc. Vocea lui nu lăsa să răzbată vreo urmă de pasiune. Vreme de șase luni, a fost și părerea mea, până când a început să-și caute foștii iubiți. Mi-au fost necesare alte șase luni să pricep că noutatea mariajului își pierduse atracția în ochii ei. Pe atunci devenisem și eu destul de indiferent, dar continuam să fiu vindicativ. Cred că, în cele din urmă, i-aș fi acordat divorțul.

– Îmi pare rău, spuse ea tremurat. N-ar fi trebuit să deschid subiectul.

– Ți-am spus că nu mă deranjează. Îi îndepărtă o șuviță de păr care-i căzuse pe frunte, iar pe figură îi apăru un început de zâmbet care nu includea și ochii. După aceea, am devenit insensibil în privința femeilor. Nici nu-mi trecea prin minte că am să mai fac vreo încercare matrimonială. Apoi, într-o după-amiază, te-am cunoscut la petrecerea aceea și totul s-a schimbat!

– Așa, brusc? Julia nu-și putea ascunde nevoia de asigurare, oricât s-ar fi străduit. Simți că-i căuta mâna.

– Chiar așa. Am venit, te-am zărit și am fost cucerit. De astă dată, zâmbetul lui era mult mai natural. Și a fost un triumf apreciabil pentru mine, să i te suflu lui Bill de sub nas. Când a acceptat să ne fie martor, cred că și-a călcat pe suflet.

– N-am ieșit cu Bill decât de câteva ori, protestă ea. N-a fost nimic între noi.

– Poate din punctul tău de vedere. Dar asta nu înseamnă că el nu-și făcea speranțe. Bill a fost întotdeauna un tip răbdător.

– Dacă insiști, replică ea, am să cred că nu m-ai dorit decât ca să-i faci în ciudă lui Bill. Observă că expresia lui începea să se schimbe și se grăbi să adauge: nu, nu asta am vrut să spun. Oricum, te înșeli în privința lui Bill. Eram doar prieteni.

– Fie cum spui. Îi cercetă chipul. Cum te simți?

– Schimbată, recunoscu ea. M-ai ajutat să-mi văd o trăsătură de care nu eram conștientă. Dacă ai dreptate în privința tatei -și privind retrospectiv, încep să cred că ai -atunci mă simt rușinată. Numai că el n-ar fi trebuit să mă lase să-i conduc viața în asemenea măsură, nu-i așa?

– Te iubea foarte mult. Nu-i greu de priceput.

Fără să se gândească, Julia se pomeni cuprinzându-i figura bărbătească între palme și sărutându-l, apoi se topi în îmbrățișarea lui.

Shan fu cel care întrerupse efuziunea, vârându-și nasul umed în urechea Juliei, provocându-i un strigăt.

– De ce nu-ți dresezi câinele? izbucni ea în râs, împingând animalul, care încerca să înlocuiască nasul cu o limbă la fel de insistentă. Încetează, Shan!

– Jos! comandă Ross, fără să ridice glasul, iar câinele se așeză la locul lui, privindu-i cu ochi strălucitori. Ross își ridică sprânceana, comic-întrebător. Ce spuneai?

Privirea ei era la fel de sclipitoare.

– Mă bucur că mi-ai povestit despre Enid. Poate că m-ar fi deranjat cândva, dar îți promit că n-o s-o mai facă. Ezită. Totuși, nu era doar o asemănare fizică între ea și Lou, nu-i așa? I-ai spus lui David că era pusă pe căpătuială.

– Zău? Dintr-o dată, expresia lui devenise impenetrabilă. Atunci, probabil că am avut motive. Să-l numim instinct, dacă vrei.

Julia ar fi vrut să fie de acord, dar nu era capabilă. Simțea că povestea nu se rezuma la atât. Ross nu era omul care să judece mânat de simple impresii. Presupunând că a fost și el atras de Lou, datorită asemănării cu fosta lui soție, poate ar fi avut un motiv mult mai temeinic de a o disprețui. Asta ar fi explicat refuzul lui de a discuta subiectul. În vreme ce el pornea motorul, Julia închise ochii și încercă să se opună emoțiilor care amenințau s-o copleșească. Reale sau doar închipuite, toate astea se petrecuseră cu mult timp în urmă. Dacă dorea să fie fericită cu el, trebuia să înceteze să mai scormonească trecutul.

Ziua aceea se dovedi una dintre cele mai plăcute pe care le petrecuse în ultimii ani. Chiar și după aceea, când ajunsese să aștepte iar în singurătate trecerea vremii, diferența era că anticipa și se pregătea pentru revenirea lui. Începu din nou să iasă până în sat, cumpărând câte ceva din micuțul, dar surprinzător de bine aprovizionatul magazin, depășindu-și încetul cu încetul teama de întâlnirea cu cei care o cunoscuseră înainte. Își dădea seama că și ei aveau nevoie de timp până s-o accepte fără rezerve, dar asta s-ar fi întâmplat și dacă nu avea accidentul.

David dădu telefon abia luni. Ross fu cel care răspunse, cu ochii pe Julia, care stătea în picioare, în arcada holului. Da, amândoi se simțeau bine, declară el și se interesă cum mai merg lucrurile la oraș. Peste câteva clipe, spuse:

– Așteaptă puțin, și acoperi receptorul cu palma. Dave vrea să știe dacă ne-ar atrage o seară în oraș.

Vrea să ne scoată undeva, în semn de apreciere pentru ospitalitatea noastră. Ce părere ai?

– Dar tu? replică ea.

Zâmbetul lui era încrezător.

– Generos din partea lui. Iar schimbarea de program ar fi binevenită pentru tine. Putem să aranjăm pentru vinerea următoare. Ridică mâna de pe receptor și zise: Da, este perfect, Dave. Atunci, ne vedem vineri. Pa.

– Îți mulțumesc, articulă Julia, după ce el lăsase receptorul în furcă. Fiindcă n-ai dezvăluit faptul că ești la curent. În mod clar, și-a revenit.

– Nu fi atât de sigură. S-ar putea să se agațe de orice șansă de a te revedea, chiar în compania mea. Adăugă cu umor: având în vedere circumstanțele, n-am cum să-i refuz această mică bucurie. Peste cinci zile, va ajunge iar în mijlocul pustiului.

– Ești de părere că face bine, întorcându-se acolo? întrebă ea, în vreme ce reveneau în salon, iar el îi aruncă o privire.

– Este o experiență. După acești trei ani, se poate aștepta să fie avansat.

– Dar duce o viață teribil de solitară, din ce povestea. N-ar fi fost mai bine să-și caute altă slujbă, cât este încă aici?

– Decizia îi aparține. Ross se așeză pe scaunul pe care-l părăsise pentru a răspunde la telefon, își aprinse altă țigară și privi prin fumul pe care-l expirase. Singurul lucru care îi va lipsi este probabil o femeie, dar dacă-i disperat, va găsi întotdeauna o rezolvare.

– Pui problema cam cinic, spuse ea, strâmbând din nas.

– Realist, mai degrabă. Este o năzuință naturală. Părea amuzat.

Îmi închipui că vezi în cu totul altă lumină sentimentele lui față de tine.

– Probabil că da. Îi zâmbi amabil. Poate că am motive.

– Încerci să mă faci gelos?

Între ei apăruse o bruscă tensiune, apoi zâmbiră în același timp, iar senzația de stânjeneală dispăru.

– Da, acceptă ea, despre asta-i vorba.

Conform articolelor din reviste, nu e bine ca bărbații să fie prea siguri.

– Îți par exagerat de mulțumit de mine? Întinse pe neașteptate o mână și o prinse de încheietură, obligând-o să se i se așeze pe genunchi, și-și încruntă o sprânceană. N-ai vrea să reformulez?

– Posibil, chicoti ea. Dar n-am s-o fac atâta vreme cât îmi sufli fumul în ochi.

– Un detaliu minor. Ross strivi țigara și o trase mai aproape, frecându-și bărbia de creștetul ei. Mai aveți și alte plângeri, doamnă Mannering?

– Nu. Vocea era domoală. Observă cum pasiunea îi întunecă privirile. Nimic nu le mai putea răpi intimitatea, mai apucă ea să-și spună, înainte ca buzele lui să le găsească pe ale ei. Nimic!

***

Joi, Peggy și Mike veniră la cină. Julia îi întâmpină îmbrăcată în albastru, conștientă că arăta minunat.

– Nu știu ce s-a întâmplat, dar v-a priit, comentă Peggy cu candoare, în vreme ce se aflau amândouă la bucătărie. Parcă ar fi revenit vremurile dinainte, deși înțeleg că încă nu ți-ai recăpătat memoria, nu-i așa?

– Într-adevăr, admise Julia, înfruntându-i privirea. Nu mai contează chiar atât de mult. Poate că-mi voi aminti cândva, sau poate nu. N-am să-mi mai bat capul cu asta.

– Bravo ție. Vocea lui Peggy era plină de căldură. Ieri, când ne-a sunat, Ross spunea ceva despre faptul că urmează să petreceți câteva zile la Londra. Unde veți sta?

– Habar n-am. El se ocupă de aranjamente. Ți-a pomenit și că David o să plece miercuri înapoi în Orient?

– Da, a menționat subiectul. Părea să fie de acord.

– Se teme să nu se încurce iar cu Lou. Pentru prima oară, Julia găsi puterea să pronunțe numele, fără să se simtă stânjenită. Din câte mi-a povestit David, nu prea cred că este în pericol, dar Ross nu-i de acord. Știi cum e el, o dată ce i-a intrat o idee în minte. Se opri și izbucni în râs. Am început să-mi amintesc unele amănunte. Mă surprind acceptând ca normale anumite lucruri pe care n-aș fi avut cum să le aflu în aceste ultime săptămâni, în privința lui Ross – de exemplu, care din cele câteva zeci de cravate este preferată la fiecare costum, deși nu l-am mai văzut purtându-le. Uneori, încerc o senzație stranie, ca acele presentimente care sunt considerate argumente pentru reîncarnare. În mai multe feluri, începem să retrăim cele trei luni.

– Cine spunea că viața este o perpetuă lună de miere? zâmbi Peggy.

Seara se dovedi reușită, iar Julia se întristă când cei doi Ashley își luară bun-rămas.

– Săptămâna viitoare, va trebui să veniți la noi, zise Peggy din prag. Deși, nici n-am să încerc să intru în competiție cu specialitatea maghiară pe care ne-ai servit-o. Am să vă sun luni, după ce vă întoarceți.

După ce se închise ușa, iar zgomotul motorului începuse să se piardă în depărtare, Julia i se adresă lui Ross:

– Drăguți oameni.

– Hmm. Îi cuprinse umerii cu brațul, ascuzându-și un căscat cu dosul palmei. Dar vorbăreți. Mâine, aș vrea să plecăm devreme – sau ar trebui să spun astăzi? Trebuie să iau legătura cu niște clienți, dacă nu te deranjează să-ți petreci vreo două ore singură, după-amiază.

– Împuști doi iepuri dintr-o lovitură? ironiză ea, iar el o ciupi ușor de braț.

– Profit de ocazie. Nu ajung atât de des la oraș. Dar dacă preferi să stau…

– Sigur că nu. Ei bine, mi-ar plăcea, dar am să mă sacrific în interesul afacerilor. E vorba despre afaceri, nu?

– Da, afaceri. răspunse Ross, în vreme ce stingea lumina din hol.

A doua zi se mișcară repede, ajungând în centrul orașului pe la prânz. Luară masa în restaurantul hotelului, ca să nu mai piardă vremea.

Conform amintirilor ei, Julia nu mai fusese la Londra de vreo lună și jumătate; era obligată să-și repete mereu că de fapt trecuseră cam cinci luni de când părăsise apartamentul împărțit cu colegele. Inițial, se gândise să le caute, dar până la urmă renunțase. Ar fi fost prea

multe întrebări, prea multe capcane de evitat, dacă nu cumva dorea să le dezvăluie întreaga tărășenie. Iar asta nu-i venea să facă.

Ross plecă după prânz, promițând că va lipsi numai vreo două ceasuri. Lăsată singură, Julia ieși la plimbare pe Strand, sub soarele strălucitor al după-amiezii, bucurându-se de anonimatul mulțimii, dar gândindu-se cu ușurare că era numai un scurt interludiu. Se simțea acasă la țară. Ciudat, cât de repede se pot modifica radical părerile cuiva, cugeta ea, în vreme ce se oprise în fața unei vitrine cu haine de iarnă. Cu nici un an în urmă, nu s-ar fi putut imagina trăind în altă parte.

– Julia! Lângă ea, cineva îi prinsese brațul, cu o expresie de încântare nedisimulată. De unde ai răsărit? De ce nu mi-ai spus că vii în oraș?

Îi zâmbi bărbatului îndesat, în costum închis la culoare.

– Bună, Bill. Tocmai mă gândeam dacă să trec sau nu pe la birou. Într-acolo te duci?

– Da, dar nu-i nici o grabă. Privi împrejur. Îl aștepți pe Ross, sau ești singură?

– Nici una nici alta. Trebuie să ne întâlnim la patru și jumătate, la hotel.

– Înseamnă că ai vreo oră și jumătate la dispoziție. Vino să bem o cafea. Nu te-am mai văzut de o veșnicie.

La următorul colț, era un bar pe care-l mai vizitaseră în trecut. Într-un separeu, Julia își privi zâmbind fostul șef.

– Ca-n vremurile bune.

– Nu, o corectă el. Nu chiar. Învingătorul ia tot. O studia zâmbitor, făcând riduri la coada ochiului, spre tâmple, așa cum îl știa.

Nu trebuie să mai întreb. Arăți înfloritor -deși parcă ai mai pierdut câteva kilograme.

– Mă antrenez, se grăbi ea să replice. Scot câinele la plimbare în fiecare zi. Ce mai fac ceilalți?

– Ca de obicei -deși în ultima lună, s-au petrecut niște schimbări. Acum lucrez cu Josie Harris

– Roșcata aceea aiurită! Julia ridică o sprânceană și o imită pe noua secretară: "să-mi iau și carnețelul, domnule Grieves?"

– Fiecare cu ale lui, rânji Bill. După bătrânul cuirasat pe care l-au trimis să te înlocuiască, este mult mai plăcută ochiului, iar eu sunt destul de matur să depistez o persoană pusă pe căpătuială. Nu-ți face griji, am să mă țin departe de ghearele ei -mai ales în afara programului. Ross a venit cu afaceri, sau într-o vizită de plăcere?

– Deocamdată afaceri, pe urmă plăcere. Trebuie să cinăm cu fratele lui, astă-seară.

– Nu știam că a venit. Cât stă?

– Este aici de trei săptămâni. A stat vreo zece zile la noi, apoi s-a mutat în oraș. Erau multe lucruri pe care ar fi dorit să le afle, dar prea puține despre care putea întreba fără teama de se da în vileag. Credeam că v-ați văzut.

– N-avea rost să mă caute. Ne-am întâlnit doar de câteva ori. Ridică paharul și bău. Ai anunțat-o pe Lou că se întoarce?

Julia rămase locului, cu ochii pe lichidul din ceașcă. Simți o furnicătură ciudată la ceafă, avu senzația că însăși curgerea timpului fusese suspendată. Îi trebui toată puterea pentru a ascunde efectele acelei simple întrebări.

– Lou?

– Ei bine, nu cred că au trecut două luni de când v-am prezentat, când ai trecut pe la birou. Ați plecat împreună. M-am gândit că s-ar fi putut s-o anunți. O privea puțin ciudat. Ai devenit palidă. Nu te simți bine?

– Da. Glasul ei părea să vină de departe. Bill, în ce zi am fost la birou, mai ții minte?

– Data? Se încruntă. Nu-mi… Ah, stai puțin. Să vedem… douăzeci și cinci septembrie. De ce?

Pe douăzeci și cinci. Julia inspiră adânc. Deci, fusese la Londra în ziua accidentului și petrecuse o vreme în compania fostei logodnice a lui David. O clipă, avu senzația că se află în gura unui tunel lung și întunecat. Ceva venea spre ea din direcția opusă, iar ea nu voia să vadă.

– Doar că… am pierdut ceva cam pe atunci, spuse ea cu efort. Mă întrebam dacă nu cumva o fi rămas la Lou. Slabă scuză, dar nu găsise nimic mai plauzibil. Ai adresa ei?

Expresia lui Bill suferise o schimbare subtilă.

– Da, stă în Kensington. Dar nu cred că este acasă, acum. De ce nu-i dai un telefon?

– Bună idee, admise ea și-l urmări cum își scoate agenda și mâzgălește un număr de telefon pe o bucățică de hârtie. Poți să adaugi și adresa, insistă ea cu gâtlejul uscat. Dacă nu dau de ea până mâine după-amiază, pot să-i scriu.

– Cred că da. Bill găsea întreaga afacere nițel cam încâlcită, dar își înfrână orice comentariu până ce-i înmână bilețelul. Sunt sigur că te-ar fi sunat până acum, dacă găsea ce-ți lipsește.

– Probabil că ai dreptate.

Totuși, merită să încerc. Julia strânse biletul în pumn, zâmbind forțat. Ai mai văzut-o, în ultima vreme?

– Săptămâna trecută. Îi întâlni privirea și ridică ușor din umeri. Înțeleg ce vrei să spui. Ar trebui să fiu mai precaut, după ce i-a făcut lui Dave. Știu cum este și ce urmărește, dar asta nu mă deranjează. Ironia este că mă folosesc de ea pentru a uita că Ross mi te-a suflat.

– Cum ai cunoscut-o? vru Julia să afle.

– Am dat peste ea acum vreo patru luni, la birouri. Întreba de Dave și părea sincer îndurerată de felul cum îl tratase. Pe urmă, m-am trezit că luam masa împreună.

– Pricep. Julia se întrebă dacă să-i spună că Lou luase legătura cu David, dar asta era treaba lui. Ea avea destule pe cap. Trebuie să plec, se scuză. Mi-a părut tare bine să te văd, Bill.

Ochii lui reflectau din nou perplexitate.

– Ce înseamnă asta? întrebă el brusc. Ce s-a petrecut atunci între tine și Lou?

– Asta trebuie să descopăr, răspunse ea, cu un glas ezitant. Întreab-o pe ea, când o s-o vezi. Pa, Bill.

Ajunse la ușă înainte ca el poată plăti nota. Un taxi tocmai își lăsa pasagerul. Julia alergă și sări înăuntru puțin înaintea altui client. Netezind bilețelul, îi spuse șoferului adresa, se așeză mai comod și privi numărul de telefon mâzgălit de Bill. Nu era nici o greșeală, era convinsă. Era același număr cu cel pe care-l descoperise în buzunarul lui Ross. Cel pe care-l aruncase el.

De ce? Fiindcă nu mai avea nevoie să formeze acel număr, sau fiindcă îl știa atât de bine încât nu mai avea nevoie de notiță? Trebuia să afle adevărul.

Adresa era lângă strada Church. Julia plăti cursa și își continuă drumul pe jos. Casele erau bine întreținute, în majoritate făcute ca apartamente. Acum, trecea pe lângă numărul 63 și calculă că 137 trebuia să fie cam în dreptul curbei din depărtare. În câteva clipe, avea să ajungă față în față cu femeia care ar fi putut să-i dezlege tot misterul amneziei. Pașii ei se răriră. Dacă nu cumva, cum spusese Bill, Lou era plecată de acasă. Ce-i rămânea de făcut, în cazul acesta? Va suporta să se întoarcă la întâlnirea cu Ross fără să fi aflat nimic? Nu, își zise, era imposibil. Dacă era plecată, o va aștepta, indiferent cât de mult. Într-un fel sau altul…

Mâna ei căută și se încleștă pe grilajul care mărginea trotuarul. Pe treptele unei case situate cam la jumătatea străzii apăruse un bărbat. Se opri să strivească sub călcâi mucul unei țigări, traversă strada și deschise portiera unei limuzine de culoare verde-închis, parcată la bordură. Zgomotul motorului părea să vină din depărtări necuprinse. Julia văzu mașina cum demara și se îndepărta. Simți că pereții unui tunel se prăbușesc asupră-i și se pierdu în caleidoscopul amintirilor regăsite.

Capitolul 8

Trei luni, își spuse Julia, coborând din taxi în fața clădirii familiare. Părea să nu fi trecut atâta vreme din ziua când Ross pătrunsese în biroul de la etajul întâi și-i schimbase viața. Buzele ei se strânseră. Căsătoria însemnase mai mult decât își închipuise ea, dar n-ar fi renunțat la nici un moment – inclusiv ciondănelile. Atât avea de spus celor care-i aruncaseră tot felul de zicale, în cele câteva zile dinaintea nunții.

Sue Raynor se afla încă la recepție și se arătase bucuroasă s-o revadă. Pătrunsese prin ușile batante, încercând să nu facă zgomot, se furișase până la pupitrul ocupat de Sue și-și sprijinise coatele de ghișeu, râzând de expresia apărută pe figura celeilalte.

– Salut.

– Julia! Surpriza inițială fusese înlocuită de plăcere și apoi de o privire evaluatoare. Arăți splendid! Culoarea aia este naturală?

– Se datorează aerului de mare și soarelui. Ceva ce voi, sărmanii orășeni, nu prea aveți de unde cunoaște.

– Nu părea să te deranjeze viața la oraș, înainte să apară bărbatul ăla al tău. Cum o mai duce minunata bestie?

– Bine, răspunsese ea, râzând. Am să-i comunic ce ai spus.

– Nu mă ajută cu nimic. Câtă vreme rămâi în oraș?

– Numai astăzi. M-am gândit să împușc doi iepuri, să trec prin magazine și să-mi vizitez vechii prieteni. Bill e aici?

– Este, se strâmbase Sue, dar nu cred că-l putem întrerupe deocamdată. E ocupat cu prietena lui.

– Prietena?

-Succesoarea ta. Nici mai mult nici mai puțin decât o femeie măritată.

– Ah, renunță. Bill n-ar…

– Nu zău? Ei bine, l-ai cunoscut mai bine decât oricare dintre noi. Avea o expresie amabilă când întinsese mâna spre interfon. Am să-l anunț că ești aici.

– Cred că n-o să fie necesar, spusese Julia, observând că ușa din spate se deschidea. Tocmai iese.

Peste o clipă, se întrebase dacă momentana tulburare apărută pe figura fostului șef fusese doar o impresie.

– Asta-i o surpriză, declarase el, cu un zâmbet larg. Dar foarte plăcută. Ești singură?

– Da, aprobase ea, de astă dată fiind sigură că răspunsul determinase o vizibilă ușurare. Ross îți transmite cele bune.

– Deci, ești soția lui Ross Mannering. Însoțitoarea lui Bill se apropiase, studiind-o pe Julia. Tonul era destul de plăcut, dar zâmbetul avea o tentă ironică. Întotdeauna am considerat că Ross are gust. Nu faci prezentările, Bill?

Cel vizat părea să nu fie în apele lui.

– Julia, dă-mi voie să ți-o prezint pe Lou Roxford.

– Este clar că nu mai trebuie să adaugi nimic, spusese femeia, urmărind amuzată chipul Juliei. Da, sunt acea Lou, fosta prietenă a lui David. El este tot în Orient?

– Da. Deci, aceasta era femeia din cauza căreia David părăsise țara. Având-o în fața ochilor, Julia înțelegea de ce bărbții ar fi fost gata de orice ca să n-o piardă. Era una dintre cele mai atrăgătoare femei pe care le văzuse în viața ei, brunetă, plină de viață și capabilă să acapareze toate privirile. Nu era mult mai în vârstă, dar afișa un echilibru interior și o siguranță de sine la care Julia n-ar fi putut aspira vreodată. Cred că este pe cale să primească un concediu.

– Zău? Era greu de spus dacă interesul era real sau doar formal. Probabil că a avut un an interesant.

– Ce spuneți despre o cafea? intervenise Bill, în liniștea care se așternuse. Sue, ai putea…

– Nu stau, replicase Julia în grabă. Totuși, îți mulțumesc. Trebuie să prind cursa de cinci și un sfert. Am trecut numai să vă văd. De fapt -privise spre ceasul de perete -ar trebui s-o iau din loc dacă nu vreau să întârzii.

– Stația Victoria? Lou își punea mănușile. Merg în aceeași direcție. Pot să te conduc. Privise peste umăr spre Bill, zâmbindu-i ciudat. Atunci, ne vedem peste două săptămâni. Am să-ți trimit o vedere.

– Mulțumesc. Ochii lui se îndreptaseră spre Julia. Părea nițel tulburat. Data viitoare, încearcă să ne faci o vizită mai lungă, bine?

– Așa va fi, promisese ea. La revedere, Bill. Mi-a făcut plăcere să te văd, chiar și așa, pe fugă.

Îi zâmbise lui Sue care părea să nu înțeleagă nimic și o urmse pe Lou.

Mașina celeilalte era parcată pe un loc cu plată, imediat după colț, un Triumph 2000 aproape nou. Depășise timpul cu aproape 10 minute.

– Aruncă-ți lucrurile în spate și hai s-o ștergem înainte să apară vreun agent de circulație, o îndemnase Lou, deschizând portierele. Mai am două ore ca să ajung la Gatwick și, ținând seama de aglomerație, abia voi avea timp.

– Pleci în vacanță? întrebase Julia, după ce porniseră.

– Nu, cu afaceri. Mă duc să inspectez posibilele noi stațiuni, în vedera sezonului care urmează. O schimbare binevenită, după ce i-am tot trimis pe alții.

– Ah, înțeleg. Lucrezi la o agenție de turism?

– Într-adevăr. Agera brunetă se întorsese spre Julia. Și ce ți-a povestit Ross despre mine?

– Nu prea multe. Doar că ai fost logodnica lui David, dar te-ai hotărât să te măriți cu altcineva.

– Se poate spune și așa. Lou apăsase pe accelerator și depășise un taxi, ignorând gesturile de protest ale șoferului. David e soi bun, dar este plicticos. N-ar fi trebuit să mă încurc cu el.

– Atunci, de ce ai făcut-o?

– Ah, din diverse motive. Treceam printr-o pasă proastă, când l-am cunoscut. Nu-mi plăcea slujba pe care o aveam și am crezut că o căsătorie mi-ar fi deschis perspective mai bune. Ridicase din umeri. Lucru valabil dacă ar fi fost bărbatul potrivit, numai că David nu era și nici cel pentru care l-am părăsit.

– Și Bill? Întrebarea țâșnise înainte ca Julia s-o poată reține, iar pe fața celeilalte apăruse un surâs.

– Mă gândeam eu că asta te-ar putea deranja. Neplăcut, nu-i așa, când îți pierzi influența?

– Nu sunt sigură; ce vrei să spui?

– Ba cred că știi. Te-ai luptat cu tine însăți dacă să te oprești să-l vezi pe Bill sau nu, dar n-ai rezistat dorinței de a vedea cum o duce fără tine. Când m-ai găsit acolo, ți-a căzut fața. Din cauza asta n-ai mai vrut să rămâi.

– Ridicol! ripostase Julia. Trebuie să prind un tren.

– Ai legături destul de dese. Puteai să-l iei pe următorul. Lou n-avea de gând s-o lase baltă. Nu-ți face griji, știu exact ce simți. Și eu am trecut prin asta. Majoritatea oamenilor a pățit-o, deși nu vrea să recunoască. Se poate spune că Ross este un exemplu.

– Ross?

– Ei bine, dacă ceva nu merge, încerci să-ți minimizezi pierderile, dar nu și Ross. Refuzul de a-i admite divorțul a fost un soi de răzbunare, cu toate că probabil i-a regretat moartea. Probabil că tăcerea Juliei o făcuse pe cealaltă să-i arunce o privire și să continue: trebuie să fi aflat despre Enid? Doar nu ți-a ascuns… Se întrerupsese. E clar că a făcut-o. Am scăpat un porumbel. Scuze.

Julia simțise cum i se încleștează dureros pumnii. O cuprinsese un soi de amorțeală. Ross mai fusese căsătorit. Ea era soția numărul doi. De ce nu-i spusese? De ce?

Ajunseseră la gară, iar Lou oprise mașina.

– Uite ce-i, spusese ea, îmi pare cu adevărat rău. În general, sunt puține lucruri pe care nu le-aș face, dar nu mi-a trecut prin minte că…

– Nu-i nimic. Julia coborâse și acceptase pachetele pe care i le întindea Lou. Apoi, pusese întrebarea al cărei răspuns îl cunoștea deja. De unde știi despre Enid?

– De unde crezi? răspunsese cealaltă, ridicând din umeri ușor defensiv.

Nu mai insistase. N-ar fi putut răbda și restul. O auzise pe Lou strigând-o, dar continuase să meargă, convinsă că cealaltă n-avea cum să lase mașina acolo și s-o urmeze. Ross și Enid. Ross și Lou. Oare câte mai fuseseră?

Când îl cunoscuse, pricepuse că n-avea de-a face cu un călugăr. Nici n-ar fi fost cazul, pentru un bărbat în floarea vârstei. Dar avusese o soție despre care nu suflase un cuvânt, plus o amantă care fusese logodită cu propriul lui frate – era inadmisibil! Înghițise nodul din gât. Nu exista nici o îndoială că la un anumit moment fusese încurcat cu Lou. Altfel, cum ar fi putut ea să știe atâtea amănunte despre viața lui? Dar când? se întrebase ea și pricepuse dintr-o dată că se petrecuse pe vremea când Lou era încă logodită cu David. O condamna cu atâta hotărâre nu fiindcă îl părăsise pe David, ci fiindcă-i rănise propriul orgoliu masculin.

Simțea că-i plesnește capul. Avusese încredere în Ross, i se dăruise cu totul. Acum, în câteva clipe, tot universul ei fusese zdruncinat. Ce-i rămânea de făcut?

***

Când Julia ieșise din gară, la șase și jumătate, Ross o aștepta în mașină. Văzând-o, coborâse și venise să-i ia pachetele din mâini, sărutând-o pe frunte.

– Ai avut o zi bună?

– Da. Îl urmase la mașină și se așezase pe locul de lângă șofer, așteptând ca el să pună pachetele în portbagaj. Pe drum, în tren, abia așteptase clipa când va reuși să-i arunce-n față întreaga poveste, ca să-i vadă reacția; numai că acea dorință se estompase progresiv, fiind înlocuită de o senzație de toropeală. Parcă ar fi fost somnambulă, mergând cu ochii deschiși, văzând tot dar nefiind impresionată de nimic.

Ross se întorsese la volan și o privise cercetător.

– Pari epuizată. Dacă ăsta-i efectul Londrei asupra ta, ar fi bine să-ți faci cumpărăturile aici, de acum înainte. Ai trecut pe la birou?

– Da. Își sprijinise capul pe tetieră și închisese pleoapele. Te superi dacă nu vorbim acum? Mă doare capul.

– Nu, sigur că nu. Odihnește-te.

Ajunseseră repede acasă. Julia se prefăcuse adormită. Îi era mai ușor așa. Înăuntru, își scosese haina și o aruncase pe măsuța telefonului și se dusese la bucătărie. Tocmai umplea filtrul de cafea la robinet, când Ross o urmase.

– Vrei să mergi sus? întrebase el, iar ea aprobase din cap, fără să se întoarcă. Îi putea simți privirea sfredelitoare. Apoi îl auzise adăugând: vrei s-o sun pe Peggy, s-o anunț că nu te simți bine?

– Peggy? Strânsese robinetul. Uitase complet de petrecerea de la familia Ashley. Se gândi la seara care îi stătea înainte și la imposibilitatea de a se purta normal față de Ross.

Nu era în stare să rămână singură cu el. Imposibil!

– Nu, n-o face, replicase ea. Am să iau niște aspirină și am să fac un duș. Pe la ce oră plecăm?

– La opt ar fi perfect. Îți convine?

– Ți-am spus că da! se lăsase ea pradă iritării.

– Foarte bine. Ross își păstrase cumpătul. Am să-ți duc lucrurile sus. Nu te deranja să-mi faci cafea. Am băut în oraș, înainte de sosirea trenului.

În cazul ăsta, Julia renunțase și ea. Oricum, pregătirea cafelei fusese un automatism. Încercase să-și facă ceva de lucru. Urcase la etaj, în dormitor, luase prima rochie care-i căzuse în mână și alesese o pereche de pantofi potriviți. Îl auzea pe Ross în baie, făcând duș. În zece minute avea să termine. Niciodată nu stătea mai mult. Adoptaseră obiceiul ca el să intre primul, fiindcă la ea dura mult mai mult. Astfel, evitau motivele de enervare.

Picioarele îi tremurau și se așezase pe scăunelul de la măsuța de toaletă. Ce-i rămânea de făcut? Putea continua să trăiască împreună cu Ross, știind ceea ce tocmai aflase despre trecutul lui? Da sau nu? Să-l confrunte, sau să tacă mâlc, încercând să uite? Își cuprinsese obrajii în palme și privise spre străina palidă din oglindă. Să uite? Ce bine ar fi fost dacă nu afla nimic!

Când porniseră spre oraș, era deja întuneric și suficient de frig încât să dea drumul la încălzire. Mergeau de câteva minute, când Ross vorbise pe un ton lejer:

– Ce mai face Bill? Presupun că l-ai văzut?

– Da, răspunsese ea. E bine.

– Ai zăbovit mai mult?

– Nu, câteva minute.

– Ah? se arătase el surprins. Aș fi crezut că…

– Vrei să renunți? Cuvintele fuseseră aprige și pripite. L-am văzut pe Bill vreme de câteva minute. Atâta tot!

Maxilarele lui se încleștaseră.

– Și asta a fost de-ajuns! De când te-ai întors, te porți ca un urs chinuit de dureri de dinți. Prea bine, poate că fac prea multe presupuneri, dar pentru numele lui Dumnezeu revino-ți. Acum!

Fuseseră ultimele vorbe schimbate înainte de a ajunge la reședința familiei Ashley. Pe prag, Ross o prinsese de braț și-i spusese amenințător:

– Dacă o să continui cu atitudinea asta în fața oamenilor ăstora, am să-ți dau motive să te plângi. E o promisiune.

Privise spre trăsăturile lui puternice, luminate de becul de la intrare și simțise ură.

– Nici o grijă. N-am să fac de rușine pe nici unul dintre noi.

Petrecerea era deja în toi. Peggy îi întâmpinase din ușa bucătăriei, ademenindu-i cu niște boluri pline cu arahide.

– Hainele în dormitorul din spate, gătitul la oglinda din hol. Nu tu, Ross. Vino să-mi dai o mână de ajutor. Nu dau de Mike.

Julia urcase scările fără să privească spre Ross, își lăsase pardesiul pe divanul din dormitor, lângă un maldăr de alte haine și revenise în partea din față a casei. Deja erau alte trei femei care se rujau în fața oglinzii, una cunoscută și două străine. Se făcuseră prezentările, se schimbaseră câteva replici, se pudraseră nasuri, apoi celelalte coborâseră, iar Julia le urmase după ce-și trecuse o mână prin păr și-și aranjase veșmintele.

Lester Connelly trândăvea lângă piciorul scării, iar expresia lui plictisită se înviora vizibil la vederea ei.

– Mireasa singurică? Binevenită schimbare. Ești încântătoare în seara asta.

– Mulțumesc. Julia îi luase brațul și-i spusese pe ton degajat: vrei să-mi faci rost de un pahar?

În decursul următoarelor câteva ore, Julia observase mai multe tentative ale lui Peggy de a o scăpa de Lester, dar respectivul era mult prea încântat de cucerirea făcută pentru a se lăsa ademenit. Julia nu-l încurajase, dar nici nu-l respinsese. După figura lui Ross, mesajul fusese înțeles. Nu exprima gelozie, își spusese ea. Doar orgoliu blestemat. Ei bine, n-avea decât să sufere.

Nu-și mai amintea nimic despre subiectul discuției cu Lester. Oricum, la miezul nopții, el nu dădea semne de oboseală. Julia se sprijinea de perete, lângă cămin, când răsunaseră bătăile pendulei din hol, iar Lester ținea o mână pe tablia șemineului, alături.

– Este douăsprezece, spusese el, ridicând sugestiv din sprâncene. Vremea la care toate zânele bune se fac nevăzute, nu-i așa?

– Chiar așa. Ross apăruse în spatele lui, cu o figură stăpânită. Haina Juliei era pe brațul lui. La fel o să facă și cea de față. Expresia din ochii lui era periculoasă. Vino să le spui noapte bună lui Peggy și lui Mike, înainte de plecare.

– Ah, stai puțin, omule. Nu strica distracția. Noaptea abia a început. Lester pusese o mână pe brațul lui Ross, ca de la bărbat la bărbat. Vezi bine că nu-i vine să plece.

– Ia, mâna, replicase Ross, fără să ridice glasul, sau o să-ți pară rău. Mâna celuilalt se retrăsese în pripă.

Ea se dezlipise de perete, conștientă de privirile celor din jur, îi zâmbise lui Lester și pornise înaintea lui Ross spre hol, unde Peggy și Mike se întrețineau cu un grup de oaspeți.

Afară era ceață. Pe capota mașinii se formase condens. Traversaseră în tăcere orașul și ajunseseră aproape de intersecție, când Ross răbufnise:

– Dacă mai faci asta vreodată, ai să regreți.

– Ce? voise ea să știe. Să discut cu alt bărbat?

– Nu face pe deșteapta, strânse el din buze. Ai încurajat un bărbat care nici măcar nu-ți place, doar ca să te răzbuni pe mine. Numești asta o atitudine matură?

– Nu, replicase ea plat. Nu-i spun în nici un fel. Pur și simplu, am stat de vorbă.

– Izolați într-un colț, vreme de trei ceasuri. Și despre ce ați vorbit -despre afaceri în derulare? Schimbase în viteza a treia. Pun pariu că nu i-ai pomenit despre durerea de cap. Nu, asemenea mostră de conversație este rezervată pentru soț! Ei bine, dacă aveai de gând să reiei tema, renunță! N-am nici un chef să-ți arăt compasiune!

Julia nu făcuse nici o mișcare. Simțea o palpitație dureroasă în spatele ochilor, de parcă toate nenorocirile s-ar fi revărsat asupră-i, sufocând-o.

Aceste ultime luni nu fuseseră decât o bătaie de joc. Ross n-o iubea. Nu așa cum ar fi dorit, nu la aceeași intensitate cu care-l iubea ea. O prefăcătorie -totuși, în ignoranța ei, fusese fericită.

Încetineau înaintea curbei de la Marlow. Atmosfera era înăbușitoare. Fără să privească, întinsese mâna să coboare geamul, simțise că portiera cedează și-l strigase pe Ross. Ultima imagine pe

care și-o amintea era mâna lui care încerca s-o prindă, în scrâșnetul frânelor…

– Iertați-mă, domnișoară, închidem în cinci minute, spunea vocea, iar Julia clipi surprinsă spre silueta în uniformă din fața ei.

– Poftim?

– Închidem, domnișoară. În câteva minute. Va trebui să plecați. Era un ton de scuză. Respectăm programul de iarnă, știți.

Se lăsa întunericul; luminatul stradal fusese deja pornit. Probabil că se afla în parc de mai bine de o oră, înțelese ea. Deveni conștientă de umezeala pătrunzătoare a aerului și de mâinile aproape înghețate.

– Vă simțiți bine, domnișoară? Paznicul o privea curios, iar ea făcu un efort de a se aduna.

– Da. Foarte bine, mulțumesc. Se ridică în picioare și reuși să-i zâmbească bărbatului. Mă tem că visam cu ochii deschiși. Nu-mi dădusem seama că s-a făcut atât de târziu.

Îndreptându-se spre cea mai apropiată ieșire, îi simțea privirile în ceafă, așa că încercă să pară cât mai hotărâtă, ca cineva care are o destinație precisă. Nu că ar fi existat vreun dubiu, desigur. Nu-i rămăsese decât varianta hotelului.

Hotelul și Ross, despre care știa acum că se întâlnise cu Lou. "Vrei să împuști doi iepuri?" îl întrebase ea ceva mai devreme. Probabil că era aproape să-și atingă ținta. Sau nu? Imposibil ca astăzi să fi fost prima oară când o revedea pe Lou, după ce aceasta își părăsise soțul. Se mai întâlniseră măcar o dată, când ea îi dăduse numărul de telefon din Kensington. Cel puțin încă o dată.

Destul de ciudat, nu se simțea în pericol de a-l pierde complet. Poate că o găsea pe Lou irezistibilă, dar nu era suficient de nebun să

se dea pe mâna cuiva care-l mai dezamăgise o dată. Era chiar gata să accepte că își iubea soția în felul lui. Numai că, ea nu dorea să-l împartă cu altcineva.

Deci, ce alternative avea? Să-și piardă din nou memoria? Să încerce iar cu disperare s-o ia de la capăt? Se strâmbă. Nu, asta n-avea să se mai întâmple. Imposibil. Julia de acum patru-cinci săptămâni era cu totul altă persoană. Va înfrunta situația. Dar ce soluție va alege? Separarea? Divorțul? Încercă să-și imagineze viața fără el și simți un nod în gât. Prea bine, atunci un ultimatum? Să-i ceară să aleagă. Probabil că ar fi câștigat, dar cum ar fi evoluat apoi mariajul lor?

Când ajunse la hotel, întunericul se lăsase. Ross vorbea la telefon. Ridică ochii spre ea și spuse în receptor:

– Lasă, nu mai e nevoie. Apoi îl puse în furcă.

– Pe unde naiba ai umblat? întrebă el. Tocmai încercam să dau de Bill, să văd dacă nu cumva ești acolo.

– Nu l-ai fi găsit. Niciodată nu stă până târziu vinerea.

– Nici măcar atunci când are un motiv serios?

Bărbia ei se ridică provocator.

– Ce vrei să spui cu asta?

Înainte de a răspunde, el o studie printre pleoapele strânse pe jumătate, apoi ridică din umeri, își trecu o mână prin păr și se ridică în picioare.

– N-are importanță. Eram îngrijorat. Ce s-a întâmplat?

– Nimic, se repezi ea să nege. M-am plimbat și am uitat de ceas.

– Magazinele s-au închis cu mai bine de o oră în urmă.

– Nu toate. Și mai sunt și alte lucruri interesante.

Trecu pe lângă el și își lăsă geanta pe un scaun. Doar nu trebuie să-ți dau socoteală pentru fiecare minut.

– Dacă nu vrei, nu te obligă nimeni. O privea prin oglindă, ușor încruntat. Păstrează-ți secretele. Ar cam trebui să te pregătești. Avem întâlnire cu David la șapte și un sfert.

Amândoi aveau să-și păstreze secretele, își spuse ea, justificându-și pornirea împotriva lui. Deocamdată, cel puțin. Avea tupeul s-o acuze că-și petrecuse toată vremea cu Bill. Tocmai el! Observându-i reflexia în oglindă, îi venea greu să împace noutățile abia aflate cu ceea ce știa dinainte despre el. Nu o dată, ci de două ori o făcuse să-l considere un om integru. Oare cât puteau fi de oarbe femeile în fața bărbaților care le stârneau sentimentele? Absolut și complet oarbe!

Rochia pe care o luase pentru seară era simplă, mulată pe corp, cu mâneci evazate. Se potrivea cumva cu dispoziția în care se afla. Când să iasă din baie, Ross o anunță prin ușă că se duce la bar și că o va aștepta acolo. La șapte și zece, Julia își luă poșeta și haina și părăsi încăperea. Pentru moment, toate emoțiile i se epuizaseră, socotind că senzația asta de vid interior era binevenită. Trebuia să treacă o seară lungă înainte de a avea vreme să se gândească a deciziile privind viitorul. Orice se va întâmpla, David nu trebuia amestecat.

Acesta apăruse deja când ea ajunse la bar. Ambii bărbați se ridicară în picioare întâmpinând-o, dar numai figura celui tânăr păru să se lumineze.

– Mă bucur să te revăd, Julia.

– Și eu. Dintr-un impuls de moment, se aplecă înainte și-l sărută pe obraz. Imediat apoi, își regretă gestul. Dacă David continua să aibă

sentimente pentru ea, iar lucrul părea pe deplin posibil, atunci orice aparentă încurajare ar fi fost incorectă față de el. Un salut și un bun-rămas împreunate, zâmbi ea, dând o tentă glumeață situației. Măcar ai să lași în urmă iarna.

– Într-adevăr. Nu pot să pretind că-mi place frigul. Afișa o veselie impusă. Un martini, Julia?

– Te rog. În vreme ce lua loc, surprinse privirea sardonică a lui Ross și își feri ochii. Nu putea fi sigură ce-i trecea lui prin minte și nici nu era convinsă că și-ar fi dorit să știe. Dacă voia ca seara să treacă fără evenimente, atunci trebuia să-și găsească alte subiecte de interes, să discute lucruri care să-i absoarbă integral atenția.

– Te-ai mai gândit la transferul acela pe platformele din Marea Nordului? întrebă ea, ca să alunge tăcerea stânjenitoare. Munca de acolo ar fi diferită?

– Nu atât de mult pe cât ai putea să crezi, răspunse David. Adică, voi fi tot departe de lumea civilizată, restricționat la distracțiile pe care le poate oferi o platformă. Pe de altă parte…

– Întrebase despre muncă, îl întrerupse fratele, pe un ton ușor ironic. Chestia aia pentru care ești plătit.

– Ah, aia. David îi adresă un zâmbet și se întoarse spre Julia. Sper că nu te omori să auzi povești despre extracția petrolului, nu-i așa?

– Ba da, replică ea decisă, mă interesează. N-ai atins niciodată subiectul. De exemplu, cum se stabilește unde să înceapă prospectarea?

Ross își ridică paharul și se sprijini pe spătar. Zâmbea, dar în ochii lui nu se citea pic de amuzament.

– Este petrecerea ta, Dave.

Petrolul, obținerea lui, rafinarea și utilizarea fură subiectele cu care le trecu vremea la bar, în taxi, spre Villa Dei Cesari, pe Grosvenor Road, și în timpul primului fel de mâncare servit la cină. Julia era deja complet amețită de termeni și detalii pe care aproape sigur n-avea să le folosească vreodată. Se simți ușurată când David o invită la dans.

– Mă bucur că ai acceptat invitația, îi șopti el, după ce ajunseseră pe ring.

Îl privi ferm, în ochi.

– N-aveam nici un motiv să refuz.

– Știi bine că exista un asemenea motiv. Mâna care îi atingea spatele păru să se crispeze. Din punctul meu de vedere, Julia, lucrurile nu s-au schimbat deloc. Din cauza asta plec marți. Fug din nou, s-ar putea spune.

Nu știa cum să-i răspundă. Probabil că ar fi ezitat chiar dacă nu era măritată. David era… David. Băiat bun, dar… Pulsul i se acceleră. Lou! Lou! Toate se învârteu în jurul ei! Aruncă o privire spre masă, unde Ross rămăsese de unul singur, jucându-se gânditor cu paharul. Oare tot la ea îi stătea mintea? Își dorea să fie cu Lou? De acum înainte, întrebările astea aveau s-o chinuie mereu.

– N-ai nimic de câștigat fugind, spuse ea. Până la urmă, n-ai cum să eviți ceea ce trebuie să se întâmple. Reuși să pună întrebarea care o frământa. Ai văzut-o pe Lou?

– Da. Expresia i se schimbă. Da, ne-am întâlnit.

– Și?

– Și nimic, scutură el din cap. Cinstit, m-a lăsat rece. Nu-mi dau seama ce am văzut la ea. Îi surprinse privirea fugitivă și recunoscu

spășit: ei bine, da, încă are darul de a-mi accelera pulsul. Oricare bărbat ar păți la fel. Dar nu mă mai preocupă. Chiar dacă ne-am fi căsătorit, n-aș fi reușit s-o păstrez. Are nevoie de cineva la fel de dur ca și ea.

De exemplu, Ross. Dar nici el n-o păstrase. Oare asta îi rămânea de sperat: ca Lou să se satureîncă o dată de acea relație?

– Ce vei face acum, că Richard s-a întors? întrebă Ross, după ce reveniră la masă. Apartamentul are un singur dormitor, nu-i așa?

– Da, însă pot să dorm pe canapea, chiar dacă asta o să-i stânjenească viața amoroasă, cum a avut grijă să-mi atragă atenția. Îi place să-mi demonstreze ce sacrificii face. Aruncă o privire spre ferestrele care dădeau spre Tamisa. Mi-e greu să-mi închipui că peste o săptămână o să fiu la trei mii de kilometri de aici. Întotdeauna am senzația asta când călătoresc -cel puțin, când plec cu avionul. M-ar atrage mai mult un drum lent, cu vaporul, chiar până în China.

– Te-ai născut cu o sută de ani prea târziu, zâmbi Ross. În vremurile noastre, adaptabilitatea la schimbări rapide este cheia succesului.

– Ah, cine știe? Poate că până la urmă, voi găsi și traseul spre un loc care să-mi convină. David vorbise degajat. Un lucru rămâne clar, n-o să fie acolo.

În cele din urmă, seara se încheie. Spunându-i noapte bună lui David, Julia se înfrână cu greu să-l invite să-și petreacă ultimele zile la ei. Ar fi fost doar o amânare a inevitabilului. În taxi, Ross nu se arătă prea vorbăreț, dar atitudinea lui i se păru neliniștitoare.

– Un păhărel înainte de culcare? întrebă el în hol și continuă după stângaciul ei refuz: ei bine, eu am să mă răsfăț.

Conturul maxilarului părea dăltuit în piatră. Ne vedem sus.

Când apăru în cameră, după vreo cincisprezece minute, Julia era deja în pat, cu lumina de pe noptieră stinsă, cu pătura trasă până sub bărbie și cu ochii închiși. Înainte de a închide ușa, el rămase în prag parcă o eternitate. Apoi îl auzi ducându-se spre măsuța de toaletă și golindu-și buzunarele de chei și de mărunțiș. Se auzi protestul scârțâit al scaunului de alături, bufnitura dublă a pantofilor căzuți pe covor și zgomotele specifice spălatului pe dinți.

Apoi el reveni în dormitor și stinse lumina. Julia simți cum cedează salteaua sub greutatea lui.

– Nu dormi, spuse el, așa că încetează cu prefăcătoria.

– Sunt obosită. Rămase uimită de cât de egal îi sunase glasul. A fost o zi lungă.

– Mi-am dat seama. Îi simțea privirea, deși pe întuneric ar fi fost imposibil să-i discearnă expresia. Ai de gând să-mi spui unde ai fost după-amiază?

– Dar am făcut-o deja. M-am…

– Te-ai plimbat. Da, știu. Pe unde?

– La întâmplare. Reuși să detecteze un tremur slab în propria voce, dar nu era convinsă că-l observase și el. M-am gândit la… o mulțime de lucruri.

– Zău? Tonul lui suferise o modificare aproape imperceptibilă. La ce?

– La noi. Oare cine spusese că o jumătate de adevăr este preferabilă întregului -sau era invers? Am încercat s-o trec cu vederea pe Enid, dar n-am avut succes, Ross. Știu că este o prostie, dar nu mă pot abține. Se pare că totuși contează. Îmi pare rău.

Trecură mai multe minute, înainte ca el să răspundă.

– E mai mult de o săptămână de când ți-am povestit despre ea. N-aș fi zis că subiectul te-a preocupat până acum.

– Ți-am spus că m-am străduit, șopti ea. Nu-ți poți închipui ce eforturi am făcut. Mi-e imposibil, atâta tot. De câte ori mă atingi, mintea îmi zboară la ea. Ai avut dreptate în privința mea, Ross. Nu sufăr să fiu a doua.

– Așa, dintr-o dată? Se auzi declicul întrerupătorului și ochii lui căprui părură s-o sfredelească. Ce crezi despre mine, că-s din fontă? De luni de zile te tratez ca pe un porțelan de Dresda, Julia. Al naibii să fiu dacă o s-o iau de la început! Orice ai spune, n-am să cred că în ultima săptămână te-ai prefăcut. M-ai dorit la fel de mult cât te doream și eu!

Cu inima bătând să-i sară din piept, ea spuse:

– Căsătoria nu înseamnă numai sex; credeam că suntem de acord. Dă-mi timp, Ross. Lasă-mă să mă lămuresc singură.

Pielea de pe pomeții lui părea întinsă la maximum.

– Nu sunt psihanalist, reluă el într-un târziu, dar dacă am aflat ceva despre voi femeile, este că în mare parte din timp nu știți ce doriți. Dacă aș accepta ceea ce-mi ceri, vei deduce că nu-mi prea pasă. Ridică o mână și-i prinse bărbia, obligând-o să-i suporte privirea. Nu merge, Julia. N-am să risc să pierd tot ce am câștigat până acum. Dacă dorești să te gândești la Enid, n-ai decât. Eu n-am s-o fac.

Julia închise ochii, în vreme ce buzele lui îi găsiră gura. În clipele acelea, nu dorea să se mai gândească la nimic.

Capitolul 9

Peggy sună luni dimineață.

– V-ați distrat bine? Voiam să vă dau telefon ieri, dar n-am mai reușit.

– Bine, mulțumesc, răspunse Julia automat. Ce altceva ar fi putut spune? David vă transmite salutări.

– Bravo lui. Să înțeleg că nu mai trece pe aici, înainte de plecare?

– Mă îndoiesc. Ne-am luat rămas-bun vineri seara. Încercă să blocheze amintirile legate de eveniment. Ross spunea că o să vă viziteze după program. Cred că vrea să discute ceva cu Mike.

– Crezi? După glas, era clar că Peggy zâmbea. Bărbatul tău chiar nu-ți spune nimic?

– Depinde, replică Julia, cu grijă.

– Ei bine, așa sunt toți. Cum rămâne cu întâlnirea noastră de marți? Dacă vrei, am să-i amintesc lui Ross.

– Bine. La ce oră?

– Ca de obicei… Ah, la dracu! Peggy părea să se scuze.

La opt este bine?

– Da… Își mușcă buza. O să fim doar noi patru?

– Păi, da. Urmă o scurtă pauză. De ce?

– Fără vreun motiv special. Abia aștept să ne vedem, Peggy. Mulțumesc de telefon.

Puse receptorul la loc, cu o senzație ambiguă, de ușurare și de regret. Discuția cu Peggy însemna normalitatea după care tânjea de atâta vreme, totuși stresul implicat aproape că depășea în importanță necesitatea. Normalitate! Îi reveni în memorie figura lui Ross și expresia rece, închisă în sine pe care o afișase în aceste ultime două zile. De vineri, nu mai făcuse nici o tentativă de a o atinge, îi dăduse de înțeles că orice apropiere ulterioară trebuia să vină la inițiativa ei. N-avea cum să-l condamne. Puțini bărbați sunt capabili să obțină plăcere dintr-o relație cu o femeie care nu răspunde în nici un fel, parcă ar fi de lemn.

Pentru a nu știu câta oară, Julia își dori să-și poată stăpâni emoțiile contradictorii.

Și alte femei fuseseră înșelate. Cum se descurcaseră? Oare îi lipsea tăria de caracter, sau doar puterea de a lupta pentru Ross? Măcar dacă ar fi avut cu cine să vorbească. Un confident căruia să-i poată împărtăși toată povestea.

Inima îi tresări dintr-o dată. Exista o asemenea persoanăm – doctorul Stewart. El cunoștea deja bună parte din cele petrecute. Putea afla și restul.

Îi fu ușor să găsească numărul de telefon al spitalului. Îl formă, încercând să îndepărteze senzația de nesiguranță. Trebuia să-și găsească un fel de supapă, altfel ar fi înnebunit. Cu pulsul accelerat,

ceru legătura cu doctorul Stewart și fu gata-gata să pună receptorul în furcă înainte de a-i auzi glasul cu inflexiuni familiare.

– Ce mai faci, doamnă Mannering?

– Eu… aș vrea să vin să vă văd, își spuse ea păsul. E posibil?

– Orice este posibil, răspunse el, fără să se arate surprins. Puteți veni acum?

Știuse că n-avea s-o dezamăgească. Acum sau niciodată, iar el pricepuse importanța cererii.

– În jumătate de oră ajung acolo.

Doamna Cooper o privi întrebătoare, când intră în bucătărie să caute cheile mașinii.

– Plecați? se interesă ea.

– Da. N-are rost să mă așteptați. Te rog, nu uita să umpli cu apă castronul lui Shan.

– N-am să uit. Înseamnă că în dimineața asta n-o să mai aibă parte de plimbare.

– Știu. Am să-l scot după-amiază. Ne vedem mâine, doamnă Cooper.

Nu-i trebuiră decât douăzeci de minute să ajungă la spital. Intrând, o întâmpină izul de dezinfectant. Infirmiera îi aruncă o privire lipsită de curiozitate, fără să se oprească din lustruirea pardoselei. Doctorul coborî din lift și-i veni în întâmpinare.

– Te-am văzut pe fereastră, explică el. Ne așteaptă o cafea în cabinetul asistentei. Îi observă ezitarea și zâmbi încurajator. Pentru moment, sora are alte treburi. N-o să fim întrerupți, dacă asta-ți stă pe suflet.

Nu așteptă răspuns, ci o conduse la lift și apăsă pe un buton.

Julia nu se simțea capabilă să-l privească în față, dar nu-și putea dezlipi ochii de pe imaginea reflectată de ușile metalice lucioase. Disperarea care o adusese până aici începea să lase loc nehotărârii. Doctorul era dispus s-o asculte, dar ce ajutor i-ar fi putut oferi? Nu avea nimic din punct de vedere medical, n-avea nici un rost să-i prescrie vreo doctorie. Și de unde să înceapă? Cum?

Cafeaua o ajută puțin. În biroul ordonat și primitor, cu ceașca de cafea fierbinte dinainte, lucrurile păreră dintr-o dată mai abordabile. Doctorul Stewart intră imediat în subiect.

– M-am întâlnit cu soțul dumitale săptămâna trecută. Judecând după aparențe, aș fi zis că mare parte dintre probleme s-au rezolvat, dar probabil că m-am înșelat.

Julia clipi, derutată.

– Ross a venit aici?

– Nu, ne-am întâlnit întâmplător. Un amic de-al meu își vinde casa și întâmplător eram acolo când Ross a venit s-o evalueze. Bineînțeles că m-am interesat de starea fostei mele paciente.

– Înțeleg. Își mușcă buza. Și ce a răspuns?

– A spus că ești sănătoasă și că te simți bine. Soțul tău este un bărbat cumpătat la vorbă, dar fiecare cuvânt este gândit -sau cel puțin asta a fost impresia mea. Se înșela atât de grav?

– Pe atunci, nu. Puse ceșcuța pe masă. V-ar surprinde să aflați că mi-am recăpătat memoria?

– Mai degrabă, sunt interesat. O studia cu agerime. Când?

– Acum trei zile. Făcu o pauză. Este destul de complicat.

– Nu chiar. Nu ești prima femeie deranjată în plan emoțional de faptul că soțul i-a ascuns unele lucruri.

Recunosc, bărbatul dumitale a greșit nevorbindu-ți despre prima soție, dar…

– Nu-i vorba despre asta, rectifică ea rapid. Apoi reluă, încercând să fie cinstită cu sine și cu doctorul: nu-i numai asta. Ross mi-a povestit despre Enid cu mai bine de o săptămână în urmă.

– Înainte de a-ți reveni memoria? Atunci… Se abținu. Continuă.

Odată ce începuse, restul veni de la sine. Îi povesti tot, începând cu vizita la birou, despre întâlnirea cu Lou și despre faptul că vineri îl surprinsese pe Ross plecând din apartamentul ei.

– Episodul Enid s-a petrecut cu mult timp în urmă, încheie ea. La fel și prima lui legătură cu această femeie. Ceea ce mă neliniștește și mi-e aproape imposibil de suportat, este prezentul.

– Este de înțeles. Doctorul își miji ochii. Ești convinsă că există încă o legătură între soțul dumitale și această femeie? N-ar fi posibil ca vizita lui să aibă alt motiv?

– Dacă așa stăteau lucrurile, n-ar fi găsit necesar să mintă în privința asta, nu-i așa? argumentă ea și se ridică în picioare, apropiindu-se de fereastră. Sunteți de părere că ar trebui să-l părăsesc?

– Nu, răspunse el liniștit. Cred că ar trebui să-l confruntați. Să-i dați șansa să se apere.

– Ce ar putea spune în apărarea lui? Ce argumente ar putea avea orice bărbat în situația asta? Se întoarse sfidător. Sau poate considerați că este admisibil ca un bărbat să aibă și nevastă și amantă?

– Fizic vorbind, nu i-ar face rău. Tonul continua să fie blând. Din punct de vedere moral, aș înclina spre condamnare.

Mânia ei dispăru la fel de rapid cum apăruse.

– Îmi pare rău, spuse ea îndurerată. N-ar fi trebuit să vă vorbesc astfel. Nu dumneavoastră m-ați chemat ca să-mi povestesc ofurile.

– Dar sunt bucuros că ai făcut-o. Pe termen lung, închiderea în sine nu poate aduce decât necazuri. Așteptă puțin, apoi continuă: îmi pare doar rău că nu-ți pot oferi un sfat mai bun. Confirmarea temerilor de acum n-are cum să te afecteze mai tare.

Numai că ea nu se simțea pregătită să precipite lucrurile.

– Am să mă gândesc, spuse Julia, și se îndepărtă de fereastră, luându-și haina. Ați fost foarte amabil să mă ascultați, doctore Stewart. Mi-a fost de mare folos faptul că mi-am putut deschide sufletul în fața cuiva.

– Dar nu destul. Îi luă haina din mână și o ajută să se îmbrace. Sunt întotdeauna disponibil, dacă vei mai simți nevoia să discuți cu cineva.

– Vă mulțumesc, spuse ea și o făcea din inimă. Am să țin cont de invitație.

Doctorul o conduse până la mașină. Lăsa senzația că încearcă să mai găsească alte sfaturi și încurajări, dar în cele din urmă ridică din umeri resemnat. Ieșind pe poartă, Julia se întrebă ce așteptase de fapt din partea lui. Nu exista nici o soluție miraculoasă pentru genul acesta de probleme, doar anumite sfaturi privind conduita, dar decizia îi aparținea ei exclusiv.

Când ajunse acasă, o întâmpină o atmosferă liniștită. Doamna Cooper lăsase un bilețel cum că nu mai aveau praf de curățat și din această pricină nu putuse freca chiuveta. Urma să aducă ea a doua zi. Între timp, Julia era obligată să accepte petele. Mâncă pe fugă, bău o cafea și-l scoase la plimbare pe Shan înainte de ora ceaiului.

Pentru cină, se hotărî să prepare pui Marengo.

Ross își făcu apariția la ora opt, mâncă fără vreun comentariu și se retrase în salon cu ziarul de seară și cu o țigară. Când Julia își termină treburile, îl găsi punând un buștean pe foc, cu trăsăturile accentuate de lumina pâlpâitoare a flăcărilor.

– Peggy mi-a spus că a vorbit cu tine de dimineață, vorbi el fără intonație, așezându-se pe celălalt fotoliu. Am dat și eu telefon, dar ieșiseși deja.

– Da. Ezitarea trecu neobservată. M-am dus până în oraș.

– Ai cumpărat ceva?

– Nu, doar am hoinărit.

Adoptă o poziție mai dreaptă, își împreună mâinile și o privi cu hotărâre.

– Atunci, doamna Cooper trebuie să fi rămas cu o impresie greșită când a zis că aveai întâlnire cu un anume doctor Stewart?

– Foarte bine, am fost la doctorul Stewart.

– Și de ce n-ai vrut să spui?

– Fiindcă nu-mi vine ușor în prezența ta. Aveam nevoie de cineva… cu care să pot discuta.

– Ai fi putut să vorbești cu mine.

– Am încercat, replică ea, și-l văzu încordându-se. Urmă o pauză destul de lungă până ce el îi răspunse:

– Ți-am spus că nu sunt psihanalist. Trebuie să recunosc, nici soluția asta nu m-a încântat. Nu pot spune că-mi convine să apelezi la doctorul Stewart pentru sfaturi, dar dacă ți-a fost de ajutor am să mă împac cu situația. Când te mai duci la el?

– Nu mai merg, își înghiți ea cu greu nodul din gâtlej.

Nici el nu-i psihanalist.

– Doar un om capabil să te înțeleagă mai bine decât mine? Asprimea revenise în vocea lui. Ei bine, nu-i prea greu. El a fost cu ideea să nu-ți spun prea devreme anumite lucruri. Dacă aveam suficientă minte să-mi țin gura, probabil că acum aș fi avut încă o căsătorie funcțională.

– Bazată pe ce? nu se stăpâni ea. Apoi se ridică în picioare. Mă duc la culcare.

– Julia. Ross făcu o tentativă de a se apropia, se răzgândi și își vârî mâinile în buzunare. Încotro ne îndreptăm?

– Nu știu, recunoscu ea. Habar n-am, Ross.

– În cazul ăsta, ar fi bine să te hotărăști. Și cât mai degrabă. Nu-s făcut pentru acest carusel emoțional. Îi întoarse brusc spatele. Am să dorm în camera de oaspeți, până atunci.

Dacă existase ocazia unei confruntări, momentul fusese pierdut.

– N-ai decât, spuse ea și urcă spre dormitor.

Restul săptămânii se scurse într-un fel de dans al evitărilor. Cina de la familia Ashley fu o diversiune nedorită, dar binevenită pentru amândoi. Chiar dacă observase ceva, Peggy se abținu de la orice comentariu. La o privire superficială, comportamentul lui Ross nu se schimbase. Vorbea, râdea, nu lăsa senzația unui om frământat de probleme ieșite din comun. Doar ochii lui dădeau în vileag schimbarea. Acum o privea de parcă ar fi studiat un obiect. Simțea că începe să-l piardă, totuși nu era în stare să se opună.

O convorbire telefonică avu darul de a o trezi la realitate. Ross răspunse, pe la jumătatea micului dejun de vineri. Închisese ușa spre bucătărie, așa că Julia nu auzi nici o frântură de conversație.

Când reveni, atitudinea lui exprima hotărâre.

– Azi, am să lipsesc toată ziua, anunță el. Poate și la noapte. N-are rost să te îngrijorezi din cale afară. Nu-i lăsă vreme să răspundă. Este o ocazie să-ți clarifici gândurile și să decizi ce vei face în continuare. Îi aruncă o privire lipsită de expresie. Cândva, am făcut greșeala de a mă crampona de un mariaj destrămat. De astă dată, n-am s-o mai fac. Trebuie doar să decizi în ce direcție vom merge, Julia. Lăsă șervetul să-i cadă pe masă. Mă duc să-mi fac valiza.

– Nu. Ea sări brusc în picioare. Îți pregătesc eu bagajul, termină de mâncat.

Nu-i luă decât trei minute să-i umple valijoara cu lucrurile necesare unei scurte călătorii. Trei minute, dar parcă trecuse o veșnicie.

La telefon trebuia să fi fost Lou, iar Ross se grăbea să-i sară în brațe. Ei bine, n-avea decât. Să-l ia Lou. Spera că vor fi fericiți împreună. Mâine, la întoarcere, n-o s-o mai găsească. Lucrurile erau foarte simple.

Când coborî, el o aștepta în hol. Îi mulțumi scurt, își luă haina de ploaie și păru să ezite o clipă înainte de a-i întoarce spatele.

– Pa.

După plecarea lui, casa i se păru Juliei insuportabil de pustie. Făcu un duș, se îmbrăcă și coborî din nou în bucătărie, știind că n-ar fi suportat prezența nimănui în dimineața asta.

Cheile de la mașină se aflau încă în buzunarul hainei. Ieși pe tăcute din casă, scoase mașina pe alee și porni, fără să arunce nici măcar o privire în urmă. N-avea cum s-o neliniștească pe doamna Cooper și orice ar fi fost de preferat decât să rămână acasă,

gândindu-se la Ross, sau la drumul lui spre Londra și la femeia care-l aștepta acolo. Șofatul îi solicita întreaga atenție.

Nu-și făcuse nici un plan, dar se trezi conducând spre colina aceea, unde Ross se oprise într-o după-amiază, acum câteva săptămâni. Opri mașina în același loc, scoase cheia din contact, dar rămase la bord, admirând peisajul atât de clar desenat sub albastrul înghețat al cerului. Iarna se anunța; o iarnă grea, după opinia generală. Frunzele căzuseră deja din copaci. Gândul o purtă spre grădina de acasă, amintindu-și de activitățile ultimelor săptămâni. Meritase. Așa erau grădinile: primeai exact ceea ce sădeai.

Privind retrospectiv, înțelese că procedase greșit de multe ori. Pentru ea, mariajul fusese un joc, o noutate; Ross îi fusese părinte, frate, iubit, dar nu-l percepuse niciodată ca pe un soț. Nu fusese pregătită pentru căsătorie, acum îi era foarte clar. Nu fusese în stare să aducă în relația lor necesara profunzime a sentimentelor.

Îi scăpă un suspin. Doctorul Stewart avusese dreptate, desigur. Trebuia să înfrunte realitatea. A-l părăsi pe Ross era un gest, nu o soluție; și amenința să-i provoace suferință, pe termen lung. Dacă Ross avea calități, atunci merita să lupte pentru el -cu condiția să nu fi fost deja prea târziu.

Nu se grăbi să se întoarcă acasă, plimbându-se prin împrejurimi până ce fu convinsă că doamna Cooper plecase. Când dădu colțul, pe alee se vedea o mașină. Un Capri roșu, cu numere de Londra. Prima idee fu că până la urmă David renunțase să mai plece în Algeria. Intră în grabă, trecu de arcada holului și îngheță, în vreme ce vizitatoarea -Lou -se ridica de pe scaun.

– Menajera mi-a dat drumul înăuntru.

Destul de dubios, aș putea adăuga. Mi-am făcut o cafea. Sper că nu te deranjează?

Julia clătină din cap, în vreme ce mintea îi lucra febril. Dacă Lou era acolo, unde se afla Ross?

– Mașina de afară nu-i a ta, spuse ea.

– Nu, e închiriată. A mea este la atelier. Mă duceam spre Lymington să-mi petrec weekendul cu niște amici. Se opri, privind împrejur. Drăguț. Când am trecut pe aici cu Dave, casa era încă nefinisată. Privirea ei se întoarse la Julia, iar tonul i se schimbă puțin. Bill spunea că i-ai cerut adresa mea, săptămâna trecută. Ai găsit ceea ce căutai?

Probabil că ironia era întâmplătoare; Lou n-avea de unde să știe.

– Da, declară ea și continuă cu vioiciune: sper că n-ai făcut un ocol doar ca să-mi pui întrebarea asta?

– Nu, într-adevăr. Cealaltă afișa un calm desăvârșit. Îți amintești ce ți-am spus la ultima noastră întâlnire, că sunt unele lucruri în fața cărora trag linie?

– Da, admise Julia, încruntându-se. Era după ce mi-ai povestit despre Enid.

– Fie că mă crezi, fie că nu, a fost neintenționat. Pentru prima oară păru să ezite. Cealaltă parte era -de fapt, nu m-am străduit să-mi înfrânez pornirea.

– Cealaltă?

– Când m-ai întrebat de unde știam despre Enid. Pentru o clipă, am fost atrasă de ideea de a-l implica pe Ross, ca răzbunare. Ridică din umeri. Când am vrut să clarific lucrurile, n-am mai avut cu cine; plecaseși.

Julia se holba la ea, cu inima bătând să-i sară din piept.

– Ce încerci să-mi spui?

– Încerc, acesta-i cuvântul. Și nu mă prea pricep -adică, să-mi îndrept greșeala. Probabil că nu mi-aș fi dat osteneala dacă Bill n-ar fi fost atât de preocupat de starea în care te aflai când v-ați întâlnit. Reușisem, nu-i așa? Ai fost convinsă că eu și Ross fuseserăm cândva destul de apropiați, dacă știam atâtea despre viața lui. De astă dată, ironia era vizibilă. Adevărul este că, dacă ținea de mine, n-ar fi fost doar o simplă aventură. Ciudat, nu-i așa, cum singurul lucru pe care ți-l dorești cu adevărat se dovedește inaccesibil. Chiar dacă nu eram logodită cu Dave, n-ar fi avut nici o importanță. Ross n-avea ochi pentru mine, era obsedat de Enid.

Julia inspiră, ezitant.

– Deci, aflaseși despre ea de la David?

– Da. Probabil că nici nu te-ai mai gândit la posibilitatea asta. Așa lucrează mintea femeilor – mereu pune înainte varianta cea mai dezastruoasă. Se aplecă și-și luă haina de pe brațul fotoliului. Ei bine, am spus ce aveam de spus, așa că am să-mi iau tălpășița. Sunt așteptată la prânz. Făcu o scurtă pauză. Apropo, poți să-i transmiți lui Ross că nu mai e cazul să-și facă griji pentru Dave. M-am gândit la ce mi-a spus săptămâna trecută și sunt pe cale să mă împac cu fostul soț. Zâmbi. S-ar putea să nu iasă nimic, dar măcar am să știu că am încercat.

– Lou, vocea Juliei abia putea fi auzită, îți mulțumesc!

Cealaltă îi aruncă o privire din arcada ce dădea spre hol.

– Pentru nimic. Sper să apreciezi la justa valoare comoara pe care ai pus mâna.

Nu acesta era cuvântul, își zise julia. Ascultă zgomotul pașilor care se îndepărtau, al portierei trântite și mugetul motorului. Abia când toate sunetele se stinseră, se îndreptă spre fotoliul cel mai apropiat și se prăbuși. Ceea ce făcuse era de neiertat, dar trebuia asumat. De așa ceva n-avea cum să se ascundă, pretinzând că nu se întâmplase nimic. Își putea găsi circumstanțe atenuante în modul cum aflase despre prima căsătorie a lui Ross, dar acestea erau nesatisfăcătoare. Judecase și condamnase, fără să asculte pledoaria inculpatului, se lăsase purtată de emoții ca un copil iresponsabil. Lou avea dreptate, nu făcuse nimic să merite iubirea unui bărbat ca Ross -presupunând că încă o iubea.

Buzele i se strânseră. Stând acolo, întorcând lucrurile pe toate fețele, n-avea nimic de câștigat. Dacă se dovedea a fi prea târziu, trebuia să înfrunte și realitatea asta. Numai că spera încă. Ross era un bărbat mult prea profund, depășind chiar capacitatea ei de înțelegere. N-avea să-i fie ușor să spună adevărul; autocondamnarea nu era niciodată facilă. Dar i-o datora. Îi rămăsese datoare la capitolul onestitate.

După-amiaza părea să nu mai aibă sfârșit. Dacă ar fi fost convinsă că Ross urma să vină acasă în seara aceea, situația n-ar fi apăsat-o atât. Nu-i rămânea decât să-l aștepte, oscilând între speranță și teroare. Dorea nespus să-i audă vocea chiar și la telefon, dar lucrurile nu puteau fi rezolvate astfel. Trebuia să-l aibă sub ochi, să-i observe expresia, să-i cântărească sentimentele.

La ora cinci, întunericul se instalase deja, însoțit de o ceață subțire. Julia îl chemă pe Shan înăuntru să-i țină companie, și aprinse focul în cămin, acceptând cu resemnare că urma să-și petrecă

noaptea singură. La șapte își impuse să mănânce un sandviș și să bea o cană de cafea. Apoi alese o carte și încercă să se cufunde în lectură. Zgomotul mașinii care înainta încet pe alee îi provocă o senzație de ușurare, amestecată cu reticență.

Motivul încetinelii cu care se deplasa mașina îi deveni clar abia când deschise ușa. Ceața devenise deasă, iar vizibilitatea nu depășea zece metri. Zgomotul motorului se auzea înfundat. Doar când ajunse foarte aproape, Julia observă că nu era Ross; vizitatorul era Mike.

Cu pulsul accelerat brusc de o ciudată premoniție, Julia alergă spre poartă și fu gata-gata să se ciocnească de Peggy.

– I s-a întâmplat ceva lui Ross? strigă ea. Spune-mi?

– A fost implicat într-un accident. Peggy îi prinsese mâinile. Am venit să te duc la spital, Julia. Ross nu voia să faci drumul singură.

Julia închise pleoapele și se prăbuși în brațele celeilalte. Era viu. Ross trăia!

– Îți trebuie o haină, spunea Peggy. Mike, întoarce mașina, ca să putem pleca repede. Ceața devine tot mai densă. Ceva mai încolo, era să ajungem în șanț.

Fără să știe cum, Julia se trezi îmbrăcată cu o haină și ieșind în fugă din casă. Peggy încuie și vârî cheia în buzunar. Apoi se suiră în mașină. Mike întoarse capul și-i zâmbi încurajator, apoi porni grijuliu printre vălătucii albicioși care ascundeau marginile aleii înguste de acces.

– Spuneți-mi, ce s-a întâmplat? ceru Julia. Cum de ați…

– Ne-au căutat pe noi la insistențele lui Ross. Se pare că a fost o coliziune între trei mașini la intrarea în oraș, pe bulevardul Lyndhurst -ceața a fost destul de neplăcută întreaga după-amiază.

Pe la ora șase, după spusele poliției.

– V-au informat cât de grav a fost rănit?

– Nu. Poliția nu procedează așa. Mâna lui Peggy își întări strânsoarea pe încheietura ei. Oricum, era conștient. Încearcă să nu-ți mai faci griji, Julia.

Să nu-și facă griji -același tic verbal lipsit de logică; un automatism pentru situațiile tensionate. Cum să urmeze sfatul, când toată viața ei depindea de cel despre care vorbeau?

– Nu putem merge mai repede?

– După ce vom ajunge pe șosea. Mike nu-și lua ochii de pe parbriz. O să ajungem, Julia.

Mai târziu, nu-și mai amintea mare lucru despre drum, doar senzația de febrilitate și teama copleșitoare. Ajunseră la spital pe la opt și jumătate, ca să li se comunice că Ross era în sala de operații. O soră le aduse ceai, dar Julia nu reuși să se atingă de ceașcă; simțea că s-ar fi sufocat. Începea să înțeleagă prin ce trecuse el așteptând vești despre ea, în același loc, agonia provocată de senzația de neputință. Când silueta medicului apăru din lift, abia reuși să-l privească. Știa ce urma să-i spună.

– Soțul dumitale o să-și revină, doamnă Mannering. Un braț fracturat, câteva coaste rupte și niște răni destul de grave, dar plămânul n-a fost perforat, cum ne temeam. O să-l externăm în câteva zile.

Ca prin ceață, era conștientă de prezența celor doi Ashley, care o flancau ca niște contraforturi, de vagul iz de antiseptic, precum și de oboseala vizibilă a chirurgului.

– Vă mulțumesc, reuși să spună.

Primi permisiunea să-l vadă pe Ross abia la șapte dimineața. Figura lui părea mai suptă ca înainte, dar ochii erau la fel de enigmatici.

– S-a întors roata, zâmbi el. Ai stat la ușă toată noaptea?

– Nu, mi-au oferit un fotoliu în camera de așteptare. Nu suflă o vorbă despre faptul că nu închisese ochii deloc. Peggy și Mike s-au dus acasă, dar au spus că revin astăzi. Se opri, nesigură, îi privi linia gurii și înțelese că totul depindea de ea. El n-avea să mai facă nici o încercare de apropiere. Mâna nevătămată se odihnea peste pătură. O acoperi cu propria ei mână, vru să spună ceva -habar n-avea ce – și se opri, conștientă că nici un cuvânt nu putea exprima valul de emoții ce o copleșise. Îi atinse mâna cu buzele și și-o lipi de obraz. Simți că o podidesc lacrimile, dar nu făcu nimic să le oprească.

– Crezusem că te-am pierdut, șopti ea printre suspine.

– Nici o șansă. Pe chip îi înflorise un zâmbet, dar în voce persista o oarecare rezervă. Încă n-am terminat ce-am început.

– Și nici… iubirea? Vorbele îi scăpaseră. Observă schimbarea de expresie, tresărirea din ochii lui și-i pricepu semnificația. Spuse clar și răspicat: te iubesc, Ross. De astă dată, nu-s doar îndrăgostită de tine. Ești iubirea cea mare.

El îi cercetă figura cu blândețe.

– Ești convinsă că știi care-i diferența?

– Am descoperit-o. Mi-a luat cam mult timp, dar sunt sigură. Vocea îi tremura puțin. Îți amintești că mă considerai copilă, din anumite puncte de vedere? Pe atunci, am crezut că te refereai la conștiința de sine și ți-am răspuns că probabil aveai pretenții exagerate.

– Îmi amintesc. Devenise brusc atent. Asta s-a întâmplat când eram în Austria.

– Da, zâmbi ea. În luna de miere.

Trecură câteva clipe înainte ca el să continue:

– De când ți-a revenit memoria, Julia?

– Din ziua când te-ai dus s-o vezi pe Lou. Trebuia să-i povestească, dar avu nevoie de tot curajul pentru a continua. Eram la câteva case distanță când ai ieșit din apartamentul ei.

Trecu în revistă toate întâmplările, poticnindu-se pe alocuri, neîndrăznind să-l privească în ochi, începând din momentul când făcuse cunoștință cu Lou. Când termină, rămase nemișcată, așteptând să simtă pe gât tăișul securii, să-și audă condamnarea pe un ton înghețat. Dar aceasta nu veni. El nu scoase nici un cuvânt. În cele din urmă, ridicând ochii, constată că o privea cu un zâmbet ciudat.

– Este lucru stabilit, începu el, că dragostea și încrederea merg mână-n mână. Numai că nu-i valabil întotdeauna. Te-ai întrebat cum se face că n-am menționat niciodată ziua aceea pe care ai petrecut-o la Londra? Nu așteptă răspuns. Când ne-am căsătorit, știam că sentimentele mele erau mai profunde decât ale tale, dar eram convins că în timp îți voi câștiga iubirea. Am crezut că reușisem chiar să-mi depășesc gelozia generată de Bill, până în seara când te-ai întors din oraș întoarsă pe dos. Dacă Bill ar fi fost la curent cu Enid, l-aș fi bănuit că ți-a spus. Întrucât nu știa, cealaltă explicație la îndemână a fost că te-ai răzgândit, considerând o greșeală faptul că m-ai preferat lui Bill. Când ai avut amnezia, faptul că singurul despre care-ți aminteai era chiar Bill, mi-a confirmat bănuiala, deși am continuat să mă agăț de speranța că s-ar fi putut să greșesc. Așa că, după cum vezi, amândoi am avut idei preconcepute, cu amendamentul că ale tale erau mai justificate. Dacă eram capabil să-ți ascund o fostă nevastă, de ce nu și una-două amante?

Julia își înghiți cu greu nodul din gât.

– Nu mă crezi, nu-i așa? articulă ea. Încă nu mă consideri capabilă să te iubesc așa cum îți dorești.

– Dar o dorești, zâmbi el, iar acesta este un început promițător. Se poate evolua pornind de aici. Îi acoperi gura cu mâna, împiedicând-o să replice. S-o lăsăm așa, Julia. Ne-am revenit și doar asta contează acum.

Durerea din piept era aproape fizică. Ce ar fi putut spune ca să-l convingă? Oare existau cuvintele potrivite? Nu, fără îndoială, nu-și putea exprima deplin sentimentele. Privi trăsăturile ferme, familiare, ale omului despre care nu-și închipuise că s-ar complace în ideea de compromis. Instinctul o îndemnă să-l sărute, cu abandon și nesaț, atât de tandru încât nici un dubiu nu-și mai avea locul. Brațul lui sănătos o cuprinsese și o strângea, de parcă n-ar mai fi vrut s-o lase să se îndepărteze vreodată, trecând peste dureri, până când Julia își aminti de rănile lui și se desprinse ușurel.

– Coastele, Ross!

Sprâncenele lui se împreunară amenințător, dar ochii erau strălucitori și veseli.

– Merită, spuse el. Pariez că Adam a simțit același lucru!

Sfârșit